

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Emily

THE
T&E
EPHESUS

L. M. Montgomery

1. Bölüm

I

Emily, lise günlerini geride bırakıp Shrewsbury'den eve, Yeni Ay'a, önünde uzanan ölümsüzlüğe döndüğünde, günlüğüne, "Artık çay yerine sütlü ve şekerli sıcak su içmek yok," diye yazdı.

Sütlü ve şekerli sıcak su aslında sadece bir semboldü. Elizabeth Teyze, Emily'nin yalnızca özel günlere has bir ayrıcalık olarak değil işin doğası gereği gerçek çay içmesine izin verdiğinde, üstü kapalı olarak onun büyüdüğünü de kabul etmiş oldu. Aslında Emily, bir süredir bazı insanlar tarafından, özellikle her ikisi de ona evlenme teklif etmiş ve reddedilmenin yarattığı hayal kırıklığının acısını çekmiş olan kuzeni Andrew Murray ve arkadaşı Perry Miller tarafından yetişkin olarak görülüyordu. Bu evlenme tekliflerini öğrenen Elizabeth Teyze, Emily'yi daha fazla çocuk çayı içmek zorunda bırakmaması gerektiğini anlamıştı. Yine de Emily'nin bundan böyle ipek çorap giymesine izin verileceği konusunda ümidi yoktu. İpek iç etek, kışkırtıcı hıştırtılarına karşın görünmeyen bir şey olduğundan kabul edilebilirdi ama ipek çorap kesinlikle ahlak dışıydı.

Böylece kendisini tanıyan kişilerin, tanımayanların kulaklarına gizlice "yazdığını" fısıldadığı Emily, yedi yıl önce oraya geldiğinden beri hiçbir şeyin değişmediği ve oraya geldiği ilk gece fark edip hayran kaldığı konsolun üzerindeki oymanın hâlâ aynı yere bir Etiyopyalının silueti misali gölge yaptığı Yeni

Ay'ın hanımefendilerinden biri oldu. Bu çok uzun yıllar önce inşa edilmiş eski ev, son derece sakın, bilge ve biraz da gizemliydi. Biraz haşın gibi görünse de aslında son derece sevecendi. Blair Water ve Shrewsbury'de yaşayanların çoğu, buranın genç bir kız için son derece sıkıcı ve tekdüze bir yer olduğunu, sunduğu geleceğin de aynı şekilde sıkıcı ve tekdüze olacağını düşünüyor, dahası Emily'nin, Bayan Royal'ın teklifini, New York'taki bir dergide kariyer şansını reddederek aptallık ettiğini söylüyordu. Bu teklifi reddetmekle, bir yere gelebilme şansını tepmişti kız. Ama geleceği yerle ilgili kesin kararları olan Emily, Yeni Ay'ın sıkıcı bir yer olduğunu, burada kalmayı seçerek Alp Dağları'nın patikasını tırmanma şansını kaybettiğini düşünmüyordu çünkü o, burada kalmak üzere seçilmişti.

O, ilahi güçler tarafından hikâye anlatıcıların antik ve soylu mezhebinin bir üyesi olarak seçilmişti. Binlerce yıl önce doğmuş olsaydı, kabilesinin arasında, ateşin etrafındaki çemberde oturup dinleyicilerini büyüleyebilirdi. Daha gelişmiş bir dönemde doğduğuna göre dinleyicilerine farklı araçlarla ulaşması gerekiyordu.

Ama hikâyelerin konuları, her dönemde ve her yerde aynıydı. Doğumlar, ölümler, evlilikler, skandallar... Her dönemde dünyada ilginç bulunan şeyler bunlardı. Bu nedenle Emily kararlı ve umutlu bir şekilde, ün ve servet peşinde koşma yolculuğuna başladı. Zaten yapabileceği başka bir şey de yoktu. Çünkü yazmak, Emily Byrd Starr'ın öncelikli olarak dünyevi bir servete ya da başına takılacak defneyapraklarından zafer tacına kavuşmak için yaptığı bir şey değildi. Yazmak, onun kendini yapmak zorunda hissettiği bir şeydi. Bir şey –bir düşünce, güzelliğe ya da çirkinliğe dair herhangi bir şey– kâğıda dökülmediği sürece ona adeta işkence ediyordu. Hayatın komedileri ve trajedileri, doğuştan olayların gülünç ve dramatik

yanlarını görme yetisine sahip olan Emily'yi büyölüyor ve tüm bunları kalemiyle ifade etmeye zorunlu kılıyordu. Gerçek hayatın altında, incecik bir perdenin ardında yatan kayıp ama ölümsüz hayaller onu karşı koyamadığı, karşı koymaya cesaret edemediği bir sesle kendilerini yorumlamaya ve ifade etmeye çağırıyordu.

Gençliğin verdiği kayıtsız neşeyle doluydu Emily. Önünde uzanan yaşam, davetkâr ve büyüleyiciydi. Zorlu bir mücadelelenin kendisini beklediğini, Blair Water'da yaşayanlar tarafından sürekli olarak anma yazıları yazmaya zorlanarak rahatsız edileceğini, yazılarında edebî bir dil kullanması durumunda küçümsenerek "hava atmakla" suçlanacağını, yayınevlerinin kendisine bol miktarda ret mektubu yollayacağını, büyük bir hayal kırıklığına kapılıp yazamayacağını, boş yere uğraşmaması gerektiğini düşüneceği günler olacağını, çalışmalarının "gerçek anlamda bir yetenek göstergesi olmadığını" belirten editör notları aldığında kendini Marie Bashkirtseff gibi hissedeceğini, eşyaları sağa sola fırlatıp etrafındakilere hakaretler edecek ya da gün boyu pencerenin önünden hiç kıpırdamadan oturacak kadar sinirlerinin gerileceğini biliyordu. Yaptığı ya da yapmaya çalışacağı her şeyin kötü veya sıradan olduğunu düşüneceği, şiir ve roman dünyasının hayatın gerçekliğini barındırdığına dair sarsılmaz inancının büyük darbe alacağı, her zaman hevesle dinlediği -ölümlülerin kulağının ve kaleminin çok ötesinde, erişilmez bir mükemmellik ve güzellik algısı taşıdığına inandığı- tanrıların "rastgele sözcüklerinin" yankılarını hissettiğinde tanrıların kendisiyle sadece alay edip eğlendiklerini düşündüğü günler olacaktı.

Elizabeth Teyzenin, yazma çılgınlığını asla onaylamadığını, sadece kabullendiğini biliyordu. Shrewsbury Lisesi'nde geçirdiği son iki yılda Emily, Elizabeth Teyzeyi inanılmaz bir şaşkın-

lığa uğratarak dizelerinden ve öykülerinden para kazanmıştı. İşte kabullenmeye de bu neden olmuştu. Ama daha önce hiçbir Murray'nin böyle bir şey yapmamış olması, Elizabeth Teyzenin durumu onaylamasını imkânsız kılıyordu. Ayrıca Bayan Elizabeth Murray bir şeylerin dışında kalmaktan asla hoşlanmazdı. Emily'nin Yeni Ay ve Blair Water'dan başka, kendisine ait –en kararlı ve kuşkucu teyzelerin bile isteseler dahil olamayacakları– sınırsız ve parlak bir dünyasının olması, Elizabeth Teyzenin canını sıkıyordu. Bana kalırsa, Emily'nin gözlerinde çok güzel ve gizemli bir şeyi izler gibi dalgın bakışlar belirmese Elizabeth Teyze onun bu tutkusuna daha fazla sempati gösterebilirdi. Hiç kimse, özellikle de Yeni Ay'ın gururlu Murrayleri, engellenerek bilmedikleri bir dünyanın dışında tutulmaktan hoşlanmazdı.

II

Emily'yi Yeni Ay'da ve Shrewsbury'de yaşadığı yıllar boyunca takip eden okuyucular onun dış görünümünü hakkında yeterli bir izlenime sahip olmalılar. Ama onunla yeni tanışan okuyucular için on yedi yaşın büyüleyici eşiğindeki kızın, altın renkli krikantemlerin aydınlattığı, denize yakın, sonbaharın renkleriyle bezeli bahçedeki portresini çizmek isterim. Yeni Ay'ın bahçesi, huzurun ve sessizliğin hüküm sürdüğü bir yerdir. Göz alıcıdır ve yoğun renklerle, muhteşem ilahi gölgelerle örülü büyümlü bir sığınak gibidir bu bahçe. Çam ve gül kokularıyla, arı vızıltılarıyla, rüzgârın ağıtlarıyla, mavi Atlas Körfezi'nin mırıltılarıyla, kuzeyde bulunan Kibirli John Sullivan'ın çalılığında yükselen köknarların hışırtılarıyla doludur. Emily bu bahçedeki her bir çiçeği, gölgeyi ve sesi, bahçenin etrafındaki yaşlı ağaçların her birini, özellikle kendi yakın dostları olan güneybatı tarafındaki bir küme yabani kirazı ağacını, Üç Prensesler adını verdiği karakavakları, dereye giden patikada bulunan taze çakal erik-

lerini, bahçenin ortasındaki ulu ladini, gümüşü akçaağacı ve az ilerisindeki çamı, bir diğer köşede rüzgârın neşeli esintisiyle şarkılar söyleyen kavağı ve Kibirli John'un çalılığındaki bir sıra huş ağacını çok sever.

Onun bu ağaçlarla ilişkisi *serinin ilk iki kitabında* detaylı olarak anlatılmıştır.

Emily pek çok ağacın olduğu, ataları tarafından dikilmiş, çoktan bu dünyadan ayrılmış kişilerce bakımı yapılmış, hâlâ o kişilerin yaşadığı sevinç ve acıların gölgelerini barındıran, neredeyse yüzyıllık ağaçların bulunduğu bu yerde yaşamaktan her zaman mutluluk duymuştur.

Emily ince, uzun bir kızdır. İpek gibi parlayan saçları simsiyahtır. Eflatuni gri gözlerinin altındaki gölgeler –Elizabeth Teyze onaylamasa da– saatler boyu oturup bir öyküyü bitirdiğinde ya da bir kurgunun iskeleti üzerinde çalıştığında çok daha koyu ve çekici görünür. Kırmızı dudaklarının kenarlarında Murraylerinkilere benzer çizgiler vardır. Peri kulaklarına benzeyen kulaklarının uçları hafif sivridir. Belki de bazı insanların onu kediye benzetmesinin nedeni dudak kenarlarındaki çizgiler ve kulaklarının sivrilidir. Göz alıcı bir çeneye ve boyna, insanları şaşırtan, yüzüne yavaş yavaş yayılan ve bir anda etrafı aydınlatan bir gülümsemeye sahiptir. Ayak bilekleri, Priest Göleti'nde yaşayan, oldukça cüretkâr Nancy Priest Teyzenin hayranlığını kazanacak kadar güzeldir. Solgun, gül rengi yanakları bazen bir anda kıpkırmızı olur. Bu renk değişimine çok ufak şeyler neden olabilir –denizden esen rüzgâr, denizin masmavi yüzeyindeki ani bir pırıltı, alev rengi bir gelincik, sabahın büyüleyici güzelliğinde limana giren beyaz yelkenliler, ay ışığında gümüşü pırıltılar saçan körfez, eski bağdaki Wedgwood porseleni mavisi bir hasekiküpesi... Ya da Kibirli John'un çalılığı tarafından yükselen özel bir ıslık sesi.

Peki, güzel bir kız mı? İşte bunu ben söyleyemem. Sadece Blair Waterlı güzellerden bahsedilirken Emily'nin adının geçmediğini söyleyebilirim. Ama yine de yüzüne bir kez bakan bu yüzü asla unutmaz. Emily'yle ikinci kez karşılaşan biri asla, "Hmmm... Yüzünüz tanıdık geliyor ama..." gibi bir cümle kurmaz. O, güzel özelliklerini nesilden nesile aktaran, büyüleyici kadınların genlerini taşıyor ve hepsi de onun kişiliğine, görünümüne birtakım katkılarda bulundu. Emily usulca akan bir suyun zarafetine, pırıltısına ve duruluğuna sahiptir. Aklına gelen bir düşünce, sert bir rüzgâr vurmuş gibi sendelemesine yol açabilir. Hissettiği yoğun bir duygu, fırtınanın daldaki gülü sarsması gibi onu sarsabilir. O, öldüğünde *nasıl da hayat doluydu* diyeceğiniz, öldüğüne inanamayacağınız insanlardan biridir. Arka plandaki sağduyulu, becerikli atalarının arasında Emily bir pırlanta gibi parlar. Çok sayıda insan onu severken, çok sayıda insan da sevmez. Ama kimse ona karşı kayıtsız kalmaz.

Emily bir gün, henüz küçükken, babasıyla birlikte, babasının hayata veda ettiği Maywood'daki evde yaşarken gökkuşağının başlangıç noktasını bulma hırsına kapılmıştı. Uçsuz bucaksız, çamurlu tarlalarda, tepelerde ümit ve beklenti içinde koşup durmuştu. Ama o koştukça muhteşem kemer solmuş ve yok olmuştu. Sonunda Emily vadinin ortasında tek başına, eve hangi yoldan gideceğini bilemez bir halde kalakalmıştı. Bir an dudakları titremiş ve gözleri dolmuştu. Ama sonra başını kaldırıp gülümsemiş ve masmavi gökyüzüne cesurca bakmıştı.

"Başka gökkuşakları da var," demişti.

Emily tam bir gökkuşağı avcısıydı.

III

Shrewsbury'de geçirdiği yılların ardından Yeni Ay'da yaşam değişmişti ve şimdi Emily'nin kendini bu yeni yaşama alıştı-

ması gerekiyordu. Artık yüzleşmesi gereken belirgin bir yalnızlık hüküm sürüyordu Yeni Ay'da. Yedi yıllık sadık dostu, ele avuca sığmaz Ilse Burnley, Montreal'deki Edebiyat ve Hitabet Fakültesi'ne gitmişti. İki kız gözyaşları içinde birbirlerine kızlara özgü sözler vererek ayrılmıştı. Bir daha hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Her ne kadar gerçeği gizlemek için elimizden geleni yapsak da en yakın dostlar bile –hatta yakınlıkları nedeniyle belki de diğerlerinden daha fazla– uzun bir süre sonra yeniden karşılaştıklarında, aralarında bir soğukluk, ilişkilerinde az ya da çok bir değişiklik hissederler. Biri diğerini asla eskisi gibi bulmaz. Bu doğal ve kaçınılmaz bir şeydir. İnsan doğası sürekli değişim gösterir, asla sabit kalmaz. Ama bazılarımız, bu değişim olumlu anlamda olmuş olsa dahi, dostumuzun eskisi gibi olmadığını ve asla olamayacağını anladığımızda duyduğumuz hayal kırıklığını bastırmayı başarabiliriz. Emily deneyimin yerine geçen bir önseziyle bunu yapmayı başardı fakat Ilse başaramadı. Bu nedenle Emily, Yeni Ay ve Shrewsbury'deki yıllarını paylaştığı Ilse'ye sonsuza dek veda etmek zorunda kaldı.

Önceleri Yeni Ay'da “kiralık işçi” olarak çalışan, Shrewsbury Lisesi'nin madalyalı öğrencisi, Emily'nin reddedilmiş ama ümidini kaybetmemiş talibi, Ilse'nin öfke patlamalarının hedefi olan Perry Miller da gitmişti. Hedefine odaklanmış ve Charlottetown'da bulunan bir hukuk bürosunda hukuk kariyerine başlamıştı. Perry için gökkuşağı başlangıçları ya da efsanevi altın külçeleri yoktu. O, ne istediğini biliyordu, kendine bir hedef belirlemişti ve o yolda ilerliyordu. İnsanlar onun hedefine ulaşacağına inanmaya başlamışlardı. Ne de olsa Bay Abel'in hukuk bürosunda çalışan memurla Kanada Yüksek Mahkemesi arasındaki uçurum, aynı memurla Stovepipe'taki limanın kıyısında yalın ayak gezen yetim çocuk arasındaki uçurumdan daha fazla değildi. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bir zamanlar Solucanotu Arazisi'nde yaşayan Teddy Kent'te gökkuşağı avcısı olmanın ötesinde bir şeyler vardı. O da gitmişti. Montreal'deki Güzel Sanatlar Fakültesi'ne. Yıllarca o da gökkuşağına ulaşma mücadelesinin zevkini, büyüsunü, hayal kırıklığı ve acısını yaşamıştı.

Montreal'e gitmeden bir gece önce, Yeni Ay'ın bahçesinde, kuzey alacakaranlığının muhteşem eflatuni göğünün altında dolaşırken, "Gökkuşağının başlangıcını hiç bulamasak da onu aramanın, bulmaktan daha güzel bir yanı var," demişti Emily'ye.

Emily, Üç Prenseslerden birinin tepesinde asılı gibi duran parlayan yıldıza bakarak, "Ama yine de onu bulacağız," demişti, Teddy'nin *bulamasak da* sözündeki *biz* çağrıştırdığı imayla içini mutlulukla doldururken. Yine de her zaman kendine karşı dürüsttü ve Teddy Kent'in kendisi için dünyadaki herkesten daha önemli olduğu gerçeğine gözlerini yummuyordu. Ama bu arada... Acaba kendisi Teddy için ne kadar önemliydi? Az mı? Çok mu? Yoksa hiç önemli değil miydi?

O akşam başına şapka değil yıldızlara benzeyen papatyalardan bir taç takmıştı. Ne giyeceğine dair epey kafa yormuş, sonunda çuha çiçeği rengindeki ipek elbisesini giymeye karar vermişti. Aynaya baktığında çok hoş görüldüğünü düşünmüştü ama Teddy fark etmeyecekse bunun ne önemi vardı ki? Teddy'nin ona her zaman umursamaz bir ifadeyle baktığını, değerini bilmediğini düşündü öfkeyle. O akşam Teddy'nin yerinde Dean Priest olsa gösterdiği özeni hemen fark eder ve ona zekice iltifatlar yağdırırdı.

"Bilmiyorum," demişti Teddy, Emily'nin çayırmelikeleri arasında dolaşan, kendini kaplan sanan, sarı yakut gözlü gri kedisi Nergis'e çatık kaşlarla bakarak. "Bilmiyorum. Şimdi

yola çıkma zamanım geldi ve doğrusunu istersen ben... Başarılı olamamaktan korkuyorum. Biraz çizim yeteneğim var sadece. Bu beni nereye götürebilir ki? Özellikle sabahın üçünde, gözlerim tavana dikili yatarken iyice ümitsizliğe kapılıyorum.”

“O hissi çok iyi bilirim,” demişti Emily. “Dün gece saatlerce bir hikâyeye kafa patlattım ve sonunda yazamayacağıma karar verdim. Uğraşıp durmam boşuna, kesinlikle ses getirecek bir şey yapamayacağım, diye düşündüm. Yatağıma uzandım ve yastığım gözyaşlarımla sıırılsıklam olana kadar ağladım. Sabah üçte yatakta doğrulduğumda artık gözlerimden yaş akıyordu. Gözyaşları da kahkahalar gibi –ya da hırslarım gibi– aptalca geliyordu bana. İnancımı, ümidimi tamamen kaybetmiştim. Ama sonra gün doğarken dondurucu soğukta kalktım ve yeni bir hikâyeye başladım. Sakın sabahın üçünde üzerine kâbus gibi çöken ümitsizliğin ruhunu karartmasına izin verme.”

“Ne yazık ki sabahın üçünü her yirmi dört saatte bir yaşamak zorundayız,” diyerek içini çekmişti Teddy. “O tekinsiz saatte insanın çok istediği şeylere asla ulaşamayacağına inanıyorum. Ve benim çok istediğim iki şey var. Elbette birincisi, çok başarılı bir sanatçı olmak ama bu konuda çok ciddi korku duyuyorum. Korkak olduğumu hiç düşünmemiştim Emily ama şimdi korkuyorum. Ya başaramazsam? Herkes arkamdan gülecek, benimle alay edecek. Annem de zaten başaramayacağımı bildiğini söyleyecek. Biliyorsun, gitmemi hiç istemiyor. Gitmemi ve başarısızlığa uğramamı! Belki de gitmesem daha iyi olacak.”

“Hayır, hiç iyi olmayacak,” diye atılmıştı Emily, içten içe Teddy’nin çok istediği ikinci şeyin ne olduğunu düşünerek. “Korkmamalısın. Babam, öldüğü gece yaptığımız konuşmada bana hiçbir şeyden korkmamamı söylemişti. Ayrıca Emerson, ‘Her zaman korkularınızın üzerine gidin,’ dememiş miydi?”

“Bahse girerim Emerson bu sözü kendisini korkutan şeylerin hepsinin üstesinden geldikten sonra söylemiştir. Ne de olsa insanın güvendeyken cesur olması kolay.”

“Sana güveniyorum Teddy ve bunu biliyorsun,” demişti Emily, yumuşak bir sesle.

“Evet güveniyorsun. Sen ve Bay Carpenter bana güveniyorsunuz. Bana gerçekten inanan bir tek sizsiniz. İlse bile Perry'nin eve ekmek götürme konusunda benden çok daha şanslı olduğuna inanıyor.”

“Ama sen ekmek peşinde koşmayacaksın. Sen altından bir gökkuşağının peşindesin.”

“Ama ya başarısızlığa uğrarsam? Ya seni hayal kırıklığına uğrattırsam? En çok bundan korkuyorum.”

“Başarısız olmayacaksın. Şu yıldıza bak Teddy... Üç Prenseslerin en gencinin tepesindeki yıldıza. O, Çalgı Takımyıldızı'nın Vega'sı. Onu hep çok sevmişimdir. Bütün yıldızlar arasında en çok onu severim. Yıllar önce, Kuzen Jimmy domuzlara patates kaynatırken bağda oturduğumuz akşamlarda, bize o yıldız hakkında anlattığın hikâyeleri, bu dünyaya gelmeden önce o yıldızda yaşadığını söylediğini hatırlıyor musun? Emin ol, o yıldızda sabahın üçü yok Teddy.”

“O zamanlar ne kadar mutlu, dertsiz tasasız küçük bir çocuktum,” diye mırıldanmıştı Teddy, omuzlarında ağır yükler taşıyan, gençliğinin sorumsuz günlerini özleyen orta yaşlı bir adam tavrıyla.

“Bana söz vermeni istiyorum Teddy,” demişti Emily. “O yıldızı her gördüğünde sana inandığımı, sana yürekten inandığımı hatırlayacaksın.”

“Sen de bana o yıldızı her gördüğünde beni düşüneceğine söz verir misin?” diye sormuştu Teddy. “En iyisi, o yıldızı her

gördüğümüzde, her zaman birbirimizi düşüneceğimize söz verelim. Her zaman, her yerde, yaşadığımız sürece.”

“Söz veriyorum,” demişti Emily ürpererek ve Teddy’nin ona o şekilde bakması çok hoşuna gitmişti.

Bu romantik bir anlaşma mıydı? Ne anlama geliyordu? Emily bilmiyordu. Tek bildiği Teddy’nin uzaklara gittiği, hayatın bir anda bomboş ve anlamsız görüldüğü, körfezden eserek Kibirli John’un ağaçlarının arasında dolaşan rüzgârın acı dolu seslerle inlediği, yazın sona erdiği, güzün başladığıydı. Ve gökkuşağının başlangıcındaki altın külçesi, çok uzaklardaki bir dağın ardındaydı.

O yıldızla ilgili neden o sözleri söylemişti? Neden alacakaranlık, batmakta olan sonbahar güneşinin kızıllığı ve köknarların kokusu insanların böyle saçma sapan şeyler söylemelerine neden oluyordu?

2. Bölüm

YENİ AY

18 Kasım 19--

Gökyüzündeki Altın adlı şiirimin basıldığı Marchwood'un Aralık sayısı bugün elime geçti. Bu olayı günlüğümde bahsetmeye değer bulmamın nedeni hem şiirime tam sayfa ayırmışlar hem de şiirimi resimlendirmişler. İlk defa bir şiirim bu derece önemsendi. Aslında şiirimin beş para etmez olması kuvvetle muhtemel çünkü kendisine okuduğumda Bay Carpenter burun kıvırdı ve üzerine yorum yapmayı bile reddetti. Bay Carpenter beğenmediği çalışmalarına üstünkörü övgüler yapmaktansa sessiz kalmayı tercih eder ki bu bana çok ağır gelir. Ama dergide basılan resimlendirilmiş şiirim öyle değerli görünüyor ki sıradan bir okuyucu, mutlaka içinde hayranlık uyandıran sanatsal bir dokunuş olduğunu düşünecektir. Şiiri resimlendirmeyi akıl eden editöre şükran borçluyum. Öz saygımı ciddi anlamda güçlendirdi bu durum.

Ama şiirin etrafındaki resmi çok da başarılı bulduğumu söyleyemeyeceğim. Ressam vermek istediğim mesajı anlamamış. Teddy ondan çok daha iyisini yapardı.

Teddy, Güzel Sanatlar Fakültesi'nde oldukça başarılı ve Vega her gece pırıl pırıl parlıyor. Vega'yı her gördüğünde söz verdiği üzere beni düşünüp düşünmediğini merak ediyorum. Ya da onu

görüp görmediğini. Büyük olasılıkla Montreal'deki elektrikli ampuller görünmesini engelliyordur. Ilse ve Teddy sık sık görüşüyorlarmış. Yabancılarla dolu o büyük şehirde, tanıdıkları birinin varlığı onlara iyi geliyor olmalı.

II

26 Kasım 19--

Bugün çok hoş bir kasım öğleden sonrası yaşadık. Yaz yumuşaklığında ve güz tatlılığında bir öğleden sonrası. Göl kıyısında ki aile mezarlığında oturup uzun uzun kitap okudum. Oranın dehşet verici bir yer olduğunu düşünen Elizabeth Teyze, Laura Teyzeye hastalıklı bir ruh haline girdiğimden korktuğunu söylemiş. Ben orada dehşet verici bir taraf görmüyorum. Orası Blair Water'dan esen rüzgârın taşıdığı tatlı, yabani kokularla dolu güzel bir yer. Etrafımdaki mezarlarla, üzerlerinde yer yer kırığı kaplı eğrelti otları olan küçük yeşil tümseklerle son derece sessiz ve huzur verici. Kanlarını taşıdığım kadınlar ve erkekler yatıyor orada. Zafer kazanmış kadın ve erkekler, yenilgiye uğramış kadın ve erkekler, zaferleri ve yenilgileri artık hiçbir şey ifade etmeyen kadın ve erkekler. İnsan orada asla çok mutlu ya da çok canı sık-kın hissedemiyor kendini. Etraftaki her şey acı bir tat bırakıyor insanda. Kırmızı kum taşından eski mezar taşlarını, özellikle de üzerinde kocasının hayat boyu gizlediği acısını ifade eden, "Ben burada kalacağım" yazısı bulunan Mary Murray'nin mezar taşını çok seviyorum. Kocasının mezarı da Mary Murray'nin mezarının hemen yanında. Birbirlerini uzun süre önce affettiklerinden eminim. Kim bilir, belki bazı geceler ay ışığının aydınlığında mezar taşındaki yazıyı okuyup gülüyorlardır. Üzeri yosun tutan yazı, eskisi kadar net görünmüyor artık. Kuzen Jimmy mezar taşlarındaki yosunları temizlemekten uzun süre önce vazgeçti. Çünkü kısa bir süre sonra yine belireceklerini ve taşların üzerinde yeşil, kırmızı, gümüş lekeler oluşturacaklarını biliyor.

20 Aralık 19--

Bugün güzel bir şey oldu. Sevinçten havalara uçuyorum! Madison, öykümü kabul etti: İddianamede Bir Çatlak!!! Evet, öyküm gerçekten bu ünlemleri hak ediyor. Bay Carpenter'ın sözleri aklımda olmasa öykümün ismini italik harflerle yazardım. Italikler! Hayır, onların yerine büyük harf kullanacağım bundan böyle. Buraya gelmek benim için hiç kolay olmadı. Bunu benden iyi kimse bilemez! Defalarca deneyip, karşılığında "üzgünüz"le başlayan bir sürü mektup alıp acı çekmedim mi? Ama Madison'da yer almak, Alp Dağları patikasında bir yerlere geldiğimin net ve tartışılmaz göstergesi. Ayrıca editör, büyüleyici bir öykü olduğunu söyleyecek kadar da nazik davranmış.

Ne kadar hoş bir adam!

Bana öykümün karşılığı olarak elli dolarlık bir çek gönderdi. Kısa bir süre sonra Ruth Teyze ve Wallace Dayıya, Shrewsbury'de eğitim aldığım dönemde benim için yaptıkları harcamaları geri ödemeye başlayabileceğim. Elizabeth Teyze her zamanki gibi çeke şüpheli bakışlar attı ama her zamankinin aksine "bankanın bu çeki ödemeyeceğinden emin olduğunu" söylemedi. Laura Teyzenin güzel mavi gözleri duyduğu gururla adeta için için gülümsedi. O, Viktorya dönemi insanlarından biri. Edward dönemi insanların gözleri parıldar, ışıldar ama asla gülümsemez. Ve ben nedense gururla gülümseyen gözleri çok seviyorum –özellikle benim başarılarım karşısında gülümsüyorlarsa.

Kuzen Jimmy, Madison'ın diğer tüm Yanki dergilerinin toplamından çok daha değerli bir dergi olduğunu söyledi.

Acaba Dean Priest, İddianamede Bir Çatlak'ı okusa beğenir miydi? Bunu gerçekten merak ediyorum. Ve acaba beğense söyler miydi? Bugünlerde yazdığım hiçbir şeyi övmüyor. Ve ben ondan gelecek tek bir övgü sözcüğü için canımı bile verebileceğimi his-

sediyorum. Bay Carpenter dışında sadece onun yorumlarını kıymetli buluyorum.

Dean çok garip biri. Esrarengiz bir şekilde yıllar geçtikçe o gençleşiyor. Birkaç yıl önce onun oldukça yaşlı olduğunu düşünüyordum. Şimdiyse bana orta yaşlı biri gibi geliyor. Böyle devam ederse çok geçmeden genç biri gibi görünecek bana. Ama sanırım işin aslı, zihnimin olgunlaşmaya başlaması ve onunla arayı kapatıyor olmam. Elizabeth Teyze, eskiden olduğu gibi şimdi de onunla olan arkadaşlığımdan hoşlanmıyor. O, bütün Priestlere karşı saklamaya gerek görmediği bir antipati duyuyor. Fakat Dean'ın dostluğu olmadan ne yapardım bilmiyorum. Aramızdaki dostluk hayatın tuzu biberi.

15 Ocak 19--

Bugün hava fırtınalı. Dün, dört çalışmamın reddedildiğini bildiren mektupların ardından oldukça mutsuz bir gece geçirdim. Aslında dördünün de oldukça iyi olduğunu sanıyordum. Bayan Royal'ın öngördüğü üzere şansım varken onunla New York'a gitmediğim için büyük bir aptallık yaptığımı düşünerek yatağında dönüp durdum. Gece yarısı uyanıp sürekli ağlayan bebeklere şaşırmıyorum doğrusu. Ben de sık sık onlar gibi yapmak istiyorum. Bazen her şey ruhuma baskı yapıyor ve başımın üzerinde kara bulutlar dolaşıyor gibi hissediyorum. Öğleden önce canım oldukça sıkındı ve içimdeki kasveti dağıtacak bir haber alma ümidiyle postanın gelmesini dört gözle bekledim. Postadan ne çıkacağını bilmemek insanda hep hoş bir heyecan yaratıyor. Acaba bugün bana ne haberler gelecekti? Her zaman bana çok hoş mektuplar yazan Teddy'den bir mektup mu acaba? Yoksa içinde çek bulunan ince bir zarf mı? Çalışmamın reddedildiğini bildiren, içinde nazik bir dille yazılmış bir not bulunan kalın bir zarf mı? Ilse'nin

kargacık burgacık yazısıyla kaleme aldığı bir mektup mu? Ama bunların hiçbirisi gelmedi. Bunların yerine Derry Göleti'nde yaşayan, ikinci kuşaktan kuzenim, uzaktan akrabam olan Beulah Grant'tan öfke dolu bir mektup aldım. Bana öfkelenmişti çünkü Kanada'da tirajı oldukça yüksek çiftçi gazetelerinin birinde yayımlanan Yaratılıştan Aptallar adlı öykümdeki karakterde kendisinden esinlenildiğini düşünüyordu. Her zaman bana karşı iyi dileklerde bulunmuş eski bir dostu öykümde kullanmamın son derece acımasızca olduğunu yazmış. Gazetelerde kendisiyle dalga geçilmesine alışık değilmiş, bu nedenle gelecekte, sözüm ona zekâmın göstergesi olan yazılarımda onu kullanıp insanların maskarası haline getirmekten kaçınacak kadar nazik davranacağımı umuyormuş. Anlaşılan ikinci dereceden kuzenim Beulah'nın güçlü bir kalemi varmış, öyle ki mektubundaki bazı yerler içimi acıtırken, bazı bölümler öfkelenmeme neden oldu. Aslında o öyküyü yazarken Kuzen Beulah aklıma bile gelmemişti. Kate Teyze karakteri, tamamen hayalî bir karakterdi. Ayrıca Beulah aklıma gelmiş olsaydı kesinlikle karakteri değiştirir ve onu öyküme asla dahil etmezdim. Çünkü son derece aptal ve sıradan biri. Hayat dolu, hazırcevap, esprili Kate Teyzeyle hiçbir benzerliği yok.

Ama Beulah düşüncelerini Elizabeth Teyze'ye de yazmıştı, bu yüzden bir aile tartışması yaşadık. Elizabeth Teyze suçsuz olduğuma inanmadı, karakterin Kuzen Beulah'nın tıpatıp aynısı olduğunu söyledi ve ilerideki çalışmalarımda aile üyelerinden birini karikatürize etmemem konusunda beni nazikçe uyardı.

Her zamanki ciddi tavrıyla, "Bu, bir Murray'nin yapacağı bir şey değil," dedi. "Hiçbir Murray, akrabalarının tuhafliklarını kullanarak para kazanmaz."

Bu durumda Bayan Royal'ın öngörülerinden biri daha doğrulanmış oluyor. Ah, acaba diğer öngörülerinde de haklı çıkacak mı? Eğer çıkarsa...

Ama en büyük darbe, bu saçma sapan iddiaya kıkır kıkır gülen Kuzen Jimmy'den geldi.

"Yaşlı Beulah'ya aldırma sen pisicik," dedi. "Bence çok hoş bir karakter yaratmışsın. Kate Teyze karakterinde onu kullanarak iyi etmişsin. Daha birinci sayfayı okumayı bitirmeden o olduğunu anladım. Onu burnundan tanıdım." Buyurun bakalım! Ne yazık ki Kate Teyze karakterinin uzun ve ucu aşağıya eğimli bir burnu vardı. Kuzen Beulah'nın da uzun ve ucu aşağıya eğimli bir burnu olduğunu kimse inkâr edemezdi. İnsanlar bundan daha güzel bir kanıt bulamazlardı ve elbette bu kanıt sıkı sıkıya sarılacaklardı. O karakteri yaratırken Kuzen Beulah'yı aklımdan bile geçirmedigimi söylemem boşunaydı.

Kuzen Jimmy başını salladı ve yine güldü. "Elbette bunu sır olarak saklamakta fayda var. Böyle bir şeyi sır olarak saklamak akıllıca olur."

İçimi daha da acıtan şey, Kate Teyze gerçekten Kuzen Beulah Grant'a benziyorsa bu yapmak istediğim şeyi kesinlikle başaramamış olduğum anlamına geliyordu.

Yine de şimdi, yaşadığım tatsızlığı kâğıda döktükten sonra kendimi çok daha iyi hissediyorum. İçimi dökerek öfkemin, kırılganlığımın, hayal kırıklığımın büyük bölümünden kurtuldum.

Bana kalırsa günlük tutmanın başlıca yararı bu.

III

3 Şubat 19--

Bugün benim için "büyük" bir gündü. Üç kabul mektubu aldım. Kabul mektubu yazan editörlerden biri, ona diğer öykülerimin bazılarını da göndermemi istemiş. Aslında bir editörün benden öykülerimi göndermemi istemesinden hiç hoşlanmıyorum.

İstenmeden yollamaktan çok daha riskli geliyor bu bana. Beklenti içinde olan bir editörün çalışmalarımı reddetmesi, yüzlerce kilometre ötede editör masasında oturan bilinmeyen birine yollanan çalışmaların reddedilmesinden çok daha kötü.

Ayrıca "ısmarlama" öykü yazmamaya da karar verdim. Bu korkunç bir şey. Son zamanlarda denedim de oradan biliyorum. Genç İnsanların editörü benden belli bir konuda bir öykü yazmamı istedi. Yazdım ve yolladım. Bazı hataları bildirerek öykümü geri gönderdi ve yeniden yazmamı istedi. İstedğini yapmaya çalıştım. Yazdım, yeniden yazdım, çalışmam siyah-mavi-kırmızı mürekkep lekelerinden oluşan kırkyama gibi görüne dek satır aralarına eklemeler yaptım. Sonunda mutfağa gidip ocağın kapağını açtım ve hem orijinalini hem de değişiklikler yaptığım kopyasını ocağın içine attım.

Bundan böyle sadece kendi istediklerimi yazacağım. Ve editörler... Tanrı onları kutsasın!

Bu gece kuzey ışıkları ve puslu bir yeni ay var.

IV

16 Şubat 19--

Esprinin Değeri adlı öyküm bugün Aylık Ev Dergisi'nde yayımlandı. Ama ismim kapakta sadece "diğerlerinden" biri olarak yer aldı. Ama bunu dengeleyen bir şey daha oldu. Genç Kızlık Günleri'nde "gelecek yılın ümit vadeden, ünlü ve popüler yazarları" listesinde yer aldı ismim. Kuzen Jimmy editörün ön sözünü defalarca okudu, sonra da şöminedeki ateşi canlandırırken kendi kendine ünlü ve popüler... diye mırıldandığını duydum. Ardından ateşin başından kalkıp gitti ve elinde yeni bir Jimmy defteriyle geri döndü. Alp Dağları patikasında, her yeni menzil taşı

aştığımda, Kuzen Jimmy yeni bir Jimmy defteri vererek kutlar beni. Henüz kendim için hiç defter satın almadım. Alırsam onun kalbini kıracakmış gibi hissediyorum. Yazı masamdaki Jimmy defterleri yığınının her zaman saygı dolu bakışlar atıyor ve içlerindeki türlü anlatıların, karakterlerin ve kapsadıkları her tür parçanın gerçek bir edebiyat şaheseri olduğuna yürekten inanıyor.

Öykülerimi yazdıktan sonra okuması için her zaman Dean'e veriyorum. Her seferinde onları bana hiç yorum yapmadan ya da daha da kötüsü samimi olmadıkları belli baştan savma övgüler eşliğinde geri verse de bunu yapmamak elimde değil. Dean'e, aralarında verdiğim emeğin karşılığını aldığımı gösteren satırların bulunduğunu itiraf ettirmek bende bir takıntı halini aldı. Onun ağzından bu itirafı duymak benim için büyük bir zafer olacak. Fakat ondan bu sözleri duymadığım sürece her şey toz ve külden ibaret kalacak. Çünkü... O her şeyi bilir.

V

2 Nisan 19--

Bu yıl bahar, ara sıra Yeni Aya gelen ve aslen Shrewsburyli olan bir gencin duygularını epey etkiledi. Bu kişi Murray ailesinin onayladığı bir talip değildi. Daha da önemlisi kesinlikle E. B. Starr'ın onayladığı biri değildi. Elizabeth Teyze onunla bir konsere gittiğim için çok öfkelen-di. Eve döndüğümde uyumamıştı ve beni bekliyordu.

"Gördüğün üzere evlenmek için evden kaçmadım Elizabeth Teyze," dedim şakacı bir tavırla. "Bundan sonra kaçmayacağıma da söz veriyorum. Eğer biriyle evlenmeye karar verirsem bunu ilk sana söyleyeceğim ve sen ne kadar karşı koyarsan koy onunla evleneceğim."

Bu sözlerimin Elizabeth Teyzenin yatağına daha huzurlu gitmesini sağlayıp sağlamadığını bilmiyorum. Annem kaçarak evlenmiş – Tanrı'ya şükür!– ve Elizabeth Teyze bu tür şeylerin kalıtsal olduğuna yürekten inanıyor.

VI

15 Nisan 19--

Bu akşam tepeye tırmandım ve ay ışığının altında, Kırgın Evin etrafında yürüyüş yaptım. Kırgın Ev bundan otuz yedi yıl önce inşa edilmiş. Daha doğrusu, orada yaşamak için gelmeyen bir gelin için kısmen inşa edilmiş. O günden beri de açık pencerelerine tahtalar çakılı halde, kalbi kırık, tamamlanmamış bir biçimde, yaşaması gereken ama asla yaşayamayacağı şeylerin çekingen, vazgeçmiş hayallerinin özlemiyle orada öylece duruyor. Bu ev bana hep hüznün verdi. Zavallı pencerelerinin hiç görmedikleri şeyleri, yaşayamadıkları anıları düşününce ruhumu derin bir hüznün sardı hep. O pencerelerden dışarı hiç ışık süzülmedi –sadece bir kez, çok uzun zaman önce şöminedeki ateşin ışığı süzülmüş pencerelerden. O sık ağaçlı tepenin üzerine inşa edilmiş evin etrafına, onu sert rüzgârlardan koruyacak çepeçevre alaçamlar dikilse ne hoş olurdu. Ayrıca eminim, içinde yaşam olsa bu ev, iyi huylu bir ev olurdu. Kırgın Ev, Tom Semple'in köşede inşa ettiği eve hiç benzemiyor. O kesinlikle kötü huylu bir ev. Küçük gözleri ve keskin dirsekleriyle son derece huysuz bir ev o. Henüz içinde yaşanmadan bile bir evin kişiliği olması çok tuhaf. Uzun zaman önce, Teddy ve ben henüz çocukken, Kırgın Evin penceresine çakılmış tahtalardan birini çıkarıp içeri girmiş ve şöminede bir ateş yakmıştık. Sonra da ateşin önünde oturup geleceğimizi planlamıştık. O zamanlar, gelecekte bu evde birlikte yaşayacağımızı düşünmüştük. Eminim Teddy, bu çocukça saçmalığı çoktan unutmuştur. Bana

sık sık mektup yazıyor ve mektupları uzun, neşeli —tıpkı Teddy gibi. Bana yeni hayatıyla ilgili bilmek istediğim her şeyi anlatıyor. Ama son zamanlarda bu mektupların bana özel olmadıklarını hissetmeye başladım, belki de bana öyle geldi. Sanki bana yazdıkları gibi Ilse'ye de yazılabilmiş gibi.

Zavallı Kırgın Ev. Sanırım sen her zaman kırgın bir ev olarak kalacaksın.

VII

1 Mayıs 19--

Yine ilkbahar geldi! Dalgalı körfezin ilerisinde, gümüş ve efla-tun renkli kum tepeliklerinin ardındaki genç kavaklar, altın ren-gi yapraklara bürünerek hoş bir görüntü sergilemeye başladılar.

Kış, yaşanan bazı korkunç sabaha karşı uçlere ve yalnız, ümit-siz alacakaranlıklara karşın inanılmaz bir hızla geçip gitti. Kısa bir süre sonra Dean Florida'dan dönecek. Ama Ilse ve Teddy bu yaz buraya gelmeyecekler. Ilse daha önce varlığından bile haberdar olmadığı, annesinin kardeşini ziyaret etmek için kıyı şeridine gidecek. Teddy ise bir New York yayınevi için Kuzeybatı Atlı Polis Örgütü'yle ilgili bir serinin resimlendirilmesi işini aldığından ta-tilini kuzeybatıda çalışarak geçirecek. Bu elbette onun için büyük bir şans ve üzülmemem gerekiyor —ama keşke Blair Water'a gele-meyeceği için biraz olsun üzgün olsaydı. Fakat hiç üzgün değil.

Sanırım artık Blair Water ve buradaki eski yaşamı onun için anlatılmış, bitmiş bir hikâye.

Ilse ve Teddy'nin yazın burada olacağına ne kadar bel bağla-dığımı ve bu ümidin kışın yaşadığım zorlu dönemlerde bana ne kadar yardımcı olduğunu hiç fark etmemiştim. Bu yaz Teddy'nin Kibirli John'un çalılığından aramızdaki işaret olan ıslığı çalma-

yacağını, göletin kenarında ve patikalarda gizli gezintilerimizden birine çıkamayacağımızı, sadece ikimiz için özel anlam taşıyan bir şey olduğunda kalabalığın arasında o heyecan verici bakışmalarımızın olmayacağını düşündüğümde yaşamın tüm renkleri soluyor ve hayat soluk, donuk parçacıklar ve yamalara dönüşüyor.

Dün postanede Bayan Kent'e rastladım ve durup benimle konuştu ki bunu nadiren yapar. Benden hâlâ eskisi kadar çok nefret ediyor.

"Sanırım Teddy'nin bu yaz eve gelmeyeceğini biliyorsundur."

"Evet," dedim kısaca.

Sadece bunu söyleyip, arkasını dönerek yanımdan ayrılırken gözlerinde tuhaf, zafer kazanmış bir ifade belirdi. Teddy'nin onun için gelmeyecek olmasına üzülürken, benim için gelmeyecek olmasından mutluluk duyuyordu... Oğlunun yazın gelmemesi beni hiç umursamadığının göstergesiydi Bayan Kent için.

Sanırım haklı. Ama yine de ilkbaharda insan sürekli hüznü olamıyor.

Bu arada Andrew nişanlandı! Üstelik Addie Teyzenin bütün kalbiyle onayladığı bir kızla. Addie Teyze bugün öğleden sonra Elizabeth Teyzeye, "İnan kendim seçsem, Andrew'un yaptığı seçimden ancak bu kadar memnun olurdum," dedi. Daha doğrusu Elizabeth Teyzeye ve bana söyledi bu sözleri. Elizabeth Teyze soğuk bir biçimde gülümsedi ve memnuniyet duyduğunu belirtti. Laura Teyze mendiliyle yaşaran gözlerini kuruladı. O, tanıdığı birilerinin doğduğunu, öldüğünü, evlendiğini, nişanlandığını, gittiğini, geldiğini ya da ilk kez oy kullandığını duyduğunda hep birkaç damla yaş döker. Ama sanırım bu kez, hayal kırıklığını bastıramadığından doldu gözleri. Andrew'un benim için güvenilir bir koca adayı olduğunu biliyordu. Gerçekten de Andrew'un karakterinde patlamaya hazır, ateşli hiçbir yan yok.

3. Bölüm

I

Önceleri kimse Bay Carpenter'ın hastalığını ciddiye almadı. Geçtiğimiz senelerde kendisini birkaç gün yatağa bağlayan romatizma atakları geçirmişti. Sonra da zar zor yürüyerek, her zamanki gibi acımasız, alaycı tavrı ve keskin diliyle işine geri dönmüştü. Bay Carpenter, Blair Water Okulu'ndaki öğrenci profilinin çok değiştiğini düşünüyordu. Bir keresinde artık okulda şamatacı, ruhsuz, yeteneksiz gençlerden başka bir şey olmadığını söylemişti. Okuldaki tek bir öğrenci bile ağustos veya çarşambayı doğru telaffuz edemiyordu.

“Havanda su dövüyorum,” demişti aksi bir tavırla.

Kendisinde okula gitme isteği uyandıran dört öğrenci... Teddy, Ilse, Perry ve Emily gitmişti. Ve belki de Bay Carpenter her şeyden yorulmuştu. Çok yaşlı değildi ama yaşadığı yılların çoğunu ele avuca sığmaz gençlerin çileden çıkarmalarıyla geçirmişti. Kısa boylu, çekingen, varlığıyla yokluğu belli olmayan karısı önceki sonbahar aniden ölmüştü. Aslında Bay Carpenter'a hiçbir şey ifade etmiyormuş gibiydi fakat kadının cenazesinden sonra Bay Carpenter hızla dibe vurdu. Öğrenciler onun zehirli dilinden ve her zamankinden sık yaşanan patlamalarından yakınmaya başladılar. Okul aile birliği üyeleri kendilerine anlatılanları başlarını sallayarak dinliyorlar, sonra da gelecek yıl için yeni bir öğretmen aramaktan söz ediyorlardı.

Bay Carpenter'ın hastalığı yine bir romatizma atağı olarak nüksetti. Ardından kalbiyle ilgili sorun yaşamaya başladı. Bir doktorun kendisini görmesine inatla karşı koymasına karşın onu görmeye giden Doktor Burnley, "Yaşama isteğini kaybetmiş..." dedi muayenenin ardından ciddi bir yüz ifadesiyle. Derry Göleti bölgesinde yaşayan hayırsever Louisa Drummond ona bakmaya geldiğinde Bay Carpenter'ın buna itiraz etmemesi de kötüye işaret olarak algılandı. Artık onun için hiçbir şeyin önemi kalmamış gibiydi.

"Siz bilirsiniz. Eğer bu vicdanınızı rahatlatacaksa etrafta dolaşp ufak tefek işlerle oyalansın. Beni yalnız bıraktığı sürece ne yaptığı umurumda bile değil. Beni yedirmeye çalışmasına, pohpohlamasına, çarşaları değiştirmesine izin vermeyeceğim. Ayrıca saçlarını görmeye dayanamıyorum. Fazla düz ve parlaklar. Bu konuda bir şeyler yapmasını söyleyin ona. Burnunun ucu da neden sanki donuyormuş gibi sürekli kıpkırmızı?"

Emily her gün öğleden sonra onunla zaman geçirmek için evine ziyarete gitti. Yaşlı adamın görmekten hoşlandığı tek kişi oydu. Fazla konuşmuyor ama birkaç dakikada bir gözlerini aralıyor ve sanki sadece ikisinin anladığı müthiş bir espri söz konusuymuş gibi yüzünde hafif bir gülümseme belirliyordu. Louisa Teyze bir süre bu karşılıklı gülüşmeler konusunda ne düşüneceğini bilemedi ve sonunda uygunsuz olduklarına karar verdi. O iyi yürekli, anaç bir kadındı ama ölüm döşegindeki hastanın bu neşeli, muzip gülüşlerini sabırla karşılayamazdı. Hastanın böyle anlamsız bir şekilde gülmek yerine ölümsüz ruhunu düşünmesi kendisi için çok daha iyi olurdu. Ayrıca o kilisenin üyesi değildi, değil mi? Bu durumda papazın gidip kendisini ziyaret etmesine de izin vermeyecekti. Fakat Emily Starr oraya her gidişinde büyük bir sevinçle karşılanıyordu. Louisa Teyzenin kafasında Emily Starr'la ilgili bazı şüpheler vardı. Kız

yazı yazıyordu, değil mi? Annesinin ikinci kuşaktan kuzenini öykülerinden birinde kullanmamış mıydı? Büyük olasılıkla ölüm döşeğindeki o yaşlı paganın yanına da hikâyelerinde kullanacak bir şeyler bulmak için gidiyor olmalıydı. Buna hiç şüphe yoktu. Bu, kızın adama gösterdiği ilginin nedenini şüpheyeye yer bırakmayacak şekilde açıklıyordu. Louisa Teyze bu genç yaratığa merakla bakıyor ve onun, kendisini öykülerinde kullanmamasını umuyordu.

Emily uzun bir süre Bay Carpenter'ın ölüm döşeğinde olduğunu kabullenmeyi reddetti. Ölecek kadar hasta olamazdı. Acı çekmiyor, şikâyet etmiyordu. Havalar ısınır ısınmaz iyileşecekti. Bunu kendi kendine o kadar çok tekrarladı ki sonunda buna inandı. Bay Carpenter'ın olmadığı bir Blair Water düşünemiyordu.

Bir mayıs akşamı, Bay Carpenter oldukça iyi görünüyordu. Gözleri eski muzipliğiyle parlıyor, sesi eski gürlüğüyle yankılanıyordu. Zavallı Louisa Teyzeyle dalga geçiyordu. Louisa Teyze onun yaptığı şakaları anlamıyor ama her Hristiyanın göstermesi gereken sabırla bunlara katlanıyordu. Ne de olsa hastaların eğlendirilmeleri gerekiyordu. Bay Carpenter, Louisa Teyzeye takılmaktan yorulunca komik bir hikâye anlattı ve Emily'yle birlikte kahkahaları alçak tavanlı odanın kirislerinde yankılanana kadar güldüler. Onları izleyen Louisa Teyze ümitsiz bir biçimde başını salladı. Evet, zavallı kadının bilmediği şeyler vardı ama sadakatle gönüllü olarak yerine getirdiği hemşirelik görevi ona bu ani canlanmanın iyiye işaret olmadığını öğretmişti. İskoçların dediği gibi adam "ölümün eşiğinde" idi. Bu konuda hiçbir deneyimi olmayan Emily, bunun farkında olmadığından, Bay Carpenter'ın iyiye gitmesinin verdiği sevinçle eve döndü. Kısa bir süre sonra tamamen iyileşecek, okula dönecek, öğrencilerine esip güreleyecek, sayfaları kıvrılmış kla-

sikleri okuyarak yolda yürüyecek, o eski acımasız alaycılığıyla Emily'nin çalışmalarını eleştirecekti. Emily çok mutluydu. Bay Carpenter kaybetmeyi göze alamayacağı kadar değerli bir dosttu onun için.

II

Sabaha karşı saat ikide Elizabeth Teyze, Emily'yi uyandırdı. Kapıda, Bay Carpenter'ın onu görmek istediğini bildiren biri vardı.

“Yoksa... Yoksa kötüleşti mi?” diye soran Emily, hemen yüksek başlıklı, siyah, oymalı yatağından fırladı.

“Ölüyor,” dedi Elizabeth Teyze kısaca. “Doktor Burnley sabaha çıkmayacağını söylüyor.”

Emily'nin yüzünde beliren ifade Elizabeth Teyzenin yüreğini burktı.

Alışılmadık sevecen bir ses tonuyla, “Böylesi onun için daha iyi Emily,” dedi. “O, yaşlı ve yorgun bir adam. Karısı öldü ve gelecek yıl okulda öğretmenlik yapamayacak. İlerleyen yaşlarda büyük bir yalnızlık çekecekti. Bence bu şartlar altında ölüm onun için en iyi dost.”

“Ben kendimi düşünüyordum,” diye mırıldandı Emily ve güzel bahar gecesinin karanlığında Bay Carpenter'ın evine yürüdü.

Louisa Teyzenin gözleri yaşlıydı ama Emily ağlamıyordu.

Bay Carpenter gözlerini araladı ve ona her zamanki belli belirsiz gülümsemesiyle baktı. “Gözyaşı istemiyorum,” diye mırıldandı. “Ölüm döşeğimde gözyaşı dökülmesini yasaklıyorum. Şu Louisa Drummond denen kadına da söyle gidip mutfakta ağlasın. Artık benim için yapabileceği bir şey yok.”

“Peki benim yapabileceğim bir şey var mı?” diye sordu Emily.

“Sadece ben gidene dek seni görebileceğim bir yerde otur, hepsi bu. İnsan yapayalnız gitmek istemiyor. Zaten tek başıma ölme fikrinden hiç hoşlanmazdım. Mutfakta ölmemi bekleyen kaç tane yaşlı dişi sansar var?”

Emily engelleyemediği bir gülümsemeyle, “Sadece Elizabeth Teyze ve Louisa Teyze var,” diye cevap verdi.

“Fazla... Konuşmamama aldırma. Hayatım boyunca... Konuştum ben. Bugüne dek... Bütün nefesimi tükettim. Ama hâlâ düşünebiliyorum ve senin... Burada olman çok hoşuma gidiyor.”

Bay Carpenter gözlerini yumdu ve sessizliğe gömüldü. Emily ise şafakla aydınlanmaya başlayan pencerenin önünde duran koyu renkli, hayal meyal bir gölge gibi sessizce oturdu. Ara ara esen rüzgârın hayalî elleri, simsiyah saçlarını okşuyordu. Haziran zambaklarının insanı esir eden, müzikten daha tatlı, sözcüklerle anlatılamayacak kadar güzel, tüm o eski kayıp yılların parfümlerini barındıran kokusu, açık pencerenin önünde duran yatağa sinmişti. Uzaklarda, tam olarak aynı boydaki iki ince uzun, güzel karaçam, şafağın aydınlattığı gümüşü gökyüzüne doğru, gümüşü bir sisin kıyısından yükselen gotik bir katedralin ikiz çan kuleleri gibi yükseliyordu. O iki çamın arasında, akşam hilali kadar güzel, solgun Ay asılıydı. Alışkın olmadığı gece nöbetinin yarattığı gerginliği hisseden Emily için tüm bu güzellikler rahatlatıcı ve canlandırıcıydı. Her ne geçmiş olursa olsun, gelecek nelere gebe olursa olsun, bu tarz güzellikler ebediydi.

Louisa Teyze ara sıra gelip yaşlı adamı yokluyordu. Bay Carpenter onun odaya girdiğinin bilincinde değilmiş gibi görünüy-

yor ama kadın odadan her çıktığında gözlerini açıp Emily'ye göz kırptıyordu. Emily de her seferinde dehşet içinde ona göz kırparak karşılık verdiğini fark ediyordu. Bu durum kızı dehşete düşürüyordu çünkü –eğer yeterince Murray ise– ölüm döşeginin başında yaşananların küçük bir skandal yaratabileceğini biliyordu. Emily, acaba Elizabeth Teyze bunu görse ne derdi, diye düşünmeden edemedi.

İkinci kez birbirlerine göz kırpmalarının ardından Bay Carpenter, “Biraz spor yapmak... İyidir,” diye mırıldandı. “Burada olduğun için çok... Memnunum.”

Sabaha karşı üçte Bay Carpenter iyice rahatsızlandı. O sırada Louisa Teyze yeniden odaya girdi.

“Şafak esintisi sona erene dek ölemez,” diye mırıldandı Emily'ye.

“Batıl inanç saçmalığını kes,” dedi Bay Carpenter, oldukça gür bir sesle ve anlaşılır biçimde. “Hazır olduğum zaman öleceğim ben.”

Bu sözler karşısında dehşete kapılan Loisa Teyze, aklının gidip geldiğini söyleyerek Emily'ye karşı Bay Carpenter'ı aklamaya çalıştı, sonra da sessizce odadan çıktı.

“Kaba konuştuğum için kusura bakma, olur mu?” dedi Bay Carpenter. “O kadını şoke etmem... Gerekiyordu. O yaşlı kadının beni izlerken... Ölmeye dayanamam. Ben de ona... Hayatının geri kalan kısmı boyunca... Anlatacağı güzel bir hikâye verdim. Öğütler verip duruyor insana ve bu... Korkunç bir şey. Yine de... İyi biri o. O kadar iyi ki... Canımı sıkıyor. İçinde hiç... Kötülük yok. Bir şekilde... Herkesin içinde... Onu ilginç hale getirecek biraz kötülük olmasını... İstiyor insan. Bu tıpkı... Yemeğin tadını ortaya çıkaran tuz gibi... Bir şey.”

Bir sessizlik daha oldu.

Sonra Bay Carpenter, "Sorun aşçıbaşının çoğu zaman... Tuzu fazla kaçırmaması," diyerek sözlerine devam etti. "Deneyimsiz aşçıbaşı... Birkaç sonsuzluktan sonra... Daha bilgece davranmayı öğrenir umarım."

Bu sözlerle anlam veremeyen Emily, Bay Carpenter'ın gerçekten bilincini yitirdiğini düşünürken adam ona gülümsedi.

"Burada olduğun için çok... Memnunum... Küçük dostum. Burada olmaktan... Rahatsızlık duymuyorsun... Değil mi?"

"Hayır," dedi Emily.

"Bir Murray 'hayır' diyorsa... O... Kesinlikle hayırdır."

Kısa bir sessizliğin ardından Bay Carpenter, bu kez tam olarak kendisi gibi yeniden konuşmaya başladı.

"Ufkun ötesine gitsem... sabah yıldızını geçsem. Her zaman... Bunu yapmaktan korkacağımı düşündüm. Aslında korkulacak bir şey değil. Komik aslında. Düşünsene... Birkaç dakika sonra... Ne çok şey öğreneceğim Emily. Tüm canlılardan... Daha fazla bilgi sahibi olacağım. Hep... Her zaman bilmek... Bilmek istedim. Tahmin yürütmek... Bana göre değil. Yaşam hakkındaki... Merakım sona erdi artık. Şimdi... Ölümü merak ediyorum. Birkaç dakika sonra... Gerçeği öğreneceğim... Gerçeği öğreneceğim Emily. Tahmin yürütmeyeceğim... Bundan böyle. Ve eğer ölüm... Düşündüğüm gibi bir şeyse... Yeniden genç olacağım. Bunun... Benim için ne kadar değerli... Olduğunu tahmin edemezsin. Sen... Gençsin ve... Yeniden genç olmanın... Ne anlama geldiği... Hakkında en ufak bir fikrin olamaz..."

Sesi titrek mırıltılara dönüştü, sonra yeniden yükseldi ve söyledikleri anlaşılır hale geldi.

“Bana söz ver Emily... Kimseyi değil... Sadece kendini mutlu etmek için... Yazacağına söz ver.”

Emily bir an duraksadı. Böyle bir söz tam olarak ne anlama geliyordu?

“Söz ver...” diye mırıldandı Bay Carpenter ısrarla.

Emily söz verdi.

“Güzel...” diyen Bay Carpenter derin bir nefes aldı. “Sözünü tut... Bunu yaparsan... Her şey yolunda gidecek. Herkesi memnun etmeye çalışmak... Boş bir çaba. Eleştirmenleri... Memnun etmeye çalışmak... Boş bir çaba. Kendi kurallarına göre yaşa. O gerçekçilik diye uluyanlar tarafından... Yönlendirilme. Unutma... Çam ormanları da... Domuz ağılları kadar gerçektir ve kesinlikle... Daha keyif vericidir. Bir gün... Oraya ulaşacaksın... Kaynağı içinde var senin. Ve dünyaya... Her şeyi anlatma. Edebiyatımızda... Bu yapılıyor. Sırların... Gizemlerin büyüğü kayboldu. Söylemek istediğim bir şey... Daha vardı... Bir öğüt daha. Ama... Aklıma gelmiyor...”

“Kendinizi yormayın,” dedi Emily yumuşak bir sesle.

“Yorgun... Değilim. Yorgunluğun üstesinden... Geleceğimi hissediyorum. Ölüyorum... Ben bir başarısızlık örneğiyim... Bir sıçan kadar zavallıyım. Ama Emily... Yine de... Çok ilginç şeyler yaşadım.”

Gözlerini kapatan Bay Carpenter son nefesini veriyormuş gibi görünüyordu. Emily istemsizce Bayan Louisa'yı çağırmak üzere yerinden kalkınca, kanı çekilmiş beyaz elini kaldırdı.

“Hayır... Onu çağırma. O zırlayıp duran... Yaşlı kadını geri çağırma. Sadece sen kal... Yeni Ay'ın küçük Emily'si. Akıllı, küçük Emily. Ona bir şey söyleyecektim ben... Neydi o?”

Birkaç dakika sonra Bay Carpenter gözlerini açtı ve gür bir sesle, “Kapıyı aç... Kapıyı aç. Ölüm bekletilmemeli,” dedi.

Emily koşup kapıyı ardına kadar açtı. Denizden vuran sert bir rüzgâr odanın içine doldu. Louisa Teyze koşarak odaya girdi.

“Esinti yön değiştirdi... Esintiyle birlikte gidecek... Gitti o.”

Ama hayır, henüz gitmemişti. Emily ona doğru eğilince Bay Carpenter’ın keskin bakışlı, kahverengi gözleri son kez açıldı. Emily’ye göz kırpmaya çalıştı ama bunu başaramadı.

“Hatırladım,” diye mırıldandı. “İtalikler... Konusunda... Dikkatli... Ol...”

Cümlesinin sonunda muzip bir ifadeyle hafifçe gülümsemiş miydi? Louisa Teyze, gülümsediğini iddia etti. Herkese kaba saba, yaşlı Bay Carpenter’ın gülümseyerek ve İtalyanlar hakkında bir şeyler söyleyerek öldüğünü anlattı. Elbette bilincinin yerinde olmadığını da söyledi. Louisa Teyze her zaman, bunun kendisine katkı sağlamayan türde bir ölüm olduğunu düşündü ve bu şekilde sadece birkaç ölüm deneyimlediği için şükretti.

III

Üzüntüden gözü hiçbir şey görmeyen Emily, hayal dünyasının ortağı yaşlı dostu için gözyaşları tükenene kadar ağladı. O yaşlı, cesur ruh bir gülümseme eşliğinde gölgelerin arasına –ya da belki gün ışığına– gitmişti. Hataları her ne olursa olsun, yaşlı Bay Carpenter’ın ruhunda korkaklığa yer yoktu. Şimdi o gittiği için Emily, dünyanın kendisi için daha soğuk bir yer olacağını biliyordu. Yeni Ay, yıllar boyunca eskisi kadar aydınlık bir yer olamayacaktı. İçinden bir ses, yaşamındaki yol ayrımlarından birine geldiğini söylüyordu. Bay Carpenter’ın ölümü, görünürde Emily için fazla bir değişime neden olmayacaktı belki ama bu, yıllar sonra geçmişe bakıp söyleyeceği üzere hayatında bir dönüm noktasıydı.

“O aşamayı geçtikten sonra benim için hiçbir şey aynı olmadı.”

Emily hayatı boyunca hep böyle iniş çıkışlar tecrübe etmişti. Aylar, yıllar boyu en ufak bir değişiklik olmadan yaşayıp, ardından bir anda “alçak çıtalı geçmişin” üzerinden atlayıp, önceki yaşantısından çok daha engin “yeni bir mabede” adım atmıştı. Ama yine de her seferinde, ilk zamanlarda değişimin korkusunu ve kayıp hissinin acısını hep çekmişti.

4. Bölüm

I

Bay Carpenter'ın ölümünden sonraki yıl, Emily için sakin geçti. Emily, her ne kadar biraz tekdüze olduğu düşüncesini bastırmaya çalışsa da sakin ve belki de hoş bir yıldır. İlse yoktu, Teddy yoktu, Bay Carpenter yoktu. Perry de sadece ara sıra Blair Water'a geliyordu. Ama elbette yaz ayları boyunca Dean vardı. Dean Priest gibi bir arkadaşı olan hiçbir kız kendini tam olarak yalnız hissedemezdi. Emily, uzun yıllar önce Malvern Körfezi'nin kayalık kıyısından aşağı yuvarlanıp Dean tarafından kurtarıldığından beri ikisi iyi dost olmuşlardı. Dean'ın hafif topallamasının, bir omuzunun diğerine göre daha yukarıda olmasının ya da yeşil gözlerinin pırıltısının zaman zaman yüzüne tekinsiz bir ifade vermesinin hiçbir önemi yoktu. Tümüyle baktığı zaman, Emily dünyada Dean kadar çok sevebileceği kimsenin olmadığını düşünüyordu. Elbette bunu düşünürken "sevebilmek" sözcüğünü italik olarak düşünüyordu. Bay Carpenter'ın asla bilemeyeceği şeyler de vardı ne de olsa. (Bu noktada *serinin ilk kitabına* bakabilirsiniz.)

Elizabeth Teyze, Dean ile olan arkadaşlığını hiç onaylamamıştı. Ama tabii Elizabeth Teyzenin Priestlere karşı büyük bir sevgi beslediği de söylenemezdi.

Murrayler ve Priestler arasında, nadiren de olsa iki ailenin evlilik yoluyla birleşmesine karşın, uzlaşma sağlanamayan anlaşılmaz bir geçimsizlik vardı.

“Ah Priestler...” derdi Elizabeth Teyze, pek de güzel olmayan, ince, kemikli Murray eliyle onların tümünü, küçükten büyüğe Araf’a gönderirmiş gibi bir hareket yaparak. “Ah Priestler!”

“Bir Murray Murray’dır, bir Priest de Priesttir ve ikisi asla bir araya gelemmez,” diye değiştirerek Kipling’den bir alıntı yapmıştı Emily, Dean üzgün taklidi yaparak teyzelerinin kendisinden neden hoşlanmadıklarını sorduğunda.

“Priest Göleti’nde yaşayan yaşlı büyük teyzen Nancy, benden nefret ediyor,” demişti Dean, zaman zaman mutlu bir cin gibi görünmesine yol açan tuhaf gülümsemesiyle. “Elizabeth ve Laura Teyzen ise Murraylerin en sevgili düşmanlarına özel, buz gibi bir nezaketle karşılıyorlar beni. Ah ama sanırım ben bunun nedenini biliyorum.”

Emily kıpkırmızı olmuştu. Onun da hiç hoşuna gitmese de Elizabeth ve Laura Teyzenin Dean’e –eskisinden daha farklı olarak– neden buz gibi bir tavırla yaklaştıkları konusunda şüpheleri vardı. Bu şüpheler onu çok rahatsız ediyordu ve her aklına geldiklerinde zihninin kapısını sımsıkı kapatıp kilitliyordu. Ama kapı eşiğinde bekleyen bu şey, karaçalı gibi bir şeydi ve içeri girmesinin engellenmesi kolay olmuyordu. Dean de diğer herkes ve her şey gibi bir değişim yaşamıştı. Bu değişim ne anlama geliyordu ve ne yönde olmuştu? Emily bu soruyu cevaplamayı reddediyordu. Çünkü verebileceği tek cevap, son derece saçma ve en az o kadar hoşlanmayacağı türden bir cevaptı.

Dean Priest arkadaştan sevgiliye mi dönüşmüştü? Saçmalık. Katıksız saçmalık. Kabul edilemez bir saçmalık. Emily onu bir sevgili olarak değil bir arkadaş olarak istiyordu. Onun dostluğunu kaybedemezdi. Bu son derece sevgi dolu, neşe verici, aydınlatıcı, muhteşem bir dostluktu. Neden hep böyle kötü

şeyler olurdu? Emily dağınık düşünceleri arasında kaybolup bu noktaya ulaştığında her zaman durup düşünsel adımlarını geriye doğru atar ve “kötü bir şeylerin” olduğunu ya da olmak üzere olduğunu hissederken paniğe kapılırdı.

Bir kasım akşamı Dean, “Sanırım artık yıllık seyahat planım üzerinde düşünmeye başlamamın zamanı geldi,” dediğinde, Emily bir bakıma büyük bir rahatlama hissetti.

“Nereye gideceksin bu yıl?” diye sordu.

“Japonya’ya. Daha önce hiç oraya gitmedim. Aslında gitmeye çok da istekli değilim ama kalmam ne işe yarayacak ki? Bütün kış oturma odasında oturup teyzelerin bizi dinlerken benimle konuşmak hoşuna gidecek mi?”

“Hayır,” dedi Emily, bir kahkahayla ürperti arasında. Aklına rüzgârın uğuldadığı, yağmurun bardaktan boşanırcasına yağdığı korkunç bir sonbahar akşamında bahçede yürüyüş yapamadıkları için, Elizabeth Teyzenin dantel ördüğü, Laura Teyzenin de masanın başında etamin işlediği oturma odasında oturmak zorunda kaldıkları gelmişti. Bu, korkunç bir fıkirdi. Aklına *neden* sorusu takıldı. Neden teyzelerinin yanında, bahçede baş başa yürürken yaptıkları gibi samimi, umarsız ve rahat bir şekilde konuşamıyorlardı? Bu sorunun cevabı, sadece farklı cinsiyetten olmaları şeklinde verilemezdi. Acaba Elizabeth Teyzenin anlamadığı ve onaylamadığı şeylerden bahsettikleri için miydi? Belki de. Cevap her neyse, kış aylarında aralarında gerçek anlamda bir iletişim olabilmesi için Dean’ın dünyanın öbür ucuna gitmesi şarttı.

“Bu durumda sanırım gitmeliyim,” dedi Dean, zarif bir güzelliğe sahip, uzun boylu, beyaz tenli kızın kendisini çok özleyeceğini söylemesini bekleyerek. Emily yıllardır her sonbahar ayrılırlarken ona bunu söylemişti. Ama bu kez söylemedi. Kendinde söyleyecek cesareti bulamadı.

Peki neden?

Dean ona gözlerinde şefkat, acı ve tutku karışımı bir ifadeyle bakıyordu. Kızın kendisini özleyeceğini duyması gerekiyordu. Bu kış uzaklara gitmek istemesinin asıl nedeni, kızın kendisini ne kadar özlediğinin farkına varmasını, onsuz yaşamayacağını anlamasını sağlamaktı.

“Beni özleyecek misin, Emily?”

“Söylememe gerek var mı?” dedi Emily umursamaz bir tavırla –hatta fazla umursamaz bir tavırla.

Önceki yıllarda bu sözleri söylerken içten ve ciddiydi. Bu değişim Dean’in tamamen ümitsizliğe kapılmasına neden olmadı ama kızın bu tavrının altında yatan neden onu epey düşündürdü. Kızın bu değişik tavrının nedeni bir şeyler hissetmesi, kendisinin yıllar boyu küstahça bir delilik olarak gördüğünden bastırmaya ve saklamaya çalıştığı bir şeylerin farkına varması olmalıydı. Peki neden umursamazca söylemişti o sözleri? Umursamaz tavrıyla onu özleyeceğini dile getirmemesi bunu önemli bir olay haline getirmek istemediği için miydi? Yoksa bu, çok fazla şey ima eden, çok büyük bir şeye neden olabilecek bir şeye karşı kadınların içgüdüsel savunması mıydı?

“Bu kış sensiz, Ilse’siz ve Teddy’siz çok zor geçecek, o nedenle kışı düşünmeyi kendime yasakladım,” diye devam etti Emily sözlerine. “Geçen kış kötüydü. Ama içimden bir ses, bu kışın daha kötü olacağını söylüyor. Neyse ki çalışmalarım var.”

“Ah evet, çalışmaların var,” diyerek onu onayladı Dean, çalışmalarından bahsederken sesinde her zaman beliren hoşgörülü, yarı alaycı ifadeyle.

Sanki kızın hoş yazılarından *çalışma* olarak bahsetmek onu müthiş bir biçimde eğlendiriyormuş gibi. Tavrında, elbette bi-

rileri bu yetenekli çocuğu şımartmalı, der gibi bir ifade vardı. Hislerini, sözcüklerle daha iyi ifade edemezdi. Onun sesindeki ve tavrındaki ima, Emily'nin duyarlı ruhunu adeta bir kamçı darbesi gibi yaraladı. Bir anda tüm çalışmaları, tutkusu ve hedefleri –anlık olarak– Dean'ın ima ettiği gibi önemsiz ve çocukça gelmeye başladı. İnancını yitirdi bir anda. Ne de olsa Dean her şeyi bilirdi. Emily'ye acı veren de buydu. Onun düşüncesini görmezden gelemezdi. Emily yüreğinin derinlerinde Dean Priest, dürüstçe ses getirecek bir şeyler yapabileceğini kabul etmediği sürece kendisine tam anlamıyla inanamayacağını biliyordu. Eğer hiç kabul etmeyecek olursa...

"Gittiğim her yerde sen de yanımda olacaksın Yıldız," dedi Dean. Yıldız, onun Emily'ye taktığı isimdi. Soyadından esinlenerek değil kendisine bir yıldızı hatırlattığı için vermişti bu ismi ona. "Seni odanda oturup pencereden dışarı bakarken göreceğim. Örümcek ağlarını özenle işlerken, bu eski bahçede aşağı yukarı yürürken, Yarının Yolunda dolaşıp denizi izlerken izleyeceğim. Aklıma Blair Water'a ait bir güzellik geldiğinde, içinde hep sen olacaksın. Ne de olsa bütün güzellikler, sadece güzel bir kadının arka planı olmak için yaratılmıştır."

"Örümcek ağlarını özenle işlerken..." Emily'nin tüm söylenenlerden duyduğu tek şey buydu. Hatta Dean'ın güzel bir kadın olduğunu söylediğinin bile farkına varmamıştı.

"Sence yazdıklarım sadece örümcek ağları mı Dean?" diye sordu nefesi kesilircesine.

Bu soru Dean'ın şaşırmasına sebep oldu.

"Başka ne olabilir ki Yıldız? Sen onların ne olduklarını düşünüyorsun? Yazarak kendini eğlendirmen beni mutlu ediyor. İnsanın, böyle güzel bir hobisinin olması harika. Ah böyle bir dünyada karşılığında birkaç dolar da kazanabiliyorsan, daha ne

olsun? Ama bir Bronte ya da Austen olma hayalinin yıkılmasından, günün birinde uyanıp gençliğini boş bir hayal uğruna harcadığını düşünmen fikrinden nefret ediyorum.”

“Ben Brontë ya da Austen olmayı hayal etmiyorum ki...” dedi Emily. “Ama sen eskiden bu konuda böyle konuşmazdın Dean. Eskiden günün birinde bir şeyler başarabileceğimi düşünürdün.”

“Bir çocuğun güzel hayallerini yıkmak âdetim değildir. Ama çocukça hayalleri yetişkinliğe taşımak doğru değil bence. Gerçeklerle yüzleşmek daha iyi. Sen gerçekten kendince müthiş şeyler yazıyorsun, Emily. Bana sorarsan bununla yetin ve en güzel yıllarını, asla ulaşamayacağın, seni aşan, ulaşamayacağın kadar yüksekteki şeylere ulaşmak için mücadele ederek boşa harcama.”

II

Dean bu konuşmayı yaparken Emily'nin yüzüne bakmıyordu. Eski güneş saatine yaslanmış, kendini görevi olduğu için hoşnutsuzluk uyandıracak bir konuşma yapmak zorunda hissedenen birinin somurtkan ifadesiyle yere bakıyordu.

“Ben sadece zevk için hoş öyküler yazan biri olmayacağım!” diye bağırdı Emily, içinde yükselen isyan duygusuyla. Bu tavır, Dean'ın başını kaldırıp kızın yüzüne bakmasına neden oldu. Emily onun kadar uzundu, hatta Dean bunu kabul etmese de ondan biraz daha uzundu.

“Şu an neysen, o olmaktan başka bir şey olmana gerek yok,” dedi Dean, heyecan ve beklenti dolu bir sesle. “Bu asırlık Yeni Ay, daha önce senin gibi birini hiç görmedi. Bu gözlerle, bu gülümsemeyle, kaleminle yapacaklarından çok daha fazlasını yapabilirsin.”

“Tıpkı büyük teyze Nancy gibi konuştun,” dedi Emily, küçümsercesine bir tavırla, acımasızca.

Bunu yapmaktan da hiç rahatsızlık duymadı. Dean de kendisini aşağılayıp acımasızca davranmamış mıydı? O gece, saatler sabaha karşı üçü vurduğunda Emily kederliydi ve uyuyamamıştı. Saatler boyunca yatağında dönüp dururken iki nefret uyandırıcı şeyle yüzleşmek zorunda kalmıştı. Birincisi, kalemiyle asla ses getirecek bir şey yapamayacağı, diğeri, Dean’in arkadaşlığını sonsuza dek kaybetmek üzere olduğuydu. Dean’e verebileceği tek şey arkadaşlığıydı ve bunun Dean’i tatmin etmeyeceğini anlamıştı. Onun kalbini kırmak zorunda kalacaktı. Ama hayatın zaten son derece acımasızca davranmış olduğu Dean’in kalbini nasıl kırabilirdi? Andrew Murray’ye “hayır” demiş ve kahkahalarla gülmüştü. Perry Miller’ı da en ufak bir vicdan azabı duymadan kolayca reddetmişti. Fakat Dean’i reddetmek tamamen farklı bir şeydi.

Emily karanlıkta yatağında oturup, aslında otuz yıl sonra aklına geldiğinde ne diye boşuna üzölmüşüm diyeceği tartışmasız bir gerçek olan, derin bir hayal kırıklığı ve acıyla gözyaşı döktü.

“Dünyada aşk denen bir şey ve âşıklar olmasaydı keşke...” dedi büyük bir içtenlikle ve tüm kalbiyle buna inanarak.

III

Herkes gibi Emily de gün ışığında, yaşadığı sorunu karanlıkta bulduğundan daha az trajik ve daha dayanılır buldu. Dolgun bir çek eşliğindeki övgü dolu bir mektup, kendine olan saygısını ve tutkusunu tamir edebildi. Büyük olasılıkla Dean’in sözlerindeki çağrışımları hayal etmiş olmalıydı –Dean düşündüğü şeyleri kastetmiş olamazdı. Genç ya da yaşlı, kendisiyle

konusmaktan hoşlanan veya ay ışığı altındaki gölgeli bahçede kendisine iltifat eden her erkeğin kendisine âşık olduğuna inanan o aptal kızlardan biri olmayacaktı. Dean, babası olabilecek yaşıydı.

Dean'in duygu yüklü olmaktan uzak ayrılışı, o gittikten sonra Emily'nin bu rahatlatıcı kanıya varmasına yol açmıştı ve bu durumda artık hiçbir kuşkuyla kapılmadan onu özlemekte özgürdü.

Emily onu fena halde özledi. O yıl, güz tarlalarına yağan yağmur nedense acı yüklüydü ve körfezden yavaşça yükselen gri renkli sis de oldukça kasvetliydi. Bu nedenle kar başladığında Emily mutlu oldu. O kış oldukça yoğun çalıştı. Çoğu zaman gece geç saatlere kadar durmadan yazıyordu ve bu durum Laura Teyzenin sağlığı için endişelenmesine neden olmaya başlamıştı. Elizabeth Teyze de birkaç kez bu duruma karşı çıkmak ister gibi gaz yağı fiyatlarının arttığından şikâyet etmişti. Ama Emily kullandığı gaz yağını kendi kazandığı parayla satın aldığı için bu şikâyetlerden etkilenmemişti. Lise hayatı boyunca Ruth Teyze ve Wallace Dayının kendisi için yaptığı harcamaları geri ödemek için yeterli para kazanma konusunda kararlıydı. Elizabeth Teyze onun bu düşüncesini son derece övgüye değer buluyordu. Murrayler kendi ayakları üzerinde durabilen, başına buyruk insanlardı. Onları tanıyanlar, Murraylerin, Büyük Tufan sırasında mutlaka kendilerine ait bir gemileri olduğundan şüphe duymadıklarını söylerlerdi. Onlar ancak dümeninde kendilerinin olduğu bir gemiye binerler, Nuh'un Gemisi'ne binmiş olamazlardı.

Bu arada Kuzen Jimmy'nin hiçbir şey söylemese de öfkesi yüzünden okunarak postaneden getirdiği ret mektupları da söz konusuydu. Ama kabul mektuplarının yüzdesi gün geçtikçe artmaktaydı. Fethedilen her bir yeni dergi, Alp Dağları pati-

kasında, zirveye doğru atılan yeni bir adımdı. Emily her geçen gün sanatında ustalaştığını biliyordu. Hatta eski günlerde kendisi için büyük bir sorun olan “aşk sözcüklerini” bile kolaylıkla yazabiliyordu. Tüm bunları ona Teddy Kent’in gözleri öğretmiş olabilir miydi? Eğer bunu düşünmeye zaman ayıracak olsa kesinlikle kendisini çok yalnız hissedirdi. O kış mevsiminde, zor zamanları da oldu elbette. Özellikle Ilse’den, Montreal’de yaptığı eğlenceli şeylerden, Hitabet Okulu’nda kazandığı başarılarından ve güzel yeni elbiselerinden bahseden mektuplar aldıktan sonra kendini oldukça yalnız ve mutsuz hissediyordu. Bitmek bilmeyen alacakaranlıklarda, içi ürpererek eski çiftlik evinin penceresinden dışarı bakıp tepedeki kar yığınlarının ne kadar beyaz, soğuk ve ıssız göründüğünü, Üç Prenseslerin ne kadar uzak ve trajik gözüktüğünü düşündüğünde, hayatın kendisine güleceğine dair inancını kaybediyordu. Yaz gelsin istiyordu. Papatya tarlalarını, yükselen ayın puslandığı veya kızıl gün batımının mora dönüştürdüğü denizi, arkadaşlığı, Teddy’yi istiyordu. Böyle anlarda hep, hayatta en çok Teddy’yi istediğinden emin oluyordu.

Teddy ondan uzaklaşmış gibiydi. Yine sadakatle mektuplaşmaya devam ediyorlardı ama mektuplar artık eskisi gibi değildi. Sonbaharda aniden Teddy’nin mektupları soğuklaşmış ve resmileşmişti. Aralarına giren bu soğukluğu sezdiğinde Emily’nin ruh hali de gözle görülür biçimde değişmişti.

IV

Ama zaman zaman coşku ve ilhamdan kaynaklanan sevinçli anları da yok değildi. İçindeki yaratıcı yeteneği hissettiği bu anlarda, asla sönmeyecek bir alev gibi yandığını hissediyordu. Nadiren yaşadığı bu olağanüstü anlarda kendini Tanrı gibi, tam

anlamıyla mutlu ve her şeye sahipmiş gibi hissediyordu. Ayrıca her zaman tekdüzelikten ve yalnızlıktan kaçabileceği, farklı bir tadı olan, hiçbir bulut ya da gölge tarafından bozulmayan bir mutluluk yaşadığı hayal dünyası da vardı. Ara sıra zihninde geçmişe yolculuk yapıyor, çocukluğuna gidip yetişkin hayatında anlatmaktan utanç duyacağı hoş maceralar yaşıyordu.

Özellikle alacakaranlıkta ya da ay ışığı altında, sadece olağanüstü dostlar olan yıldızlar ve ağaçlar eşliğinde yürüyüş yapmaktan hoşlanıyordu.

Bu yürüyüşleri onaylamayan Elizabeth Teyzeye, “Ay’ın pırıl pırıl parladığı bir gecede içeride kalmak beni mutlu etmiyor. Dışarı çıkmalı ve yürümeliyim,” dedi bir keresinde. Elizabeth Teyze, Emily’nin annesinin kaçarak evlenmesi gerçeğini bir türlü zihninden uzaklaştıramıyor, bu olaydan rahatsızlık duyuyordu. Ayrıca Emily’nin karanlıkta tek başına yaptığı yürüyüşleri oldukça tuhaf buluyordu. Ne de olsa Blair Water’daki başka hiçbir kız bu tür yürüyüşler yapmıyordu.

Emily’nin hayatında, akşam karanlığında gökyüzünde yıldızlar, efsanelere konu olan takımyıldızlar birer birer görünürken tepelere yapılan yürüyüşler önemli bir yer tutuyordu. Bu gibi akşamlarda, gökyüzünde beliren Ay’ın güzelliği adeta içini acıtıyor, sivri uçlu tepelerinin kızıl gün batımlarını deldiği çamları, gizemlerle loşlaşmış köknar koruluklarını izlerken kendinden geçerek Yarının Yolunda bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Bu, çiçeklerle bezenmiş, yeni filizlerin açık yeşilleriyle renklenmiş haziran ayının ya da kırmızı ve altın tonuna boyanmış ekim ayının Yarının Yolu değil, aksine durgun, karlı kış alacakaranlığının, beyaz, gizemli, sihir dolu sessiz, sakın Yarının Yoluydu. Emily en çok burada zaman geçirmeyi seviyordu. Burada yaşadığı, hayal dünyasında kaybolurken yalnızlığın ruhuna verdiği neşe hiç azalmıyor, yolun büyüğü asla etkisini yitirmiyordu.

Keşke bir de tüm bu güzellikleri paylaşabileceği bir arkadaşı olsaydı! Bir gece uyandı ve odasının buz tutmuş penceresinden içeri soğuk ve mavimsi ay ışığı süzülürken gözlerinde yaşlar olduğunu fark etti. Rüyasında 'Teddy'nin, Kibirli John'un çalılığından, çocukluk günlerinden kalma, aralarında işaret olan ıslığı çaldığını ve kendisinin de heyecan içinde oraya koştuğunu ama Teddy'yi bulamadığını görmüştü.

Rüyanın etkisi biraz geçince toparlandı ve kendi kendine, "Emily Byrd Starr, bir daha kesinlikle bir rüyaya ağladığını görmek istemiyorum!" dedi.

5. Bölüm

I

O yıl, Emily'nin durgun hayatına hareket katan sadece üç olay oldu. Sonbaharda, Laura Teyzenin Viktorya dönemine özgü bir tarzla dile getirdiği üzere bir aşk ilişkisi yaşadı. Derry Göleti bölgesinin yeni, iyi niyetli, nazik genç papazı James Wallace, çeşitli bahanelerle sık sık Blair Water papaz evini ziyaret eder ve oradan da Yeni Ay'a uğrar olmuştı. Kısa bir süre sonra Derry Göleti bölgesinde ve Blair Water'daki herkes, papazın Emily Starr'ın sevgilisi olduğundan emindi. Dedikodular çabucak yayıldı ve kaçınılmaz olarak bunun Emily için büyük bir şans olduğu sonucuna varıldı. Bir papaz! Bu düşünce insanların başlarını sallamasına neden oluyordu. Emily bir papaz için hiç de uygun bir eş değildi ama hep böyle olmaz mıydı zaten? Bir papaz gider ve eş olarak kendisine en uygun olmayan kızı seçerdi.

Yeni Ay'da fikir ayrılığı yaşanıyordu. Bay Wallace'a karşı pek de hoş hisler beslemeyen Laura Teyze, Emily'nin onu kabul etmesini istemiyordu. Elizabeth Teyze de için için ondan fazla hoşlanmıyor ama papaz olması, haliyle başını döndürüyordu. Ayrıca oldukça güvenilir bir talipti. Bir papaz, bir kızı kaçırarak evlenmeyi aklından bile geçirmezdi. Bu nedenle Elizabeth Teyze, Emily'nin onu elde etmesi durumunda oldukça şanslı olacağı sonucuna vardı.

Sonunda ne yazık ki Bay Wallace'ın Yeni Ay'a uğramalarının sona erdiği anlaşıldığında, Elizabeth Teyze üzgün bir şekilde Emily'ye bunun nedenini sordu ve kızın Bay Wallace'a onunla evlenemeyeceğini söylediğini duyduğunda dehşete kapıldı.

"Neden?" dedi, bu kararı onaylamadığını belli eden buz gibi bir sesle.

"Kulakları yüzünden Elizabeth Teyze, kulakları yüzünden," dedi Emily alaycı bir şekilde. "Çocuklarımın öyle kulakları olması riskini göze alamazdım."

Bu uygunsuz cevap Elizabeth Teyzenin irkilmesine neden oldu ki büyük olasılıkla Emily'nin amacı da buydu. Bu sözlerin ardından Elizabeth Teyzenin, bir daha konuya değinmekten çekineceğini biliyordu.

Saygıdeğer din adamı James Wallace, ilkbaharda, kendisine ihtiyaç duyan batı bölgesindeki cemaate yardımcı olması gerektiğini düşünerek oradan ayrıldı ve bu hikâye de böylece sona erdi.

II

Sonra Shrewsbury Tiyatrosu'nda oynanan oyunun Charlottetown gazetelerinden birinde zehir zemberek eleştirilmesi olayı patlak verdi. Shrewsbury'de yaşayanlar bu olay nedeniyle Emily Byrd Starr'ı suçladılar. Başka kim böyle şeytani bir zekâyla iğneleyici bir üslup kullanabilirdi? Shrewsburyliler, Emily Byrd Starr'ın Yaşlı John'un evinde yaşanan geceyle ilgili uydurma hikâyeye inandıkları için kendilerini asla affetmediğini biliyorlardı. Bu, onun öç alma yöntemi olmalıydı. Tam da Murraylere yakışan bir şey değil miydi bu? Yıllar boyunca öç alma şansı doğana dek gizli bir kin taşımak. Emily boşu boşuna masum olduğunu iddia edip durdu. Yazıyı kimin yazdığı

hiç ortaya çıkmadı ve bu olayın sorumlusu olduğu, hayatının sonuna dek her fırsatta Emily'ye ima edildi.

Ama bu olay Emily için bir bakıma fırsat oldu. O olayın ardından Shrewsbury'deki tüm sosyal faaliyetlere davet edildi. İnsanlar kendilerini de kaleme alır endişesiyle ondan korkmaya başlamışlardı. Emily, Shrewsbury, Blair Water'dan on kilometre uzakta olduğu için davet edildiği tüm organizasyonlara katılamamasına karşın Bayan Tom Nickle'in danslı akşam yemeği davetine gitti ve bu davet altı haftalığına hayatını değiştirdi.

O gece aynadaki Emily oldukça hoş görünüyordu. Teyzelemini hayrete düşürerek, uzun yıllar boyunca sahip olmayı çok istediği elbiseyi, bir öyküden aldığı tüm parayı feda ederek satın almıştı. Bu ipek elbise, ışıktaki mavi ve gümüşü renkleri alıyordu ve dantellerle süslenmişti. Emily aynaya baktığında ilk olarak, Teddy'nin, o elbiseyi satın aldığı anda kendisinin resmini çizeceğini ve resmine Buz Kadın adını vereceğini söylediğini anımsadı.

Yemekte sağında, yemek boyunca "komik hikâyeler" anlatan ve Emily'ye Tanrı'nın bu insanı ne amaçla yarattığını düşündüren bir adam oturuyordu.

Ama solunda oturan adam müthişti! Az konuşuyordu ama anlamlı bakışları vardı. Emily onun gözlerinin dudaklarından daha çok şey söylediğini düşündü. Adam ona elbisesinin içinde "mavi bir yaz gecesinin ay ışığı" gibi göründüğünü söyledi. Sanırım Emily'yi bitiren de bu betimleme oldu. Onu tıpkı o çocuk tekerlemesindeki şanssız ördek yavrusu gibi kalbinden vurdu bu sözler. Bu muhteşem ifadenin büyüleyiciliği karşısında Emily'nin eli kolu bağlandı. Gece bitmeden, kendini hayatında ilk defa, hayalini bile kuramayacağı türden romantik bir aşka düşmüş buldu. Sonradan hislerini günlüğüne "şairlerin

hayalini kurduğu türden bir aşk” olarak yazdı. Güzel ve romantik ismi Aylmer Vincent olan genç adam da Emily gibi aşkın tutsağı olmuştu. Sonrasında abartısız sürekli Yeni Ay’daydı ve son derece hoş bir şekilde Emily’ye kur yaptı. Onun “sevgili hanımefendi” deyiş i Emily’yi büyölüyordu. “Güzel bir elin, güzel bir hanımın başlıca cazibe unsurlarından biri” olduğunu söyleyip hayran hayran onun eline baktığı gün, Emily odasına gidip sadece o gözleriyle okşadığı için ellerini öptü. Kendinden geçmiş bir halde ona “sis ve alevden oluşan bir varlık” dediğinde, Emily kasvetli eski Yeni Ay’da hiçbir şeyin farkında olmayan Elizabeth Teyze ondan Kuzen Jimmy için çörek pişirmesini isteyene dek bir sis ve alev topu gibi etrafta dolaştı. Genç Vincent, kendisine dıştan saydam, süt beyaz bir opal gibi görüldüğünü ama kalbinin kıpkırmızı ve ateşten oluştuğunu söylediğinde, Emily yaşamın bundan böyle hep bu tarz kalp çarpıntılarıyla dolu olmasını diledi.

Sonra hayretler içinde, “Bir zamanlar Teddy Kent’ten hoşlandığımı düşünmeme inanamıyorum,” dedi kendi kendine.

Yazılarını ihmal etmeye başladı ve Elizabeth Teyzeye tavan arasındaki eski mavi sandığı çeyiz sandığı olarak kullanıp kullanamayacağını sordu. Yeni talip hakkında soruşturmalar yapmış ve uygun bulmuş olan Elizabeth Teyze, sevinçle onun isteğine olumlu yanıt verdi. Aylmer Vincent’ın iyi bir ailesi, toplumda iyi bir yeri ve iyi bir iş i vardı. Tüm işaretler, bu birleşmenin hayırlı olacağını gösteriyordu.

III

Ve sonra korkunç bir şey oldu.

Emily’nin aşkı, âşık olduğu kadar büyük bir hızla sona erdi. Bir gün Bay Vincent’a deli gibi âşıkken, ertesi gün onun için hiçbir şey hissetmiyordu. İşte hepsi buydu.

Çok şaşkıındı. Hislerine inanamıyordu. Bir süre, o eski hüüy devam ediyormuş gibi rol yapmayı denedi. Heyecan duymaya, hayal kurmaya ve yanaklarının kızarmasına çalıştı. Ama ne heyecan duyuyordu ne de yanakları kızarıyordu. Âşık olduğunu düşündüğü koyu renk gözlü adam –bu gözlerin tıpkı bir ineğin gözlerine benzediğini nasıl olmuş da daha önce fark edemişti?– Emily’yi sıkmaya başlamıştı. Evet, onu sıkıyordu. Bir akşam, o güzel konuşmalarından birinin tam ortasında Emily esnedi ve buna bir anlam veremedi. Ne de olsa Vincent, her zamanki güzel konuşmalarından birini yapıyordu ve bu konuşmalar önceki gün kendisini büyüölüyordu.

Duygularındaki bu ani değişimden öyle büyük bir utanç duydu ki sağlığı bozuldu. Onun mutsuzluğunu fark eden Blair Water halkı, reddedildiğini düşünmeye ve ona acımaya başladı. Gerçeğı bilen teyzeleri ise büyük bir hayal kırıklığına uğramışlardı ve Emily’yi kesinlikle onaylamıyorlardı.

Elizabeth Teyze sert bir sesle, “Maymun iştahlı, döne... Tüm Starrlar gibi,” dedi.

Emily’nin kendini savunacak cesareti yoktu. Bu sözleri hak ettiğini düşünüyordu. Belki de gerçekten maymun iştahlıydı. Evet, böylesine büyük bir yangın hızla sönüp tamamen küle dönüştüğüne göre kesinlikle öyle olmalıydı. Geriye tek bir kıvılcım, tek bir romantik anı bile kalmamıştı. Emily acımasızca, günlüğündeki “şairlerin hayalini kurduğu türden aşk” bölümünü karaladı.

Bu olaydan duyduğu üzüntü onu uzun süre etkiledi. Yoksa derinliği olmayan biri miydi o? Tohumların sığ toprağı düştüğü o ölümsüz meseldeki gibi aşkın bile derinliklerine inemediğı yüzeysel bir varlık mıydı? Diğer kızların aptalca, çalkantılı, gelip geçici ilişkiler yaşadıklarını biliyordu ama kendisinin böyle

bir ilişki yaşayacağı aklının ucundan bile geçmezdi. Böyle bir ilişki yaşayamazdı o. Güzel bir yüz, etkileyici bir ses, muhteşem koyu renk gözler ve hoş konuşmalarla ayakları böyle yerden kesilemezdi! Kısacası Emily kendisini aptal durumuna düşürdüğüne inanmıştı ve Murray gururu böyle bir aptallıkla bağdaşmıyordu.

Daha da kötüsü, genç adam altı ay içinde Shrewsburyli bir kızla evlendi. Bu kadar kısa sürede evlenmesi ve kiminle evlendiği Emily'nin umurunda bile değildi ama bu olay genç adamın ateşli romantik tavrının da yüzeysel olduğunu gösteriyor ve duruma daha da derin bir aşağılanma katıyordu. Onu reddettiğinde Andrew da böyle kolayca teselli bulmuştu. Perry Miller onun aşkı için ümitsizce yanıp tutuşmuyordu. Teddy ise onu unutmuştu. Acaba o bir erkekte derin ve uzun süreli bir aşk uyandırma konusunda başarısız mıydı? Kendisinden kolayca vazgeçmeyen bir tek Dean vardı. Ama Dean bile her kış uzaklara gitmiş ve şans eseri karşısına çıkıp kendisine kur yapacak bir talip olasılığına rağmen Emily'yi yalnız bırakmıştı.

“Ben gerçekten böylesine yüzeysel biri miyim?” diye sordu kendine zavallı Emily.

Sonra kendisinden bile sakladığı bir sevinçle yeniden kalemine sarıldı. Ama uzun bir süre boyunca öykülerindeki aşklara yaklaşımı kötümser ve şüpheliydi.

6. Bölüm

I

Teddy Kent ve Ilse Burnley, yazın kısa bir tatil için eve geldiler. Teddy iki yıl Paris'te eğitim alacağı ve iki hafta Avrupa'da dolaşacağı bir sanat bursu kazanmıştı. Haberi umursamaz bir ifadeyle yazdığı mektupla Emily'ye bildirmiş ve Emily de bir arkadaş, bir kız kardeş gibi onu tebrik etmişti. Her iki mektupta da gökkuşağının başladığı yerdeki altın külçesinden veya Çalgı Takımyıldızı'nın Vega'sından söz edilmemişti. Buna karşın Emily inkâr edilemeyecek büyük bir özlem ve ümitle onun gelmesini dört gözle bekliyordu. Belki de –bunu ummaya cesaret edebilir miydi?– eskiden yürüyüş yaptıkları büyülü ağaçlıklarda ve buluşma yerlerinde yüz yüze geldiklerinde, aralarındaki bu açıklanamaz soğukluk, körfezin üzerinde güneş yükseldiğinde dağılan sis gibi dağılacaktı. Teddy'nin de kendisi gibi sahte aşk ilişkileri yaşadığına şüphe yoktu. Ama belki de Blair Water'a geldiğinde, yeniden birbirlerinin gözlerinin içine baktıklarında, Emily, Kibirli John'un çalılığından gelen o işaret ıslığını duyduğunda...

Ama o ıslığı hiç duymadı. Teddy'nin geleceğini bildiği günün akşamüstü, kanatları sırmalı gece kelebeklerinin arasında, üzerinde yeni bebek mavisi şifon elbisesiyle dolaşıp o ıslığı duymayı bekledi. Ardıç kuşlarının her şakımasında bütün kanı yüzüne hücum etti ve kalbi deli gibi çarptı. Sonra gün batımında, şebnemlerin arasından Laura Teyze geldi ve “Ilse ve Teddy geldi,” diye bildirdi.

Emily bir kraliçe edasıyla, soğuk bir tavırla ve solgun bir yüzle Yeni Ay'ın ciddi, saygın salonuna girdi. Ilse eski yoğun sevgisiyle Emily'ye sarıldı ama Teddy en az Emily'nin takındığı kadar mesafeli bir biçimde sadece onun elini sıktı. Bu Teddy miydi? Ah, hayır, olamaz! Frederick Kent, geleceğin ünlü ressamı! Bu, çocukluğunda oynadığı önemsiz taşra kızlarını ve aptalca eski hayalleri tamamen geride bırakmış gibi görünen, entelektüel, mesafeli, ince uzun, şık genç adamda eski Teddy'ye ait ne kalmıştı? Aslında Emily bu yorumuyla Teddy'ye karşı adil davranmamıştı ama o an kimseye adil davranabilecek bir ruh halinde değildi. Kendisini aptal durumuna düşürmesine neden olan hiç kimseye. Ve Emily, yine aynı şeyi yaptığını, kendisini aptal durumuna düşürdüğünü düşünüyordu. Romantik zırvalar üzerine hayaller kurarak alacakaranlığın çöktüğü bahçede dolaşmış, özellikle o bebek maviseli elbiseyi giymiş ve –onu tamamen unutmuş ya da eski bir okul arkadaşı olarak düşünüp görgü kurallarına uygun, zarif bir şekilde ziyarete gelen kişinin– aralarındaki o özel ıslığı çalmasını bekleyerek aptal durumuna düşürmüştü kendini. Tanrı'ya şükür Teddy, aklından geçen saçmalıkları bilmiyordu. Emily onun bu konuda en ufak bir şüpheye kapılmaması için ekstra özen göstermeliydi. Yeni Aylı bir Murray'den daha dostça ve daha mesafeli kim davranabilirdi ki?

Emily, Teddy'ye karşı takındığı tavrın hayranlık verici olduğunu düşünerek huzur buldu. Bir yabancıya karşı davranması gerektiği gibi nazik ama mesafeli davranmıştı ona. İçtenlikten uzak bir ilgiyle muhteşem başarısından dolayı onu tebrik etmişti. Emily enine boyuna düşünülmüş sözcüklerden oluşan cümleler kurup çalışmalarıyla ilgili nazik sorular sorarken, Teddy de benzer şekilde onun çalışmalarıyla ilgili nazik sorular sormuştu. Emily onun resimlerinden bazılarını dergilerde görmüş, Teddy de onun öykülerinden bazılarını okumuşt.

Konuşurlarken aralarındaki uçurum her an biraz daha derinleşiyordu. Emily o güne dek kendisini Teddy'den hiç bu kadar uzak hissetmemişti. Adeta dehşete kapılarak, onun uzakta geçirdiği iki yıl boyunca tamamen değişmiş olduğunu düşündü. Aslında, eski neşesi ve sivri diliyle konuşup duran, evde geçireceği iki hafta için eğlenceli planlar yapan, yüzlerce soru soran, o eski bilindik kahkahalarının eşlik ettiği şakalar yapan, dahası eskisi gibi günün kabul edilen moda anlayışını çiğneyerek muhteşem giysiler giymiş olan Ilse olmasa bu zoraki bir sohbet bile olabilirdi. Ilse'nin göz alıcı elbisesinin göğüs kısmında ve omuzlarında birer büyük pembe şakayık vardı. Başına parlak yeşil renkte, pembe çiçeklerle süslü bir şapka, kulaklarına ise minik incilerden oluşan çok şık halka küpeler takmıştı. Bu, o dönem için oldukça alışılmadık bir giyim tarzıydı ve Ilse dışında hiç kimse bu kıyafeti böyle başarılı bir şekilde taşıyamazdı. Ilse bu giysilerin içinde yeniden hayat bulan binlerce tropik bahar gibi egzotik, kışkırtıcı ve güzel görünüyordu. Hatta çok güzeldi! Emily arkadaşının güzelliğini, kıskançlıkla değil aksine kendini güzel bulmamasından kaynaklanan acı dolu bir sızıyla yeniden fark etti. Ilse'nin parlak altın rengi saçlarının, amber rengi gözlerinin parlaklığının, pembe güller gibi görünen yanaklarının yanında kendisi solgun ve dikkati çekmeyen biri gibi görünüyormuş olmalıydı. Teddy elbette Ilse'ye âşık olacaktı. Emily bahçede onun gelmesini beklerken Teddy ilk olarak Ilse'yi görmeye gitmişti. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmemeliydi. Neden değiştirecekti ki? Emily her zamanki gibi dostça davranmaya devam edecekti ve öyle de yaptı. Dostça ama içten içe öç alma isteğiyle dolu davrandı. Teddy ve Ilse şakalaşarak, kahkahalar atarak Yeni Ay'dan çıkıp Yarının Yoluna doğru yürürlerken Emily odasına çıkıp kapısını kilitledi. Ertesi sabaha kadar onu kimse görmeyecekti.

II

Ilse'nin yapmış olduğu iki haftalık eğlenceli planlar uygulandı. Bol miktarda dans, piknik ve eğlenceyle dolu iki hafta geçirdiler. Shrewsbury sosyetesini, yıldızı parlayan genç bir sanatçının dikkate değer biri olduğunu düşünmüş olmalı ki genç kıza gerektiği şekilde özen gösterdi. Herkes farklı biçimlerde yaşanan bir eğlence girdabına kapılmıştı ve Emily de diğerleri gibi bu girdapta yerini aldı. Danslara onun kadar hevesle katılan, sohbetlerde hazırcevaplıkta onun kadar hızlı olan yoktu ama iç dünyasında öylesine perişandı ki kendini bir zamanlar okuduğu bir hayalet hikâyesindeki, göğsünde kalbinin yerine bir kömür parçası taşıyan zavallı kahraman gibi hissediyordu. Bu süreçte görünürdeki gururu ve sakladığı acısının altında, çok derinlerde, Teddy yanında olduğu zamanlarda hep hissettiği tamamlanmışlık ve içsel doygunluğun mutluluğunu hissetti. Ama kesinlikle kendisiyle baş başa kalma girişiminde dahi bulunmayacak Teddy ile yalnız kalmamaya özen gösterdi. Artık Teddy'nin ismi açıkça Ilse'yle birlikte anılmaya başlanmıştı ve ikisi de kendilerine yapılan yakıştırmaları sakın bir biçimde, sanki "aralarında olanlar gayet doğru anlaşılmış" gibi bir tavırla karşılıyordu. Emily, böyle bir şey varsa, Ilse'nin kendisine bundan bahsetmiş olması gerektiğini geçirdi içinden. Ama Ilse, yaşadığı acıların yüreğine dokunduğu, uzaklardaki çok sayıda sevgiliyle ilgili hikâyeler anlatmasına karşın Teddy'nin adını ağzına almadı ve bu durum Emily'ye işkence gibi geldi. Ilse, Perry Miller'ın iddia ettiği gibi büyük bir adam olup olmadığı, eskisi kadar kaba olup olmadığı hakkında sorular sordu ve Emily'nin genç adam hakkındaki ateşli savunması karşısında alaycı bir kahkaha attı.

"Şüphesiz günün birinde çok yükselecek," dedi Ilse küçümsercesine. "Deli gibi çalışıyor ve hiçbir şansı kaçırmamak için

sürekli gözlerini açık tutuyor ama sence de o üzerindeki Stovepipe'in ringa balığı fiçıları kokusu hep onunla kalmayacak mı?"

Perry bir kez Ilse'yi görmeye gitmişti ama ziyareti sırasında başarılarıyla gereğinden fazla övününce Ilse onu öyle bir hırpalayıp haddini bildirmişti ki Perry de bir daha onu ziyaret etmemişti.

Tüm sosyal etkinlik ve sohbetlere karşın bu iki hafta Emily'ye kâbus gibi gelmişti ve Teddy'nin gitme zamanı geldiğinde içten içe buna şükretti. Teddy deniz yoluyla Halifax'a gidecekti ve bu yolculuğu bir dergi için denizcilikle ilgili resimler yaparak geçirmeyi planlıyordu. Yola çıkmadan bir saat önce—Mira Lee, Stovepipe Town rıhtımında demir atmış yolcularını beklerken— vedalaşmak için Emily'yi ziyaret etti. Yanında Ilse'yi getirmemişti. Bunun nedeni şüphesiz Ilse'nin Charlottetown'da ziyaretler yapıyor olması, diye düşündü Emily. Onlar olmasa da yalnızlıktan korkmasına gerek olmadığını çünkü Dean Priest'in orada olduğunu düşünerek kendini teselli etmişti. İki hafta boyunca süren çeşitli eğlencelere dahil olmayan Dean yeniden ortaya çıkmıştı. Dean danslara, kumsal partilerine gitmemişti ama arka planda da olsa her zaman etraftaydı ve herkese varlığını gerektiği biçimde hissettirmişti. Bahçede, Emily'nin yanında, zafer kazanmış bir sahiplenme tavrıyla duruşu veda etmeye gelen Teddy'nin gözünden kaçmamıştı. Dean asla diğerleri gibi neşeli ortamların mutluluk anlamına geldiği yanılsamasına kapılmamış, o iki hafta boyunca Blair Water'da oynanan dramı diğerlerinden farklı bir gözle görmüş ve perde indiğinde yoğun bir tatmin duygusu yaşamıştı. Solucanotu Arazisi'nden Teddy Kent'le, Yeni Ay'ın Emily'si arasında yaşanan eski, gölgede kalmış, çocukça aşk ilişkisi nihayet sona ermişti. Ne derece önemli olduğundan emin olamasa da bundan böyle Dean, Teddy'yi rakiplerinden biri olarak görmüyordu.

Emily ile Teddy içten bir el sıkışmayla ve iyi dileklerle vedalaştılar. İkisi de karşılıklı iyi dileklerinde oldukça samimiydi ama artık birbirleri için eskisi kadar büyük önem taşımadıkları da belliydi. Bu dünyadan göçmüş Murraylerin söylediği gibi, “İşlerin yolunda gitsin ve başarı peşini hiç bırakmasın,” şeklinde sıradan, herkese söylenebilecek tarzda dileklerdi bunlar.

Doğuştan gelen zarafetiyle Teddy son derece zarif bir biçimde veda etti ve Emily’nin yanından uzaklaştıktan sonra bir kere olsun dönüp arkasına bakmadı. Emily o gözden kaybolur kaybolmaz Dean’e döndü ve Teddy’nin gelişiyi yarıda kalan tartışmalarına kaldığı yerden devam ettiler. Emily konuşma süresince uzun kirpiklerinin gözlerini güvenli bir biçimde sakladığından emindi ama acaba düşünceleri okuma konusundaki doğaüstü yeteneğiyle Dean olan biteni sezmiş olabilir miydi? Sezilecek ne vardı ki? Hiçbir şey, kesinlikle hiçbir şey. Ama yine de Emily gözlerini yere dikip kirpiklerinin güvenliğine sığınmayı seçti.

O akşam için başka bir sözü olan Dean yarım saat sonra yanından ayrıldığında, Emily bir süre çuha çiçeklerinin arasında genç kızlara özgü hayallere dalarak dalgın dalgın bir aşağı bir yukarı yürüdü.

Onu mutfak penceresinden gören Kuzen Jimmy sesinde belirgin bir gururla, “Şüphesiz yine bir öykü tasarlıyor aklından. Bunu nasıl yaptığını hiç anlamıyorum,” diye mırıldanarak gülmüseddi.

III

Belki de Emily gerçekten bir öykü tasarlıyordu, kim bilir? Gölgeler artınca sessizce bahçeden dışarı süzülen genç kız, haseliküpelerinin yarattığı huzur dolu atmosferi, Yarının Yolunu,

yemyeşil çayırı geçip ilerideki tepeye tırmandı ve Kırgın Evin ötesindeki alaçamların yoğun olduğu koruya ulaştı. Orada, gümüş rengi huş ağacı kümesinin arasında, leylak ve gül rengi alevlerle yikanıyormuş gibi görünen limanın kesintisiz manzarasının görüldüğü bir açıklık vardı. Oraya koşar adım giden Emily nefes nefese kalmıştı. Geç mi kalmıştı acaba? Ah... Ya geç kalmışsa?

Gün batımının ihtişamında rüya gibi görünen Mira Lee, limandan çıkmak üzereydi. Burnu geçmiş, uzaklardaki hayal meyal görünen, puslu kıyılara doğru yol alıyordu. Emily öylece durdu ve gemi körfezden çıkıp çökmekte olan gecenin mavi loşluğunda gözden kaybolana dek izledi. O an Teddy'yi bir kez olsun görebilmeyi ne kadar çok istediğinin farkına vardı –

sadece bir kez daha. Ona olması gereken şekilde veda etmenin özlemiyle kıvrandı.

Teddy gitmişti. Başka bir dünyaya. Görünürde hiç gökkuşağı yoktu. Çalgı Takımyıldızı'nın Vega'sının ne önemi vardı ki? Sadece inanılmaz uzak, titrek ışıklar saçan, bir görünüp bir kaybolan bir güneşti o da. Yüreğine yoğun bir hüznün çöken genç kız, çimlerin üzerine oturup, dostça alacakaranlığın yerini alan soğuk ay ışığının altında hıçkırarak ağlamaya başladı.

Duyduğu keskin acıya, inanamamanın verdiği huzursuzluk karışmıştı. Bu yaşanmış olamazdı. Teddy sadece soğuk, ruhsuz, nazik bir vedayla uzaklara gitmiş olamazdı. Hiçbir şey olmasa bile yıllar boyunca süren dostluklarının hatırına böyle bir şey olmamalıydı. Ah, bu gece saat sabaha karşı üçü vurduğunda kendini nasıl avutacaktı?

“Ben katıksız bir aptalım,” diye mırıldandı. “O beni unutmuş. Artık onun için hiçbir şey ifade etmiyorum ve doğrusu bunu hak ediyorum. Aylmer Vincent'a âşık olduğumu hayal

ettiğim o haftalar boyunca ben de onu unutmadım mı? Büyük olasılıkla birileri ona bu olaydan bahsetmiş olmalı. O saçma sapan ilişkiyle gerçek mutluluğa ulaşma şansımı teptim ben. O meşhur gururum nerede şimdi? Beni çoktan unutmuş bir erkek için böyle ağlarken nerede gururum? Ama yine de iki hafta boyunca sahte kahkahalar atmak zorunda kaldıktan sonra böyle ağlayabilmek bana iyi geldi.”

IV

Teddy gittikten sonra Emily kendini yoğun bir şekilde çalışmaya verdi. Uzun yaz günleri ve geceleri boyunca, gözaltlarındaki mor halkalar belirginleşirken ve yanaklarındaki gül rengi gün geçtikçe solarken durmadan yazdı. Elizabeth Teyze, onun kendini tükettiğini düşünüyordu ve ilk defa, akşamüstleri Emily’yi yürüyüş yapmak veya sohbet etmek için masasından kaldırabilen tek kişi olan Kambur Priest’in varlığına şükretti. O yaz Emily yazdığı yazılar sayesinde kazandığı parayla Wallace Dayı ve Ruth Teyzeye olan borcunun tamamını ödedi.

Şimdi sıra para kazanma amacıyla yazılan yazılar dışında bir şeyler yapmaya gelmişti. Bir gece, sabaha karşı üçte, yalnızlığın acısını yüreğinin derinliklerinde duyarak yatağında uzanırken aklına Ilse, Perry ve Teddy ile birlikte, zorlu fırtına nedeniyle Derry Göleti Yolu üzerindeki Yaşlı John’un evine sığınmak zorunda kaldıkları gece, o gecenin neden olduğu skandal, bu skandalın yarattığı üzüntü, o gece yaşadığı kendinden geçmesine mutluluk anı, Teddy’nin ümit vadeden anlamlı konuşması geldi ve zihninde ansızın tüm bu olayları konu alan bir öykü belirdi. Evet, artık Teddy’yle ilgili her şey bitmişti ama yaşananlardan çıkarılabilecek öykü hâlâ orada duruyordu. Ertesi gün, Jimmy defterlerinden birine yeni bir büyüleyici, ha-

val ürünü öykünün ana hatlarını yazdı ve sakın yaz gecesinin ay ışığıyla aydınlanan odasında Yeni Ay'ın ünlü mumlarından birini yakıp artık bir yığın oluşturan eski Jimmy defterlerini karıştırmaya başladı. Evet, işte oradaydı. *Rüya Satıcısı*. Emily vere bağdaş kurup oturdu ve öyküyü baştan sona okudu. Odukça başarılı bulduğu öykü, hayal dünyasını ele geçirmiş ve yaratıcı güdüsünü kışkırtmıştı. Öyküyü yeni baştan yazacaktı ve hemen, o an yazmaya başlamalıydı. Körfezden gelen esintinin serinliğinden korunmak için omuzlarına bir şal attı ve açık pencerenin önüne oturup yazmaya başladı. En azından o an, içini kıpır kıpır eden ve ruhuna yayılan yaratıcılığın verdiği sevinçle diğer her şey unutulmuştu. (Bu noktada *serinin ikinci kitabına* bakabilirsiniz.)

Teddy artık sadece bulanık bir anı, ona duyduğu aşk ise sönmüş bir mum aleviydi. O an, öyküsünün dışında hiçbir şeyin önemi kalmamıştı. Zihnine adeta akın eden canlı, büyüleyici, merak uyandıran karakterler, usta parmakları sayesinde hayat buldular. Kaleminden ince espriler, gözyaşı ve kahkaha damla damla kâğıda dökülmeye başladı. Bambaşka bir dünyada yaşayıp nefes aldıktan sonra ancak şafak sökerken Yeni Ay'a geri döndü ve mumun söndüğünü, masasının, kitabının ilk dört bölümünü oluşturan yazılarla kaplı olduğunu fark etti. Onun kitabı! Düşüncesinde bile ne büyük bir büyü, sevinç ve korkuyla karışık saygı vardı.

Haftalar boyunca Emily sadece yazarken gerçek anlamda yaşıyor gibiydi. Dean o haftalar boyunca Emily'yi alışık olmadığı şekilde dalgın, kendinden geçmiş, soğuk ve samimiyetsiz buldu. Konuşmaları Emily'nin konuşmaları olamayacak kadar yüzeyseldi ve yanında oturur veya yürürken ruhu neredeydi? Kızın ruhu, ne yaparsa yapsın takip edemeyeceği bir yerdeydi. Parmaklarının arasından uçup gitmişti.

V

Emily kitabını altı hafta sonra, bir sabah şafak sökerken bitirdi. Kalemını elinden bırakıp pencereye gitti ve solgun, yorgun ama zafer sevinciyle parlayan küçük yüzünü gökyüzüne kaldırdı.

Kibirli John'un çalılığında, yapraklarla örtülü sessizlikten notalar geliyordu kulağına. Şafak kızılığındaki çayırırlar ve Yeni Ay'ın bahçesi, gözlerinin önünde büyüleyici bir sükûnetle uzanıyordu. Tepelerin üzerinde dans eden rüzgâr, sanki onun varlığına verilen sevgi dolu bir yanıttı. Tepeler, deniz, gölgeler, hepsi, binlerce övgü dolu ve anlayışlı sesle ona sesleniyordu. Yaşlı körfez, şarkı söylüyordu. Emily'nin gözleri doldu. Yazmıştı! O kadar mutluydu ki! O an, sadece o an, her şeye değerdi.

Kitabını bitirmişti! Tamamen bitirmişti! Orada, masasının üzerinde duruyordu ilk romanı: *Rüya Satıcısı*. Mükemmel olmayabilirdi belki ama onundu, tamamen ona aitti. Dünyaya getirdiği, yazmasa asla hayata geçmeyecek bir romandı. Ayrıca oldukça iyiydi. İyi olduğunu biliyor, hissediyordu. Romantik, dokunaklı, mizah barındıran, coşku verici, nahif bir öyküydü. Yaratmanın verdiği kendinden geçercesine büyük mutluluk, Emily'nin yüzünü aydınlatmıştı. Sayfaları çevirip rastgele bölümler okurken, tüm bunları gerçekten bizzat yazdığına inanmıyordu. Sonunda gökkuşağının başlangıç noktasındaydı. Büyülü, prizmatik gökkuşağına dokunabilir miydi? Daha şimdiden külçe altının parmaklarının arasında olduğunu hissediyordu.

Elizabeth Teyze her zamanki gibi kapıyı çalmak gibi gereksiz bir formaliteyi yerine getirmeye gerek görmeden sessizce odaya girdi.

"Sen yine bütün gece ayakta mıydın, Emily?" diye sordu sert bir sesle.

Emily “berbat bir darbe” olarak tanımlanabilecek sarsıcı bir zihinsel şokla, gerçek dünyaya geri döndü. Fazlasıyla berbat bir darbeydi hem de. Suçlu olduğu kanıtlanmış bir okul çocuğu gibi başı önde öylece durdu. *Rüya Satıcısı*, bir anda üzerinde saçma sapan yazılar olan bir kâğıt yığını gibi görünmeye başladı gözüne.

“Ben... Ben... Zamanın nasıl geçtiğini... Anlayamadım Elizabeth Teyze,” diye kekeledi.

“Zamanın nasıl geçtiğini anlayacak kadar büyüdün ama,” dedi Elizabeth Teyze. “Artık yazı yazmana karşı değilim. Görünen o ki bu yolla bir hanımefendiye yakışacak şekilde hayatını kazanabileceksin. Ama bu şekilde davranmaya devam edersen sağlığını kaybedersin. Annenin tüberkülozdan öldüğünü unut-tun mu yoksa? Ayrıca bugün fasulyeleri toplamayı unutma sakın. Bu işin tam zamanı şimdi.”

Emily, içindeki tasasız sevinç bir anda kaybolunca, masanın üzerine dağılmış olan kâğıtları topladı. Yaratmanın verdiği tarif edilmez haz sona ermiş, geriye oldukça sıkıcı bir iş olan kitabını bastırma işi kalmıştı. Emily, Perry’nin kendisi için bir açık artırmadan satın almış olduğu, büyük harflerin yarısını ve “m” ile “s” harflerini basmayan daktiloyla yazdıklarını temize çekti. Hepsini yazmayı bitirdikten sonra daktilonun basmadığı büyük harfleri ve “m” ile “s” harflerini kalemle tamamlayıp eserini bir yayınevine gönderdi. Yayınevi, kitabı son derece uzun ve sıkıcı bulunduğunu ima eden, özetle “okuyucularının öyküde ilgi çekici bölümler bulabileceklerini ama bunun basılmaya değer bulunması için yeterli olmadığını” bildiren, daktiloyla yazılmış bir mektupla geri gönderdi.

Bu “lanet olası düzmece övgü” Emily’yi basılı standart ret notlarının uğratmadığı kadar büyük bir hayal kırıklığına uğ-

rattı. O gece, sabaha karşı üçte neler hissettiğine gelince... Hayır, bence ona merhamet etmeli ve bu konudan, o geceyi takip eden geceler boyunca saat üçte hissettiklerinden bahsetmemeliyiz.

“Hırs!” yazdı Emily günlüğüne. “İşte buna kahkahalarla gülerim ben! Hırsım ve tutkum nerede şimdi? Hırslı olmak, tutkulu olmak nasıl bir şey? Hayatın, üzerine ismini yazabileceğin, önünde duran adil, bomboş beyaz bir sayfa olduğuna inanmak mı? Başarı tacını başına takabilecek isteğe ve güce sahip olduğunu hissetmek mi? Gelecek yılların hevesle seni karşılamaya ve armağanlarını ayaklarının altına sermeye hazırlandığını hissetmek mi? Bir zamanlar ben de böyle hissetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordum.”

Kitabının reddedilmesine verdiği bu tepki, bize Emily'nin hâlâ çok genç olduğunu gösteriyor. Hatta hissettiği acı bile gerçekçi değil çünkü deneyimli biri ileriki yıllarda, zaman geçtikten sonra, canımızı en çok acıtan şeyleri düşündüğümüzde, ne diye üzülmüşüz deyip kendi kendimize gülümseyeceğimizi bilir. Emily yaşadığı hayal kırıklığının ardından zorlu bir üç hafta geçirdi. Sonra kitabını başka bir yayınevine gönderecek kadar toparlandı. Bu kez editör, Emily birtakım değişiklikler yapmayı kabul ederse kitabı basmayı düşünebileceğini bildirdi. Kitap çok “durgundu” ve biraz “enerji katılması, canlandırılması” gerekiyordu. Ayrıca kitabın sonu tamamen değiştirilmeliydi. Bu şekilde yayınlanması mümkün değildi.

Emily mektubu öfkeyle yırtıp attı. Kurguyu değiştirmek öyle mi? Asla böyle bir şey olmayacaktı! Bu öneri bir hakaretti.

Üçüncü yayınevi, basılı standart bir ret notuyla kitabı geri gönderdiğinde Emily kitaba olan inancını kaybetti. Onu bir kenara bıraktı ve öfkeyle kalemını aldı.

“Pekâlâ, en azından kısa hikâyeler yazabiliyorum. Öyleyse onları yazmaya devam edeceğim.”

Ama kitap adeta zihnini esir almıştı. Birkaç hafta sonra öfkeyle dolaba koyduğu kâğıt destesini çıkardı ve soğukkanlılıkla, eleştirel bir gözle, bitirdiği dönemde hissettiği yanıltıcı hayranlığın ya da ret mektuplarının verdiği yanıltıcı gerginliğin etkisinde kalmadan baştan sona okudu. Ve yazdıkları, ona yine gayet iyi göründü. Hayalini kurduğu muhteşem öykü değildi belki ama yine de başarılıydı. Sorun neydi o zaman? Daha önce, hiçbir yazarın kendi eserini doğru bir şekilde değerlendiremeyeceğini duymuştu. Ah, keşke Bay Carpenter hayatta olsaydı! O, Emily’ye gerçeği söylerdi. Emily o an ani bir karar verdi. Kitabını Dean’e gösterecekti. Onun ön yargısız, tarafsız fikrini soracak ve bu fikri kabul edecekti. Zor olacaktı bu. Yazdıklarını bir başkasına göstermek ona hep zor gelmişti. Özellikle çok fazla bilgi sahibi olan ve dünya üzerinde yazılmış hemen hemen her şeyi okumuş olan Dean’e göstermek oldukça zordu. Ama bilmek zorundaydı. Ve iyi ya da kötü, Dean’in kendisine gerçeği söyleyeceğinden emindi. Dean öykülerinde sıra dışı bir şey görmemişti o güne dek ama bu farklıydı. Bunda ses getirecek bir şey görecekti miydi acaba? Eğer görmezse...

VI

“Dean, yazdığım kitap hakkında fikrine ihtiyacım var. Rica etsem, dikkatle okuyup bana tam olarak ne düşündüğünü söyler misin? Beni pohpohlamanı, sahte cesaretlendirmelerle kandırmanı istemiyorum. Gerçeği, salt gerçeği istiyorum.”

“Bundan emin misin?” diye sordu Dean. “Çok az insan salt gerçeğe yüzleşmeye dayanabilir. Yazdığın kitabı düzgün hale getirmek için içeriğe değersiz bölümler de eklemiş olmalısın mutlaka.”

“Gerçeği istiyorum,” dedi Emily inatla. “Bu kitap...” dedi ve itiraf edip etmemekte kararsız kalarak birkaç saniye sustu. Sonra, “Üç kez reddedildi,” diyerek sözlerini sürdürdü. “Eğer sen iyi olduğunu düşünürsen farklı yayıncılara göndererek şansımı deneyeceğim. Eğer kötü olduğuna karar verirsen onu unutacağım.”

Dean gözlerinde gizemli bir bakışla kızın kendisine uzattığı küçük pakete baktı. Yaz boyunca Emily’nin ondan uzak durmasına yol açan, kızın ruhuna sahip olan, tüm dikkatini verdiği şey, bu paketin içindeydi. Damarlarında dolaşan kana karışan zehir damlasını, su yüzüne çıkan Priest kıskançlığını yüreğinde hissetti.

Emily’nin soğuk ifadeli güzel yüzüne, şafak vaktinde bir göl gibi eflatuni gri parlayan gözlerine bakarken o kâğıt destesine karşı nefretle doldu. Ama yine de paketi alıp evine gitti ve üç gün sonra geri getirdi. Emily solgun ve gergin bir şekilde bahçede onu bekliyordu.

“Evet,” dedi heyecandan titreyen bir sesle.

Dean ona bakarken derin bir suçluluk duygusu hissetti. Alacakaranlığın serinliğinde cildi fildişi gibi beyaz görünen kız, narin, ince bir güzelliğe sahipti.

“Dostun açtığı yaralar mubahtır, derler. Sana bu kâğıtlardaki gerçek dışı ayrıntıları söyledikten sonra sanırım beni dostun olarak görmeyeceksin Emily.”

“Yani... Yani iyi değil.”

“Bu hoş bir kurgu Emily. Hoş, kurgu olduğu belli ve toz pembe bir bulut gibi gelip geçici bir hikâye. Örümcük ağı gibi karmakarışık ve kırılgan bir hikâye. İçerik olarak bakıldığında fazlasıyla zorlama ve inandırıcı değil. Peri masallarının modası

çoktan geçti. Bu hikâye de onlar gibi okuyucunun inanılması güç şeylere inanmasını istiyor. Yarattığın karakterler kuklalar-
dan başka bir şey değil. Yaşamamış olduğun, başından geçme-
miş bir hikâyeyi yazamazsın.”

Emily tırnakları avuçlarını acıtana dek yumruklarını sıkı ve dudaklarını ısır-
dı. Tek bir söz bile söyleyecek cesareti yoktu. Ellen Greene’in ona babasının öleceğini söylediği geceden bu
yana hiç böyle hissetmemişti. Daha birkaç dakika önce hız-
la çarpan kalbi, kurşun gibi ağırlaşmış ve buz gibi olmuştu. Arkasını döndü ve Dean’dan uzaklaştı. Dean, yavaş adımlarla,
aksayarak ardından gidip yavaşça onun omzuna dokundu.

“Beni affet Yıldız. Gerçeği bilmek daha iyi değil mi? Ay’a ulaşmaya çalışmaktan vazgeç. Ona asla ulaşamayacaksın. Ne-
den yazmaya çalışıyorsun ki? Yazılması gereken her şey şimdiye dek çoktan yazıldı zaten.”

“Günün birinde bunun için sana teşekkür edebilirim,” dedi Emily, sesinin sakın çıkmasına özen göstererek. “Ama bu gece senden nefret ediyorum.”

“Peki, bu adil mi?” diye sordu Dean.

“Hayır, elbette adil değil,” dedi Emily öfkeyle. “Sen beni henüz öldürmüşken sana karşı adil olmamı bekleyebilir misin? Ah, biliyorum, bunu yapmanı senden ben istedim. Bana gerçeği söylemenin benim iyiliğim için olduğunu da biliyorum. Galiba en korkunç şeyler, her zaman sonrasında insanlar için en iyi olacak şeyler. İnsan birkaç kez öldürüldükten sonra bun-
dan fazla etkilenmeyebilir ama ilk sefer kesinlikle insanı acıdan kıvrandırıyor. Git artık Dean ve en az bir hafta buraya gelme. O zamana kadar cenaze töreni sona ermiş olur.”

“Söylediklerimin senin için ne anlama geldiğinin farkında olduğuma inanmıyor musun Yıldız?” diye sordu Dean, şefkatli bir sesle.

“Tam anlamıyla farkında olman mümkün değil. Ah, benim için üzüldüğünü biliyorum elbette ama bunu istemiyorum. Senden sadece cenaze törenimi uygun bir şekilde yapabilmem için bana zaman tanımanı istiyorum.”

Gitmesinin daha doğru olacağını anlayan Dean, onun yanından ayrıldı. Emily gözden kaybolana dek onun arkasından baktı. Sonra yer yer kenarları kıvrılmış sayfalardan oluşan, değersiz yazılarını taş bankın üzerine bırakıp odasına çıktı. Karanlık çökerken penceresinden, aşağıda üzgün bir şekilde duruyormuş gibi görünen sayfalara baktı. Bakarken sanki cümleler zihnine hücum ediyorlardı. Zekice yazılmış, dokunaklı, güzel cümleler. Hayır, bu sadece annelerin çocuklarına duyduğu türden bir yanılsamaydı. Aslında kitabında, düşündüğü kadar etkileyici cümleler yoktu. Dean öyle söylemişti. Ayrıca yayıncılar da Dean’le aynı fikirdeydiler. Oysa Emily, onları ne kadar çok sevmişti, ona ne kadar gerçekçi görünmüşlerdi. Onları yok etme fikri korkunçtu. Ama gerçekçi değillerdi. Sadece “kuklalardan” ibaretlerdi ve kuklalar yakılmaya aldırılmazlardı. Başını kaldırıp ağustos gecesinin yıldızlarına baktı. Çalgı Takımyıldızı’nın Vega’sı ona göz kırpar gibi parılıyordu. Hayat ne kadar da çirkin, acımasız ve boş bir şeydi!

Emily küçük şöminesine gitti ve *Rüya Satıcısı*’nı şöminenin içine koydu. Bir kibrit çaktı, yere diz çöktü ve titremeyen eliyle kâğıtlardan birinin köşesini tutuşturdu. Alevler canice bir hevesle kâğıt destesini yutmaya başladı. Emily ellerini kalbinin üzerinde birleştirdi ve hüznü bakışlarla kâğıtların tutuşmasını izlerken, aklına Elizabeth Teyzenin okumasındansa yakmayı tercih ettiği eski günlüğü geldi. Birkaç dakika sonra kâğıt yığını, alev topuna, birkaç saniye sonra da –Emily’ye sitem eder gibi görünen, hiçbir zaman hayata geçmeyecek sözcüklerle birlikte– tamamen küle dönüştü.

Kısa bir süre sonra Emily'nin içini derin bir pişmanlık kapladı. Neden bunu yapmıştı ki? Kitabını neden yakmıştı? Kötü olsa bile, ona aitti o kitap. Onu yakmak çok yanlıştı. Kendisi için paha biçilemeyecek kadar değerli olan bir şeyi yok etmişti. Antik dönemde çocuklarını yakarak Moloch'a kurban eden anneler, dini ritüelin heyecanı yatıştıktan sonra ne hissetmişlerdi acaba? Emily ne hissettiklerini gayet iyi bildiğini düşündü.

Kendisine mükemmel görünen sevgili kitabından geriye sadece acınası bir yığın kül kalmıştı. Böyle mi olmalıydı? Kitabın sayfalarını renklendiren tüm o ince zekâ, espriler ve büyü... O sayfalarda yaşayan sevgili kahramanları, o sayfalara işlediği gizli hazlar... Tüm bunlar yok olup gitmiş, geriye küllerden başka bir şey kalmamıştı. Emily içini kasıp kavuran pişmanlığa daha fazla dayanamayarak yerinden fırladı. Dışarı çıkmalıydı. Uzaklara, nereye olursa olsun uzaklara gitmeliydi. Genel olarak kendisine son derece sevimli, sıcak gelen çok sevdiği küçük odası şimdi ona hapisane gibi geliyordu. Dışarıya, soğuk, puslu, gri ağustos gecesine çıkmalı, duvarlardan, engellerden uzağa, şöminedeki küllerden uzağa, kitabının öldürülen sitemkâr kahramanlarından uzağa bir yerlere gitmeliydi. Odasının kapısını sonuna kadar açtı ve yaşaran gözleri nedeniyle hiçbir şey görmeden merdivene doğru koştu.

VII

Laura Teyze, son nefesini verene dek, yama yapılacak çorapları koyduğu sepeti merdivenin başına bırakmış olduğu için kendisini affetmedi. Daha önce hayatında hiç böyle bir dikkatsizlik yapmamıştı. Elizabeth mutfaktan ona seslenip bir şeyi nereye koyduğunu sorduğu sırada, sepeti odasına götürüyordu. Elizabeth'in sesindeki sertlik nedeniyle sepeti merdive-

nin üst basamağına bırakıp sorduğu şeyi ona vermeye gitmişti. Geriye dönmesi sadece birkaç dakika sürmüştü ama o birkaç dakika, Emily'nin kaderinin değişmesi için yeterli olmuştu. Gözlerine dolan yaşlar nedeniyle hiçbir şey göremeyen genç kız sepete takılarak Yeni Ay'ın uzun ve dik merdiveninden baş aşağı yuvarlanmıştı. Anlık bir korku, anlık bir şaşkınlık hissetmişti. Bir an süzülürcesine ayaklarının yerden kesildiğini, buz gibi bir ölüm batağına saplandığını, gürül gürül yanan ateşin ortasına düştüğünü, ucsuz bucaksız derinliklere yuvarlandığını ve son olarak da ayağında keskin bir acı hissetmişti. Sonrasını hatırlamıyordu. Laura ve Elizabeth koşarak ne olduğuna bakmaya gittiklerinde, etrafa saçılmış renk renk makaralar ve yamalanmayı bekleyen çorapların ortasında duran buruşmuş bir ipek yığını gördüler. Laura Teyzenin makası açılmış ve sivri uçları, bu ipek yığınının arasından görünen ayağa saplanmıştı.

7. Return

Emily Starr ekim ayından nisana kadar ya yatağında ya da oturma odasının kanepesinde uzanıp rüzgârın etkisiyle bembeyaz, yüksek tepelerin zirvelerinde ve karla kaplı tarlalarda yükselen ağaçların çorak güzelliğinin ötesinde salınan bulutların daimî hareketlerini izlerken bir yandan da acaba tekrar yürüyebilecek miyim yoksa hayatıma acınası bir sakat olarak mı devam edeceğim, diye düşünüyordu. Sırtında tam olarak ne olduğu belli olmayan, doktorların ne olduğu konusunda uzlaşamadıkları bir sakatlanma vardı. Bir doktor önemsiz bir şey olduğunu ve zaman içinde iyileşeceğini söylerken, diğer iki doktor endişeli bakışlarla başını iki yana sallayıp korkuyordu. Ama ayağı konusunda hepsi aynı fikirdeydi. Makas Emily'nin ayağında, biri bilekte, diğeri ayağının tabanında olmak üzere iki derin yara açmış, kan zehirlenmesine neden olmuştu. Emily günlerce yaşamla ölüm arasında gidip gelmiş, sonrasında belki de bundan da beter olan ayağının kesilmesi ihtimaliyle sarsılmıştı. Elizabeth Teyze, ayağının kesilmesine izin vermemişti. Tüm doktorlar Emily'nin hayatını kurtarmak için ayağını kesmekten başka çare olmadığını söylediklerinde o, Murraylerin, Tanrı'nın insanların azalarının kesilmesine razı olmadığını söylemişti kararlı bir tavırla. Tüm ısrarlara rağmen kararından dönmemekte de direnişti. Laura'nın gözyaşları,

Kuzen Jimmy'nin yalvarışları, Doktor Burnley'nin lanet okumaları ve Dean Priest'in ikna çabaları işe yaramamış, kesinlikle geri adım atmayı reddetmişti. Emily'nin ayağı kesilmeyecekti. Kesilmedi de. İlerleyen günlerde Emily, hiçbir sakatlık belirtisi göstermeden iyileşmiş, Elizabeth Teyze haklı çıkmış ve Doktor Burnley şaşkına dönmüştü.

Emily ayağının kesilmesi tehlikesini atlatmıştı ama topal kalma tehlikesi hâlâ devam ediyordu. Genç kız bitmek bilmeyen uzun kış günleri boyunca bu tehlikeyle yüzleşerek zorlu bir süreç geçirdi.

“Bir çıkış yolu bulabilsem keşke,” dedi Dean’e. “Belki de kendimi topal kalmaya alıştırmam gerek. Artık ona bile razıyım. Burada böyle sürekli yatarak acaba iyileşecek miyim diye düşünüp durmaya artık dayanamıyorum.”

“İyileşeceksin elbette,” dedi Dean kararlı bir sesle.

Emily o kış yanında Dean olmasa ne yapardı hiç bilmiyordu. Dean o kış, Emily'nin yanında olabilmek için her kış düzenli olarak yaptığı seyahatlerden vazgeçip Blair Water'da kalmıştı. Günlerini Emily ile okuyarak, konuşarak, onu cesaretlendirerek, gerçek dostlukların uzun sessizliklerinde oturarak geçiriyordu. Dean yanında olduğu zaman Emily, ölene dek topal kalmaya bile dayanabileceğini hissediyordu. Ama ağrının her şeyin önüne geçtiği uzun kış gecelerinde, bu olasılığı kabullenemiyordu. Ağrısı olmadığı zamanlarda bile, rüzgâr şiddetle asırlık Yeni Ay'ın çatı saçaklarında kükrerken ya da tepelerin zirvelerinde kar tanelerini sağa sola savururken, uykusuz ve zorlu geceler geçiriyor, uykuya daldığı zamanlarda çoğunlukla aynı rüyayı görüyordu. Rüyasında durmadan merdiven basamaklarını tırmanıyor, asla en üst basamağa ulaşamıyor, iki yüksek bir alçak sestten oluşan bir ıslık aklını çeliyor ve kendini

yeniden merdivenin en alt basamağında buluyordu. Bu sürekli gördüğü, rahatsız edici rüyayı görmektense uyanık kalmayı tercih ediyordu. Ah, o korkunç geceler! Emily, İncil'deki çoğu insana cazip gelen, cennette hiç gece olmayacağı vaadini bir kez bile cazip bulmamıştı. Hiç gece olmayacak mıydı? Yıldızlarla bezeli alacakaranlık olmayacak mıydı? Ay ışığının o beyaz ayini de mi yaşanmıyordu orada? Kadifemsi gölgelerin ve karanlığın gizemi de mi yoktu? Mucizevi gün doğumu da mı olmayacaktı? Gece de gündüz kadar güzeldi ve cennet, karanlık çökmeden asla mükemmel bir yer olamazdı.

Ama Emily'nin, dayanılmaz ağrılar içinde kıvrandığı, Patmoslu kâhinin ümidini paylaşmaya bile korkar olduğu o kederli haftalar boyunca, geceler dayanılmazdı.

İnsanlar Emily Starr'ın çok cesur ve sabırlı olduğunu, hiç şikâyet etmeden başına gelenlere katlandığını söylüyorlardı. Ama Emily'ye öyle gelmiyordu. Onlar genç kızın yaşadığı, Murray gururu ve soğukkanlılığının ardına gizlenmiş korku, ümitsizlik ve acıdan kaynaklanan isyan duygusunu bilmiyorlardı. Hatta Dean bile, tahmin ediyor bile olsa net olarak bilmiyordu bunu.

Emily gülümsemesi gereken zamanlarda kahramanca gülümsüyor ama asla kahkaha atmıyordu. Dean bile zekâsı ve espri yeteneğini sonuna dek kullanarak ona kahkaha attırmaya çalışsa da bunu başaramıyordu.

Emily kendi kendine, "Kahkaha attığım günler geride kaldı," dedi. Ve yaratıcılık yeteneğini kullandığı günler de geride kalmıştı. Bir daha asla yazamayacaktı. "Şimşek" bir daha asla gelmeyecekti.

Hiçbir gökkuşağı o yılın kışının kasvetini dağıtmaya yetmedi. İnsanlar sürekli olarak onu ziyarete geliyorlardı ama Emily

içinden hiç gelmemelerini, kendisinden uzak durmalarını diliyordu. Özellikle de bir daha yürüyemeyeceğinden emin olan ve sürekli bunu söylemekten çekinmeyen Ruth Teyze ile Wallace Dayının hiç gelmemelerini. Ama yine de onlar, söylediklerinin tek kelimesine bile inanmamalarına karşın neşeyle kısa bir süre sonra iyileşeceğinden emin olduklarını söyleyen ziyaretçiler kadar kötü değillerdi. Emily'nin, Dean, Ilse ve Teddy dışında hiç yakın arkadaşı olmamıştı. Ilse haftada bir, içinde Emily'yi neşelendirmeye çalıştığı belli olan şeyler yazdığı mektuplar yolluyordu. Teddy kazayı duyduktan sonra tek bir mektup yazmıştı. Bu, son derece nazik, düşünceli ve Teddy'nin içten üzüntüsünü dile getiren bir mektuptu. Emily bunun sıradan bir tanıdığa yazılacak türden bir mektup olduğunu düşündü ve Teddy mektubunda sağlığı konusundaki gelişmeleri kendisiyle paylaşmasını istemiş olmasına karşın ona cevap yazmadı. Sonrasında Teddy'den başka bir mektup gelmedi. Yanında sadece Dean vardı. O, Emily'yi hiç hayal kırıklığına uğratmamıştı ve uğratmayacaktı. Birbirini takip eden çalkantılı ve kederli günler geçtikçe Emily her gün biraz daha Dean'e yaklaştığını hissediyordu. O acı dolu kış mevsimi boyunca büyümüş, olgunlaşmış, bilgeleşmiş ve sonunda Dean'le aynı zeminde buluşmuş gibiydi. Dean'siz hayat, renk ve müzikten yoksun gri bir çöl gibi sevimsizdi. O yanına geldiğinde, kısa bir süre içinde olsa çöl, sevincin gülleri, ümidin, hayalin binlerce çiçeğiyle bezeniyor ve yanılısamalar çelenklerini çölün dört bir yanına savuruyorlardı.

II

İlkbahar geldiğinde Emily iyileşti. Öyle hızlı ve ani iyileşti ki üç doktorun arasında en iyimser olanı bile bu durum karşısında hayrete düştü. Evet, birkaç hafta boyunca bir kol değneği

yardımıyla yürüyecekti ama değneği kullanmadan yürüyebileceği, bahçede tek başına dolaşıp asla doymayan bir iştahla etrafındaki güzelliklere bakabileceği günler de yakındı. Ah, hayat yine ne kadar güzeldi! Ayağının altında hissettiği yemyeşil çimler ne hoştu! Acıyı ve korkuyu, çıkarıp attığı bir giysi gibi geride bırakmıştı ve hayatından memnundu. Daha doğrusu tam olarak memnun olmasa da en azından yeniden memnun olacağı günlerin gelme olasılığı olduğuna inanmaya başlamıştı.

Denizden gelen esintinin yemyeşil tarlaları aşır kendisine ulaştığı o sabah, yeniden sağlığına kavuşmanın, sağlıklı olmanın değerini yüreğinin derinliklerinde hissederken, bu hissi yaşamının hasta olmaya değdiğini düşündü. Dünyada denizden gelen esinti gibisi yoktu... Yaşam, zaman zaman oldukça zorlu bir yolculuğa dönüşebilir, her şey değişebilir veya yok olabilir ama gün batımı bulutları ve hercai menekşeler hep aynı güzellikte kalırlardı.

Emily içinde yine sadece varoluştan kaynaklanan sevinç hissetti. "Aydınlık güzeldir ve güneşe bakmayı bilen gözler onun değerini bilirler," diye alıntı yaptı dalgın dalgın.

Zaman içinde eski kahkahası geri geldi. Emily'nin kahkahasının Yeni Ay'da yeniden duyulduğu ilk gün, o kış saçları griden kar beyaza dönen Laura Teyze odasına gitti ve yatağının yanında diz çöküp Tanrı'ya şükretti. O yatağının yanında diz çökerken, Emily hayal edilebilecek en güzel ilkbahar gün batımlarından birinde, gökyüzünün kızılığında yükselmeye başlayan Ay'ın altında, bahçede, Dean'le Tanrı hakkında konuşuyordu.

"Geçtiğimiz kış, Tanrı'nın benden nefret ettiğini düşündüğüm zamanlar oldu. Ama şimdi onun beni yine sevdiğinden eminim," diye mırıldandı.

“Bundan emin misin? Ben Tanrı’nın bizlerle ilgilendiğini ama bizi sevmediğini düşünüyorum. Bizi izleyip neler yaptığımızı görmekten hoşlanıyor. Belki de acı içinde kıvrandığımızı görmek onu eğlendiriyordur.”

“Ne kadar korkunç bir Tanrı anlayışın var!” dedi Emily ürpererek. “Bu söylediklerine yürekten inanıyor olamazsın Dean.”

“Neden inanmayayım?”

“Çünkü Tanrı senin söylediğin gibiyse şeytandan bile daha kötü olmalı. Şeytanın insanoğluna duyduğu nefreti geçelim... Bir Tanrı’nın sadece kendi eğlencesini düşünmesi korkunç bir şey.”

“Peki, kış boyunca kim sana fiziksel acı ve zihinsel sıkıntıyla işkence etti?” diye sordu Dean.

“Tanrı değil elbette. O... Bana seni yolladı,” dedi Emily kararlı bir tavırla. Bu sözleri söylerken Dean’e bakmıyordu. Kış boyunca çektiği acının soldurduğu bembeyaz, solgun yüzünü kaldırmış, mayıs ayına has bir güzelliğe bürünmüş olan Üç Prenseslere bakıyordu. Hemen arkasında, Kuzen Jimmy’nin gurur duyduğu kar beyazı çayırmelikesi kümesi, güzelliğini ortaya çıkaran bir arka plan oluşturuyordu. “Dean, ekim ayından beri yaptığın onca şey için, hep yanımda olduğun için sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum. Tüm yaptıkların için duyduğum minneti anlatmaya sözcükler yetmez. Ama nasıl hissettiğimi bilmeni istiyorum.”

“Ben mutluluğa uzanmaktan başka bir şey yapmadım. Yalnızlıkla geçen yıllarımdan sonra senin için bir şeyler yapmanın, bir şekilde sana yardım etmenin, acı içindeyken sadece benim verebileceğim teselliği istediğini görmenin benim için ne kadar büyük bir mutluluk olduğunu biliyor musun Yıldız? Ve

insanın kendine asla gerçekleşmeyecek hayaller kurma izni vermesinin, asla gerçekleşmeyeceğini bildiği hayaller kurmasının mutluluğunu bilebilir misin?”

Emily iinin őrperdiđini hissetti. Bu noktada kesin kararını verdiği şeyi ertelemenin ne anlamı vardı?

“Kurduğun hayallerin gerçek olmayacağından emin misin, Dean?” diye sordu, zor duyulur bir sesle.

8. Bölüm

I

Emily'nin, Dean Priest'le evleneceğini duyurması, Murray ailesinde büyük bir huzursuzluk yarattı. Yeni Ay'da hayat bir süreliğine oldukça gergindi. Laura Teyze ağlıyor, Kuzen Jimmy sürekli başını sallıyor ve Elizabeth Teyze hep yüzünü asıyordu. Ama sonunda bu kararı kabullenmekten başka çareleri olmadığına karar verdiler. Başka ne yapabilirlerdi ki? Birlikte yaşadıkları yıllarda Elizabeth Teyze, Emily'nin bir şeyi yapacağını söylediğinde mutlaka yaptığını öğrenmişti.

Emily onun karşı çıkma konuşmasını sessizce dinledikten sonra, "Eğer size Stovepipeli Perry ile evleneceğimi söyleseydim çok daha büyük bir yaygara koparırdınız ama," dedi, şakacı bir tavırla.

Genç kız odadan çıktıktan sonra Elizabeth Teyze, "Aslında doğru söylüyor," diye itiraf etti. "Sonuç olarak Dean varlıklı biri ve Priestler de iyi bir aile."

"Ama o fazlasıyla... Fazlasıyla Priest," deyip içini çekti Laura Teyze. "Ayrıca Dean, Emily için çok yaşlı. Ve büyük büyükbabası akıl hastasıydı."

"Dean akıl hastası değil."

"Ama çocukları olabilir."

"Laura!" dedi Elizabeth azarlarcasına ve konu böylece kapandı.

O akşam Laura, "Ona âşık olduğundan emin misin, Emily?" diye sordu.

"Evet... Bir bakıma," diye cevap verdi Emily.

Laura Teyze, Emily'nin daha önce hiç görmediği bir şekilde el kol hareketleri yaparak heyecanla konuşuyordu.

"Ama âşık olmanın tek bir şekli vardır."

"Ah hayır, Viktorya döneminden kalma teyzelerin en tatlısı," dedi Emily neşeyle. "En az bir düzine farklı şekli vardır âşık olmanın. Biliyorsun, ben daha önce bir ya da iki şeklini denedim ve başarısız oldum. Dean ve benim için hiç endişelenme. Biz birbirimizi gayet iyi anlıyoruz."

"Tek isteğim senin mutlu olman tatlım."

"Ve ben de mutlu olacağım... Mutluyum. Artık hayalperest bir romantik değilim. Geçen kış, içimdeki hayalperest romantigi alıp götürdü. Ben, arkadaşlığı beni tam anlamıyla tatmin eden ve ona verebileceklerimden yani gerçek sevgi ve dostluktan tatmin olacak biriyle evleneceğim. Bence mutlu bir evlilik ancak böyle bir temel üzerine kurulabilir. Ayrıca Dean'ın bana ihtiyacı var. Onu mutlu edebilirim. O hiç mutlu olmamış. Mutluluğu ellerimde tuttuğumu ve bunun özlemini çeken birine paha biçilmez bir inci gibi sunabileceğimi bilmek çok hoş bir his."

"Çok gençsin," diye mırıldandı, Laura Teyze.

"Genç olan sadece bedenim. Ruhum yüz yaşında. Geçen kış beni çok olgunlaştırdı ve bana çok şey öğretti biliyorsun."

“Evet, biliyorum.” Ama Laura bu çok olgunlaştığı ve çok şey öğrendiği inancının aynı zamanda Emily’nin çok genç olduğunun en güzel kanıtı olduğunu da biliyordu. Gerçekten olgun ve bilge insanlar asla kendilerini olgun ve bilge hissetmezlerdi. Ve bu yaşlı ruhlar konusundaki konuşma, incecik, göz alıcı, bakışları gizem dolu Emily’nin henüz yirmi yaşında olmadığı, Dean’in ise kırk iki yaşında olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. On beş yıl sonra... Laura bunu düşünmemeyi tercih etti.

Sonra Dean’in, Emily’yi uzağa götürmeyeceği, onlardan ayırmayacağı düşüncesiyle teselli bulmaya çalıştı. Ayrıca büyük yaş farkına karşın mutlu giden evlilikler de vardı.

II

İtiraf etmeliyim ki kimse bu evliliği onaylar gibi görünmüyordu. Birkaç hafta boyunca Emily karşı çıkmalar nedeniyle oldukça zor zamanlar geçirdi. Doktor Burnley haberi alınca öfkeden küplere bindi ve Dean’e hakaretler yağdırdı. Ruth Teyze, Yeni Ay’a geldi ve büyük bir yaygara kopardı.

“O inançsız biri, Emily!”

“Hayır, değil,” dedi Emily öfkeyle.

“Bizim inandığımız şeylere inanmıyor,” diyerek noktayı koydu Ruth Teyze, bu sözlerin gerçek bir Murray’nin fikrini değiştireceğinden emin bir tavırla.

Addie Teyze, Andrew çok daha uygun bir eş seçmesine ve mutlu bir evlilik hayatı sürdürmesine karşın, oğlunun reddedilmesinc dayanamadığından onu istemeyen Emily’yi hiç affetmemişti. Bu, genç kızın kendini kötü hissetmesini sağlamak için iyi bir fırsattı ve Addie de bu fırsatı kaçırmayıp Andrew’u kaybettiğini, kendisini Kambur Priest’le teselli etmek zorunda

kaldığını ima etti. Elbette söylemek istediklerini açıkça söylemedi ama Emily onun ne demek istediğini net bir şekilde anladı.

İmalarının ardından, "Ama tabii genç bir erkeğin sahip olamayacağı bir servete sahip," diye itiraf etti Addie Teyze.

"Ayrıca genç bir erkeğin olamayacağı kadar da ilginç biri," dedi Emily. "Genç erkeklerin çoğu oldukça sıkıcı. Annelerinin gözünde birer dünya harikası olmadıklarını öğrenecek kadar fazla yaşamadıkları için olsa gerek."

Böylece konu saygı çerçevesinde kapandı.

Priestler de bu haberi sevinçle karşılamadılar. Belki de bunun nedeni, zengin amcanın servetinin parmaklarının arasından uçup gidecek olmasıydı. Emily'nin Dean'le parası için evlendiğini söylediler, Murrayler de vazgeçirebileceği ümidiyle bu yorumun Emily'nin kulağına gitmesi için ellerinden geleni yaptılar. Bu Emily'yi kararından döndürmedi ama onun Priestlere karşı olumsuz hisler beslemesine ve durmadan arkasından kötü bir biçimde konuştuklarından emin olmasına yol açtı.

"Senin ailenin yanında kendimi asla evimde gibi hissetmeyeceğim," dedi Dean'e, öfkeyle.

"Zaten hissetmeni isteyen yok. Sen ve ben Yıldız, biz kendi başımıza yaşayacağız. Priest ya da Murray, hiçbir ailenin standartlarına göre yürümeyecek, konuşmayacak, düşünmeyecek ve nefes almayacağız biz. Priestler seni benim için uygun bir eş olarak düşünmüyorsa, Murrayler de beni senin için uygun bir eş olarak düşünmüyorlar. Hiçbirine aldıрма. Priestlerin benimle evlenmeyi kabul ettiğine inanmamalarına hiç şaşmıyorum. Bende sevecek, önemsenecek ne bulduğunu düşünüyor olmalılar. Gerçekten sen nasıl oldu da benimle evlenmeyi kabul ettin? Ben bile hâlâ buna inanmakta zorluk çekiyorum."

"İnanmalısın Dean. Ben seni, dünyadaki herkesten daha çok seviyor ve önemsiyorum. Ama elbette —daha önce de söylediğim gibi— seni aptal, romantik bir kız gibi sevmiyorum."

"Peki, başka birini aptal, romantik bir kız gibi seviyor musun?" diye sordu Dean. Bu, böyle bir soru sormaya ilk cesaret ediydi.

"Hayır. Senin de bildiğin gibi sadece bir ya da iki kez kırık dökük aşk ilişkisi yaşadım. Akıllı beş karış havadaki kızların hayallerindeki gibi saçma sapan şeylerdi bunlar. Ayrıca hepsini geçmişte bıraktım. Geçen kış, beni böyle aptallıklardan yüzyıllarca uzaklaştıran koca bir yaşam gibiydi benim için. Ben her şeyimle seninim Dean."

Dean, tuttuğu eli dudaklarına götürüp öptü. Henüz Emily'yi dudaklarından öpmemişti.

"Seni mutlu edebilirim Yıldız. Bunu biliyorum. Yaşlı ve sakatım belki ama seni mutlu edebilirim. Tüm yaşamım boyunca seni bekledim ben Yıldız. Evet, sen bana hep bir yıldız gibi göründün Emily. Benzersiz bir güzelliğe sahip, ulaşılmaz bir yıldız gibi. Şimdi sana sahibim, dokunabiliyorum, seni kalbime yazabiliyorum. Ve emin ol, sen de bana âşık olacaksın. Bir gün bana şefkatten çok daha yoğun duygular besleyeceksin."

Bu sözleri söylerken Dean'ın sesindeki tutku, Emily'yi terdirgin etti. Sanki Dean kendisinden, vermeyi düşündüğünden çok daha fazla şey talep ediyormuş gibi hissetti. Ayrıca Hitabet Okulu'nda bir yılını daha tamamlayan ve yaz tatili boyunca sürececek bir konser turnesine çıkmadan önce bir haftalığına Blair Water'a gelen Ilse'nin uyarıları da Emily'yi bir süreliğine rahatsız etti.

"Bak tatlım, Dean bazı bakımlardan senin için uygun bir adam. Akıllı, ilgi çekici ve Priestlerin çoğunun yaptığı gibi

dünyanın kendi etrafında döndüğünü düşünmüyor. Ama unutma ki ruhun ve bedenine ona ait olacaksın. Dean, kendisinden başka ilgi alanı olan birine dayanamaz. O, sahip olacağı şeye tam anlamıyla sahip olmak isteyen türde biri. Eğer bunlar senin için sorun değilse...”

“Sorun olacağını sanmıyorum.”

“Yazıların...”

“Ah, o iş bitti sanırım. Hastalığımın bu yana yazmaya en ufak bir ilgi duymuyorum. Hasta yatarken yazmanın çok da önemli olmadığını, hayatta çok daha önemli şeyler olduğunu gördüm.”

“Böyle hissettiğin sürece Dean’le mutlu olacaksın. Off!” Ilse derin bir iç çekti ve yakasına taktığı kırmızı gülü çıkarıp yapraklarını yolmaya başladı. “Senin evliliğinden bahsetmek kendimi çok yaşlı hissetmeme neden oluyor, Emily. Bu... Bu pek çok açıdan bana komik geliyor. Daha dün okul çocuklarıydık. Bugün sen nişanlısın ve yarın... Büyükanne olacaksın.”

“Peki ya sen? Hayatında biri yok mu, Ilse?”

“Şu kuyruğunu kaptırmış tilkiye de bak sen!” diyen Ilse bir kahkaha attı. “Hayır, teşekkürler. İnsan kendine dürüst olmalı. Ben de kendime dürüstçe bir itirafta bulundum. Benim hayatımda Perry Miller’dan başkası olamaz. Ah ama ona da sen pençelerini geçirdiğine göre...”

Perry Miller mı? Emily kulaklarına inanamadı.

“Ilse Burnley! Sen her zaman onunla alay ederdin, ona durmadan öfkelenirdin ve...”

“Bundan daha doğal ne var? Ondan o kadar çok hoşlanıyordum ki kendini aptal durumuna düşürmesi beni öfkeden deliye döndürüyordu. Onunla gurur duymak istiyordum ama

o sürekli beni utandırıyor. Ah, bazen beni onu öldürmek isteyeceğim kadar çok öfkeliendirirdi. Eğer onu fazlasıyla önemsemesem, öyle bir eşeğin yaptıklarını umursar mıydım? Perry takıntımından kurtulamıyorum bir türlü. Sanırım bu 'Burnley inadından' kaynaklanıyor veya belki de insanlar hiç değişmiyorlar. Nedeni ne olursa olsun, ringa balığı fıçısı kokusuna, Stovepipe'a ve diğer tüm şeylere karşı şansım olsa onu hiç bırakmazdım. Senin böyle bir şansın vardı ama bunu umursamadın. Yanımda o olmayınca hayat bana çok tatsız geliyor."

"Belki bir gün..."

"Hayal kurma Emily ve sakın bizi bir araya getirmek için planlar yapmaya da kalkma. Perry beni hiç umursamadı ve hiç umursamayacak. Ben de onu düşünmemeye çalışacağım. Lise son sınıfta durmadan güldüğümüz, saçmalıktan başka bir şey olmadığını düşündüğümüz dizeleri hatırlıyor musun?

Dünya dönmeye başladığı andan,

Dünyanın sonu gelene dek,

Sevdiğin erkeği ya başında elde edersin,

Ya da sonunda kavuşursun ona.

Ama ona başından sonuna dek sahip olmak,

Hiç ödünç vermemek ve hiç ödünç almamak,

Rüyasıdır bütün kızların,

Ama gerçekleştirmez bu rüyayı hiçbiri Tanrıların.

Gelecek yıl mezun olacağım. Sonraki yıllarımı kariyerim için harcayacağım. Ah, bu arada sanırım günün birinde evlenirim de."

Emily, "Peki ya, Teddy?" diye sormaktan kendini alamadı. Bu sözler ağzından kaçtığı an söylememiş olmayı dileyerek dudaklarını ısırırdı.

İlse, uzun uzun, tuhaf bakışlarla ona baktı ama Emily, Murray gururuyla bu bakışları başarılı bir şekilde savuşturdu.

“Ne olmuş, Teddy’ye? Ah anladım ama Teddy de benimle hiç ilgilenmedi. Zaten onun kendisinden başka biriyle ilgilediğinden şüpheliyim. Teddy iyi bir talip ama çok bencil Emily, gerçekten çok bencil.”

“Hayır, yanıyorsun,” dedi Emily öfkeyle. Teddy hakkındaki bu eleştiriyi kabul edemezdi.

“Tamam, bu konuda tartışmayalım. Bencil olsa ne olur, olmasa ne olur? Bu neyi değiştirir ki? O, hayatımızdan çıkıp gitti. Onu kim alacaksa alsın. Zirveye ulaşacağından hiç kuşku yok. Montreal’de onun bir dâhi olduğunu düşünüyorlar. Ünlü bir portre ressamı olacak. Ama elbette bunu ancak çizdiği her yüze senden bir şeyler ekleme takıntısından kurtulursa başara bilir.”

“Saçmalama. Öyle bir şey yapmıyor...”

“Yapıyor. Bu konuda onu defalarca uyardım. Elbette bunu yaptığını inkâr ediyor. Bana sorarsan bunu bilinçli yapmıyor. Modern psikologların sözleriyle ifade edersem, geçmişte bilinçaltına yerleşmiş duyguların dışavurumu bu bence. Neyse, Teddy’yi boşver. Dediğim gibi günün birinde, kariyer yapmaktan yorulduğumda evlenirim sanırım. Şimdilik hayatımdan memnunum ama memnun olmadığım günlerin geleceğini biliyorum. Ben de senin gibi kalbi altın, cebi gümüşle dolu biriyle mantık evliliği yapacağım. Yüzünü bile görmemiş olduğum bir adamla evlenmekten bahsetmek ne komik, değil mi? Acaba şu an ne yapıyor? Tıraş mı oluyor, küfür mü ediyor, bir kızı düşünerek aşk acısı mı çekiyor? Her ne yapıyorsa yapsın sonunda benimle evlenecek. Biz de yeterince mutlu olacağız. Düşünsene, birbirimizi ziyaret edeceğiz, çocuklarımızı kıyasla-

yacağız. Lütfen ilk kızına Ilse ismini ver, olur mu can dostum? Kadın olmak ne kadar berbat bir şey, öyle değil mi Emily?”

Emily'nin evliliği konusunda eski dost, gezgin tenekeçi Yaşlı Kelly'nin de söyleyecek sözleri vardı. Yaşlı Kelly, içinden geçindiğini dile getirmeden edemezdi.

“Kambur Priest ile evleneceğin doğru mu sevgili kızım?”

“Doğru.” Emily, Yaşlı Kelly'nin Dean'i Kambur Priest olarak çağırmasından rahatsız olsa da onu engellemeye çalışmanın işe yaramayacağını biliyordu.

Yaşlı Kelly yüzünü buruşturdu.

“Biriyle evlenmek için henüz çok gençsin... Özellikle de bir Priest'le.”

“Ama siz yıllardır benim bir sevgili edinmekte çok geç kaldığımı söyleyip durmuyor muydunuz?” dedi Emily alaycı bir tavırla.

“Ah güzel kızım, şaka şakadır. Ama bu yaptığın şakanın ötesinde bir şey. Dikkatli ol. Biraz dur ve kararını bir daha düşün. Düğüm atmak kolaydır ama o düğümü çözmek deveye hendek atlatmak kadar zordur. Seni bir Priest ile evlenmemen için hep uyardım. Ah ne büyük aptallık etmişim. Evlenmeni söylemeliydim, o zaman belki bunu yapmazdın.”

“Dean, diğer Priestler gibi değil Bay Kelly. Ben çok mutlu olacağım.”

Yaşlı Kelly bu sözleri inanmadığını göstermek için aralarında kızıl yansımalar olan gri, çalı gibi saçlarla kaplı başını iki yana salladı. “O zaman gelmiş geçmiş ilk mutlu Priest kadını olacaksın demektir. Derry Göleti'nde yaşayan o yaşlı kadın da hiç mutlu değildi. Her gün kavga edip dururdu kocasıyla. Bak seni bir daha uyarıyorum, eğer onunla evlenirsen intihar edersin.”

"Dean ve ben kavga etmeyeceğiz, en azından her gün kavga etmeyeceğiz." Bu konuşma Emily'yi oldukça eğlendiriyordu Yaşlı Kelly'nin kasvetli öngörülerini onu endişelendirmiyor, tam aksine uyarıları ona komik geliyordu.

"Onu serbest bırakırsan belki. Sıkboğaz etmeye kalk da gör başına gelecekleri. Hiçbir Priest, kısıtlanmaya gelemes ve kısıtlamaya kalkan kişiye dünyayı dar eder. Ayrıca kıskançlık da edecek o adam. Asla başka bir adamla konuşmaya cesaret edemeyeceksin. Ah, ben Priestleri iyi bilirim. Karılarını diledikleri gibi yönetir onlar. Yaşlı Aaron Priest, karısı kendisinden bir şey istediğinde onu dizlerinin üzerine çöküp yalvarmaya zorlarmış. Babam kendi gözleriyle görmüş bunu."

"Bay Kelly, siz bir adamın bana böyle bir şey yaptırabileceğine inanıyor musunuz?"

Bu sözler Yaşlı Kelly'nin gözlerinin içinin gülmesine neder oldu.

"Ah, Murraylerin dizleri, eğilmeyecek kadar serttir," diye itiraf etti. "Ama başka şeyler de var. Jim Amcasının, karısı kendisine karşı çıktığında, onunla tartışmak yerine sadece homurdandığını ve ona hep, 'Seni aptal şey,' dediğini öğrendikten sonra da o adamla evlenecek misin acaba?"

"Belki de kadın gerçekten aptaldı Bay Kelly."

"Belki de. Ama bu nazik bir davranış mı? Buna karar vermeyi sana bırakıyorum. Ayrıca babası, annesi onu kızdırdığında yemek tabaklarını kadının kafasına fırlatırdı. Yemin ederim doğru söylüyorum. Ama yaşlı şeytanın keyfi yerindeyken oldukça eğlenceli biri olduğunu da itiraf etmeliyim."

"Böyle şeyler hep bir nesil atlayarak ortaya çıkar diye biliyorum ben," dedi Emily. "Ama eğer yanılıyorsam da... Bununla baş edebilirim."

"Ah güzel kızım, kafana bir iki tabak fırlatılmasından çok daha kötü şeyler de yaşayacaksın. Sana tabak fırlatılmasıyla baş edebilirsin belki ama baş edemeyeceğin şeyler var." Yaşlı Kelly sesini iyice alçaltarak sözlerini sürdürdü. "Priestlerin bir kadınla evli olmaktan çok çabuk sıkıldıklarının söylendiğini biliyor musun?"

Emily, Yaşlı Kelly'ye Elizabeth Teyzenin hiç onaylamadığı tarzda gülümsediği için kendini suçlu hissetti.

"Dean'ın benden sıkılacağına inanıyor musunuz gerçekten? Ben güzel değilim ama ilginç biriyim, sevgili Bay Kelly."

Yaşlı Kelly'nin yüzünde teslim olmuş bir ifade belirdi.

"Öpülesi dudakların olduğunu inkâr edecek değilim tatlı kız. Neyse, boşuna çenemi yormayayım. Görüyorum ki sen kararını vermişsin. Ama yine de Tanrı'nın senin için farklı planları olduğunu düşünüyorum. Her neyse, ben herkesin mutlu olmasını isterim. Fakat şu Kambur Priest, çok fazla şey biliyor ve daha da çok şey bilmenin peşinde. Sonradan söylemedi deme."

Yaşlı Kelly böyle diyerek yola koyuldu. Emily'nin kendisini duyamayacağı kadar uzaklaştığından emin olduğunda kendi kendine, "Nefes kesecek kadar güzel değil mi? Ve o adam, tuhaf bakışlarıyla şaşı bir kediye benziyor!" dedi.

Emily bir süre durup Yaşlı Kelly'nin uzaklaşan arabasının arkasından baktı. Yaşlı Kelly, onun zırhındaki deliği bulmuş ve hançeri tam kalbine saplamıştı. Sanki mezarlıktan esen rüzgâr ruhuna dokunmuşçasına ürperdiğini hissetti. Bir anda, uzun zaman önce büyük teyze Nancy tarafından Caroline Priest'e fısıldanan bir hikâye aklına geldi. Dean'ın şeytana tapma ayini düzenlerken görüldüğünü söylemişti Nancy Teyze.

Emily bu fikri aklından uzaklaştırmaya çalıştı. Bu büyük bir saçmalıktı. Bütün gün işsiz güçsüz evde oturan insanların uydurduğu aptalca, kötü niyetli, aslı olmayan bir dedikoduydu. Ama Dean gerçekten çok fazla şey biliyordu. Çok fazla şey görmüş gözleri vardı onun. Bir bakıma Emily'nin ona duyduğu hayranlığın nedeni de buydu. Fakat bu şimdi onu korkutuyordu. Her zaman Dean'in, içsel bilginin gizemli bakış açısıyla dünyaya kahkahalar attığını hissetmişti ve hâlâ öyle hissediyordu. Bu içsel bilgi Emily'nin paylaşamayacağı, dürüst olması gerekirse paylaşmak istemeyeceği bir bilgiydi. Çünkü bu bilgi Dean'in bazı manevi değerlerini, inancın inkâr edilemez haz-zını ve idealizmini kaybetmesine neden olmuştu. Zihninin derinliklerinde, dikkate almamaya çalışsa da zaman zaman onu rahatsız eden bu tür düşünceler beliren Emily, bir an için ilse gibi, kadın olmanın berbat bir şey olduğunu düşündü.

Sonra öfkeyle, "Yaşlı Kelly'yle ağız dalaşına girersem böyle olur işte," diye geçirdi içinden.

Murrayler Emily'nin nişanlanmasına gönül rahatlığıyla razı olmadılar, sadece bunu açıkça dile getirmeden kabullendiler. Dean varlıklı biriydi. Aralarından birinin Charlottetown'da düzenlenen ünlü baloda Galler Prensi'yle dans ettiği Priestler, gerekli kültürel mirasa sahip bir aileydi. Ayrıca Emily'nin güvencisi bir evlilik yaptığını görmek rahatlatıcı olacaktı.

"Onu bizden uzağa götürmeyecek," dedi, kendini sürekli bunu düşünerek teselli eden Laura Teyze. O eski, donuk evdeki tek parlak şeyi kaybetmeyi nasıl göze alabilirlerdi?

Haberi alan büyük teyze Nancy olaya yine her zamanki gibi beklenmedik ve uygunsuz bir tepki vermiş, mektubunda, "Emily'ye Priest sülalesinde çok sayıda ikiz doğum olduğunu söyleyin," diye yazmıştı ama elbette Elizabeth Teyze bunu genç kıza söylememişti.

En büyük yaygarayı koparan Doktor Burnley ise Elizabeth Murray'nin Yeni Ay'ın tavan arasındaki, içinde yatak takımlarının bulunduğu sandığı elden geçirdiğini ve Laura'nın masa örtülerine kenar dantelleri işlediğini duyunca tepki vermekten vazgeçmiş, "Elizabeth Murray'nin birleştirdiği bir çifti bir erkek asla ayıramaz," diyerek yenilgiyi kabullenmişti.

Sonunda yaşanan çalkantıların ardından sular durulup olay kabullenildiğinde Laura Teyze, Emily'nin yüzünü avuçlarının arasına alıp, gözlerinin içine derin derin bakarak, "Tanrı seni kutsasın sevgili çocuğum," dedi.

Emily sonrasında Dean'e bunu anlatırken, "Viktorya dönemi ortalarından bir hareket ama yine de hoşuma gitti," diye yorum yaptı.

9. Bölüm

I

Elizabeth Teyze, Emily'nin yirmi yaşını doldurmadan önce evlenmemesi konusunda kesin kararlıydı. Bir sonbahar düğünü hayal eden ve kışı, batı denizinin ötesindeki rüya gibi Japon bahçelerinde geçirmeyi düşünen Dean, nazik bir tavırla bu karara boyun eğdi. Aslında Emily de Dean gibi bir an önce evlenmekten yanaydı. Zihninin derinliklerinde, hiç bakmamaya çalıştığı bir yerde, bir an önce evlenip olayı geri dönülmez hale getirmenin daha iyi olacağı düşüncesi ya-
tıyordu.

Yine de sık sık kendine içten bir şekilde söylediği gibi mut-
luydu. Ama susturamadığı düşünceler aklına geldiğinde, bu-
nun hayal ettiği gibi çılgınca, özgürce kanat çırpın bir mutlu-
luk değil de yarım yamalak, kanadı kırık bir mutluluk olduğu
düşüncesiyle yüzleştğinde, karanlık dakikalar yaşıyor ve ken-
dine özgürce kanat çırpın mutluluğu sonsuza dek kaybettiğini
hatırlatıyordu.

Bir gün, hiç beklemediği bir anda Dean yüzünde çocuksu
bir heyecanla karşısına çıktı.

“Emily, ben bir şey yaptım! Onaylayacak mısın bilmiyorum.
Ah Tanrım, onaylamazsan ne yaparım, onu da bilmiyorum!”

“Ne yaptın?”

“Ben bir ev aldım.”

“Bir ev mi aldın?”

“Evet, bir ev aldım! Ben, Dean Priest, artık bir ev, bir bahçe ve yirmi bin metrekarelik bir alaçam korusunun mülk sahibiyim! Ben, daha bu sabah benim dediğim bir santim toprağı olmayan Dean Priest! Ben, hayatı boyunca toprak sahibi olmak istemiş olan Dean Priest!”

“Hangi evi aldın, Dean?”

“Fred Clifford’ın evini. Daha doğrusu kanuni safsataların ona ait olduğunu gösteren ama aslında bizim evimiz olan evi. Dünyanın varoluşundan bu yana bizim olması kararlaştırılmış olan evi.”

“Kırgın Evi mi?”

“Ah evet, sen eskiden o eve öyle derdin. Ama artık kırgın olmayacak o ev. Yani eğer sen de yaptığımı onaylarsan olmayacak.”

“Onaylamak mı? Sen tek kelimeyle harikasın Dean! O evi her zaman çok sevdim ben! İnsanın ilk gördüğü anda sevdiği evlerden o. Bazı evler böyledir... Bilirsin, adeta büyülüdürler. Ve diğer evler, bu büyüden tamamen yoksundurlar. O evi ilk gördüğüm günden beri tamamlanmış olarak görebilmeyi istedim. Birileri bana senin Shrewsbury’deki o korkunç, büyük evi alacağını söylemişti. Doğru olduğunu duymaktan korktuğum için sana sormamıştım.”

“Lütfen sözlerini geri al, Emily. Doğru olmayacağını bilmen gerekirdi. Sen beni herkesten daha iyi tanıyorsun. Elbette bütün Priestler o evi almamı istediler. Hatta sevgili kız kardeşim, almadığım için gözyaşlarına boğuldu. Değerinin çok altında satılıyordu ve oldukça güzel bir evdi.”

"Evet, güzel, kelimenin tam anlamıyla güzel," diyerek kabul etti Emily. "Ama o imkânsız bir ev... Boyutları ya da güzelliğine kusur bulduğum için değil... Sadece imkânsız bir ev."

"Kesinlikle öyle. Her özel kadın böyle düşünür. Mutlu olmana çok sevindim Emily. Evi dün, Charlottetown'da almak zorunda kaldım. Sana danışmayı bekleyemedim çünkü bir alıcı daha vardı ve Fred'i o an bağlamam gerekiyordu. Ama eğer beğenmeseydin yeniden satışa çıkarırdım. Yine de içimden bir ses beğeneceğini söylüyordu. Orayı muhteşem bir yuvaya dönüştüreceğiz seninle. Her zaman bir evim olsun istedim. Bir sürü yerde yaşadım ama hiç evim olmadı. Evi tamamlayacağım ve senin için uygun olacak kadar güzel bir şekilde düzenleyeceğim Yıldız. Kralların saraylarında parıldamaya layık olan Yıldızım."

"Hadi gidip eve bakalım," dedi Emily. "Ona neler olacağını anlatmak istiyorum. Sonunda hayat bulacağını söylemek istiyorum ona."

"Olur, hadi gidip bakalım. İçeri de girebiliriz, anahtarı var bende. Fred'in kız kardeşinden aldım. Evin bulunduğu tepeye ulaştığımızda Ay'a dokunabilecekmişim gibi hissediyorum Emily."

"Ah, ben de kucak dolusu yıldız toplayacağım," dedi Emily sevinçle.

II

Hasekiküpeleriyle dolu eski bağı arkalarında bırakıp, Yarı-nın Yolu boyunca yürüyüp, çayırı geçerek Kırgın Eve doğru yol aldılar. Çayırın ilerisinde eğretili otlarıyla kaplı bir yokuş vardı. Yokuşun tepesindeki, üst kısmı solarak gümüşü griye dönmüş, alt kısmında dört mevsim açan yabani yıldız çiçekleri olan çiti

aştılar, ardından alaçam ve köknarlarla kaplı tepenin, ancak tek kişinin geçebileceği kadar dar, fısıldar gibi hoş seslerle bezeli dönemeçli, zorlu patikasını tırmandılar.

Patikanın sonunda aşağı doğru, yer yer köknar fidanlarının bulunduğu, rüzgârlı, çimenlerle kaplı güzel bir çayır uzanıyordu. Çayırdan sonraki zorlu yokuşun ardında tepelerin cazibesini ve yüksek arazilerin göz alıcı güzelliğini barındıran, gün batımı bulutlarının üzerinde kümелendiği ev... Artık onlara aitti.

Arkasındaki ve çevresindeki ormanlık alanın gizemini taşıyan, sadece güney cephesinde ağaçların seyrelerek hoş bir Blair Water manzarası sunduğu ev, sanki mat altından bir kâsenin içinde duruyor gibiydi. Blair Water'ın ilerisinde, güneş ışınlarının yansısıyla ıslıl ıslıl görünen otlaklar, onların ötesinde ise ünlü Alsas Dağları kadar mavi ve romantik görünen Derry Göleti Tepeleri vardı. Evle manzara arasında, manzarayı kapamayan, sadece güzelliğine güzellik katan bir sıra karakavak uzanıyordu.

Yokuşu tırmandılar ve evin inşasından çok daha önce, henüz orada kütükten yapılmış bir kulübe varken çitlerle çevrelenmiş küçük bahçeye girdiler.

"Hayatımın sonuna kadar bu manzaraya bakabilirim," dedi Dean heyecanla. "Ah burası harika bir yer! Biliyor musun, tepeler sincaplarla dolu, Emily. Ayrıca etrafta tavşanlar da var. Sen de sincap ve tavşanları seviyorsun, öyle değil mi? Ayrıca ilkbaharda burada yer yer menekşeler de açıyor. Şu genç köknarların ardındaki çukur alan, menekşelerle, mayıs menekşeleriyle doluyor. Hem de...

Emily'nin gözlerinden bile daha güzel,

Emily'nin nefesinden bile daha mis kokulu.

Bence Emily, dizelerin orijinalindeki Afrodit ve Juno'dan daha güzel bir isim. Şu ilerdeki küçük kapıya dikkatini çekmek isterim. Aslında hiç gerekli değil bu kapı. Sadece ağaçlığın ötesindeki kurbağalarla dolu bataklığa açılıyor. Ama müthiş bir kapı bence. Ben böyle kapıları çok severim... Bir amaç uğruna yapılmamış kapıları. Bana kalırsa pek çok şey vadediyor insana böyle kapılar. Kapının ardında muhteşem bir şey olabilir. Bence bir kapı gizemli bir şey... İnsanı cezbeden sembolizmle dolu bir şey. Bu güzel gün batımında, limanın ötesinde çalan çanların sesini dinle, bak. Bence gün batımında çalan çanların büyüğü bir sesi var... Sanki 'çok çok uzaklardan, periler diyarından' geliyormuş gibi. Şu köşede de güller var... Tıpkı eskiden çiçek diken insanların söylediği eski moda şarkılar gibi eski moda güller. Güller, göğsüne takılacak kadar beyaz, güller, saçlarının oluşturduğu koyu renk bulutlarını ışıldatacak kadar kırmızı. Emily, sanırım ben bu gece hayatın şarabıyla sarhoş oldum. Eğer saçma sapan konuşuyorsam aldırma, olur mu?"

Emily çok mutluydu. Eski, güzel bahçe, gün batımının her an değişen renkleri altında sanki eski bir dost gibi kendisiyle konuşuyordu. Kendini tamamen o yerin büyüğüne teslim etmişti. Hayranlık dolu bakışlarla Kırgın Eve baktı. Çok güzel ve bir o kadar da düşünceli bir evdi bu. Eski bir ev değildi ve Emily'nin onu sevmesinin nedenlerinden biri de buydu. Eski evler, eşiklerinden geçmiş çok sayıda ayağın, pencerelerinden dışarı bakan çok sayıda derin duygularla dolu veya hüznü gözü anısını taşırdı. Bu ev, tıpkı Emily gibi cahil ve masumdu. Tıpkı Emily gibi mutluluğa özlem duyuyordu. Bu mutluluğa sahip olabilirdi. O ve Dean, asla yaşanmamış olayların hayaletlerini kovabilirlerdi o evden. Emily'nin kendisine ait bir evi olmasının verdiği mutlulukla gözleri doldu.

"Bu ev de bizi, bizim onu istediğimiz kadar çok istiyor," dedi.

“Ses tonun böyle yumuşak ve hayal dünyasında gibi olduğunda seni çok seviyorum Yıldız,” dedi Dean. “Sakın benden başka bir erkekle bu ses tonuyla konuşma.”

Emily ona öyle cilveli bir ifadeyle baktı ki Dean onu öpmemek için kendini zor tuttu. Henüz Emily’yi öpmemişti. İçinden bir ses, ona kızın henüz öpülmeye hazır olmadığını söylüyordu. Zaman zaman, her şeyin romantik ve büyüleyici bir şekle dönüştüğü anlarda buna yeltenmeye niyetleniyor ve onun kalbini tam anlamıyla kazanabileceğini düşünüyordu. Ama bir türlü cesaret edemiyor, cesaretini topladığında ise romantizm ve büyü yok olmuş oluyordu. O gün de aynı şey oldu ve aşağıdan bir yerden, çamların ardından kahkaha sesleri geldi. Bunlar çocukların zararsız, masum kahkahalarıydı ama o büyümlü anı sona erdirmişti.

“Hadi gidip evin içine bakalım,” dedi Dean ve yabani otlarla kaplı bahçeyi geçip evin salonuna açılan kapıya ulaştı. Anahtarı paslanmış kilidin içinde zorlukla çevirdikten sonra Emily’nin elini tutup onu eve çekti.

“Hadi kendi evinin eşiğinden geç tatlım.”

Dean el fenerini açtı ve ışığı, tamamlanmamış salonun etrafında, çıplak, tahta şeritlerle kaplı duvarlarda, tahtalarla kapatılmış pencerelerde, diğer odalara açılan kapılarda ve boş şöminede –hayır, aslında tamamen boş değildi– dolaştırdı. Emily dalgın bakışlarla şöminede küçük bir tepelik oluşturmuş olan beyaz küllere baktı. Bunlar yıllar önce, çocukluk günlerinde, macera dolu bir yaz akşamı Teddy ile yaktıkları ve önünde oturup geleceklerini planladıkları ateşin külleri idi. Kalbine dolan dayanılmaz sızıyla kapıya doğru döndü.

“Dean burası şu an çok ıssız ve kasvetli görünüyor. Sanırım gelip gün ışığında baksak daha iyi olacak. Asla yaşanmamış

olayların hayaletleri, yaşanmış olayların hayaletlerinden daha ürpertici.”

III

Yaz boyunca evlerini mümkün olduğunca kendilerinin yapıp döşemeleri, böylece her şeyin istedikleri gibi olduğundan emin olmaları Dean’ın fikriydi.

“Sonra ilkbaharda evlenir ve gelecek yazı, doğu ülkesinin tapınak çanlarının sesleri eşliğinde, ay ışığında Philae Tapınağı’nı izleyerek, Memphis Tapınağı’nın yanında oturup Nil Nehri’nin mırıltılarını dinleyerek geçirebiliriz. Sonbaharda geri gelir, kendi kapımızı açar ve evimize gireriz.”

Emily bu programı çok beğendi ama teyzelerinin bu konuda şüpheleri vardı. Evi kendi başlarına tamir etme fikri, onlara hiç de uygun ve saygın gelmemişti. İnsanların bu konuda epey dedikodu yapacaklarından emindiler. Ayrıca Laura Teyzenin, evlenmeden önce bir ev döşemenin uğursuzluk getireceği yönünde bir batıl inancı vardı. Ama Dean ile Emily bunun saygın ya da uğurlu olup olmadığına aldırmadan verdikleri kararın arkasında durdular ve işe koyuldular.

İkisi de hem Murray hem Priest aile üyeleri tarafından verilen öğütlerden bunalmıştı ve bu öğütlerin hiçbirini uygulamama konusunda kararlıydı. Hatta Kırgın Evi tek başlarına boyayamayacaklarından dış cephesini ahşapla kaplayıp kaplamalara gün ışığıyla solup odunsu gri bir renk almaları için boya sürmediler.

Bu karar karşısında dehşete kapılan Elizabeth Teyze, “Sadece Stovepipe’taki evlerin dış cepheleeri boyasızdır,” diye tepki verdi ama bu tepki ikilinin kararını elbette değıştirmedii.

Evi hayallerindeki eve dönüştürmek için canla başla çalıştılar. Otuz yıl önce marangozlar tarafından yarım bırakılmış eski ama kullanılmamış geçici merdiven basamaklarını, kırmızı kum taşından basamaklarla değiştirdiler. Elizabeth Teyze camların temizliğinin çok zor olacağı konusunda Emily'yi uyarsa da Dean camlara baklava desenli çitaları olan kanatlı pencereler taktırdı, ön kapının üstüne kaş gibi duran küçük bir pencere açtırdı ve salona direkt olarak alaçam ormanına çıkabilmelerini sağlayan bir Fransız balkon yaptırdı.

Ayrıca Dean evin her tarafına çok sayıda dolap yaptırdı.

“Bir kadının, kendisine yeterince dolap yaptırmayan bir adamı sevmeye devam edeceğini düşünecek kadar aptal değilim,” diye açıkladı bunun nedenini.

Elizabeth Teyze dolapları onayladı ama duvar kâğıtlarını hiç beğenmedi. Özellikle de oturma odasının duvar kâğıdını. Orası için daha neşeli, çiçekli ya da altın rengi çizgileri olan bir kâğıt seçmeliydiler. Hatta günün modası, enine desenli kâğıtlardan birini bile tercih edebilirlerdi. Ama Emily koyu gri, üzerinde beyaz çam dalları olan duvar kâğıdında ısrar etti. Bu seçimi hiç onaylamayan Elizabeth Teyze evi ormana benzeteceğini söyleyerek onu azarladı. Fakat Emily sevgili eviyle ilgili diğer konularda olduğu gibi bu konuda da “son derece dikkatli” davrandı ve Elizabeth Teyze'yi öfkelenendirerek Yaşlı Kelly'nin sözlerini kanıtlamış oldu.

Ama genel olarak Elizabeth Teyze çok iyiydi. Uzun süredir kapağı açılmamış kutuları ve sandıkları karıştırıp, içlerinden üvey annesine ait olan, ailesinin onayladığı uygun bir evlilik yapmış olsa Juliet Murray'ye verilecek çok sayıda porselen ve gümüş çıkarıp Emily'ye verdi. Aralarında oldukça güzel parçalar vardı. Özellikle paha biçilmez pembe porselenden bir süra-

hi ve Emily'nin büyükannesinin çeyizinden kalma mavi-beyaz, üzerine söğüt ağaçlarının altında bir köprünün resmedildiği porselen yemek takımı, Dean ve Emily tarafından çok beğenildi. Yemek takımının tek bir parçası bile eksik değildi. İncecik porselen fincanları, fincan altlıkları, çevreleri dantel gibi girintili çıkıntılı yemek tabakları ve yuvarlak, büyük çorba kâseleri vardı. Emily salondaki gömme büfeyi bu takımla doldurdu, ardından karşısına geçip zevkle seyretti. Elizabeth Teyzenin verdikleri arasında çok beğendiği başka şeyler de vardı. Ona bakmış olan her güzel kadının yüzüne cazibe katan, tepesinde siyah bir kedi olan, yaldızlı çerçeveli oval bir ayna ve sivri bir ucu, iki yanında yaldızlı helezonlar bulunan, hiç kimsenin saat başı olduğunu fark etmemesine izin vermemeye kararlı gibi yüksek sesle çalan eski bir çalar saat bunlardan bazılarıydı. Dean saati kurma işini sonraya bırakmaya karar verdi.

“Evimize döndüğümüzde... Seni buraya gelinim ve kraliçem olarak getirdiğimde kurarım saati,” dedi.

Mobilyalara gelince, Elizabeth Teyze, Yeni Ay'daki Chippendale büfe ve oymalı ayakları olan maun yemek masasının Emily'ye ait olduğunu söyledi. Ayrıca Dean'in dünyanın her tarafından toplamış olduğu eşyalar, en az üç ev döşemeye yetecek kadar çoktu. Eski rejimde bir markizin salonunu süsleyen çizgili ipek kumaşla kaplı bir kanep, bir zamanlar eski bir Venedik sarayının duvarına asılmış dövülmüş demirden bir fener, Şiraz halısı, Şam'dan alınmış bir seccade, İtalya'dan alınmış pirinç şömine sehpa, Çin'den gelen yeşim ve fildişi aksesuarlar, Japonya'dan vernikle cilalanmış kâseler, Japon porseleninden yeşil renkte küçük bir baykuş, Moğolistan'ın ücra bir köşesinde bulunan ve üzerine batıda hiç kullanılmayan doğuya ait kokunun sinmiş olduğu akik bir parfüm şişesi, üzerindeki beş pençeli ejderhalar sebebiyle bir zamanlar imparatorluk sarayının

büfesinde olduğu bilinen Çin işi demlik bunlardan bazılarıydı. Dean ona bu demliğin Boxer Ayaklanması zamanında, imparatorun yağmalanan yazlık sarayından çıktığını anlattı ama eline nasıl geçtiğinden bahsetmedi.

“Henüz değil. Ama bir gün mutlaka anlatacağım sana Yıldız. Bu eve getirdiğim hemen hemen her şeyin bir hikâyesi var.”

IV

Mobilyaları salona yerleştirirken çok güzel bir gün geçirdiler. Her bir parçanın yerini defalarca değiştirdiler ve en doğru yeri bulduklarına kesin olarak karar vermeden tatmin olmadılar. Zaman zaman fikir ayrılığına düşüyorlar ve yere oturup tartışarak ortak bir noktada buluşuyorlardı. Ortak noktada buluşamadıklarında da sorunu Nergis’e dişleriyle saman çöpü çektirerek çözüyorlar ve karara bağlıyorlardı. Nergis hiç yanlarından ayrılmıyordu. Sırnaşık Sal ise çok yaşlanmış ve ölmüştü. Nergis yaramaz, huysuz bir kediye ve uyurken korkunç bir biçimde horluyordu ama Emily onu çok sevdiğinden Kırgın Eve onsuz gitmemeye kararlıydı. Alacakaranlıkta Kırgın Eve uzanan patikada Nergis, koyu renk benekleri olan gri bir gölge gibi hep Emily’nin yanındaydı.

Bir gün, “Bu yaşlı kediye, benden daha çok seviyorsun,” dedi Dean, altında belli belirsiz gerçeklik yatan şakacı bir tavırla.

“Onu sevmem gerek,” diyerek kendini savundu Emily. “İyi-ce yaşlandı artık. Bizim önümüzde uzun yıllar var ama onun yok. Ayrıca ateşin önünde yatıp mırlayan bir kedinin sözcüklerle tarif edilemez mutluluğu olmadan bir ev yuva olmaz ben-ce. Etrafımda hep bir kedi olsun istiyorum. Kediler insana neşe ve ilham veriyorlar. Ve sanırım sen de bir köpek sahibi olmadan yaşayamazsın.”

“Tüvit öldükten sonra yeniden köpek sahibi olmayı hiç düşünmedim. Ama belki de gerçekten bir köpeğim olmalı. Ayrıca senin kedilerini hizaya getirmek için bir köpeğe ihtiyacımız var. İnsanın kendine ait bir yeri olması ne hoş bir his, değil mi?”

“İnsanın bir yere ait olduğunu hissetmesi çok daha güzel bir his bence,” dedi Emily, sevgi dolu bakışlarla etrafına bakarak.

“Bizim evimiz ve biz... Bu evle çok iyi dost olacağız,” dedi Dean.

V

Bir günlerini akşama kadar duvara tabloları asarak geçirdiler. Emily, Leydi Giovanna ve Mona Lisa dahil olmak üzere en sevdiği tablolarını eve getirmişti. Uzun tartışmaların ardından bu iki tabloyu, pencerelerin arasındaki bölüme asmaya karar verdiler.

“Yazı masanı koyacağımız yere asmalıyız,” dedi Dean. “Böylece Mona Lisa sana hiç eskimeyen gülümsemesinin sırrını fısıldar ve sen de bu sırrı bir öykünde kullanırsın.”

“Yazmamı istemediğini sanıyordum,” dedi Emily. “Hiçbir zaman yazıyor olmam gerçeğinden hoşlanır gibi değildin.”

“Bu, yazılarının seni benden uzaklaştırmasından korktuğum zamandı. Artık yazman beni endişelendirmiyor. Seni mutlu eden her şeyi yapabilirsin.”

Emily tekrar yazmaya başlama konusunda bir istek duymuyordu. Hastalığından beri eline kalem almak bile istememişti. Günler geçtikçe bu isteksizlik, kalemi aklına her geldiğinde içinde beliren bir hoşnutsuzluğa dönüşmüştü. Yazmayı düşündüğünde, aklına yaktığı kitabı geliyor ve dayanılmaz biçimde içi acıyordu. Artık Tanrıların “rastgele sözcüklerini” duymak

için kulak kabartmayı bırakmıştı. Artık eski pırıltılı krallığından kovulmuş bir sürgündü o.

“Elizabeth Bas’ı şöminenin yanına asacağım,” dedi Dean. “Rembrandt tarafından yapılmış, yaşlı bir kadının portresinin kopyası. Beyaz başlığı ve inanılmaz beyazlıktaki fırfırlı yakasıyla ne kadar hoş bir yaşlı kadın, değil mi Yıldız? Sen hiç böyle anaç, muzip, sert ve hafif bir küçümseme ifadesi barındıran yaşlı bir yüz gördün mü?”

“Elizabeth’le tartışmaya girmeyi istemezdim doğrusu,” diye gülümsedi Emily. “İnsan onun, ellerine zor hâkim olduğunu, onunla ters düşen biri olursa kulaklarını çekeceğini düşünüyor.”

“Yüzyıldan uzun bir süredir var olan bir portre bu,” dedi Dean dalgın dalgın. “Buna karşın hâlâ Rembrandt’ın ucuz bir kopyası şeklinde yaşamaya devam ediyor. Ona baktıkça sanki her an benimle konuşacakmış gibi hissediyorum. Ayrıca, ben de senin gibi, kendisine karşı çıkılmasından hoşlanmayacağını düşünüyorum.”

“Sert görünümüne karşın sanki giysisinin cebinde insanlara vermek için şekerlemeler varmış gibi görünüyor. Bence bütün ailesini bu hoş, pembe yanaklı ve erdemli yaşlı kadın yönetmiş olmalı, bundan hiç şüphem yok. Kocas, o ne derse onu yapıyordu bence. Ama tabii bilemeyiz.”

“Bir kocası var mıydı acaba?” dedi Dean kuşkuyla. “Baksa na parmağında nişan yüzüğü yok.”

“O zaman belki de becerikli bir hizmetçiydi.”

Bakışları iki tablo arasında gidip gelen Dean, “Mona Lisa ile Elizabeth Bas’ın gülümsemeleri ne kadar da farklı,” dedi. “Elizabeth bir şeylere hoşgörü göstermeye çalışan sinsi ve düşünceli

bir kedi gibi gülümsüyor. Ama Mona Lisa'nın gülüşünde sonsuza dek erkekleri deliye döndürüp tarihi kayıtlara kan kırmızı sayfalar ekletecek cazibe ve kıskırtıcılık var. La Gioconda tahrik edici bir sevgili ama Elizabeth, teyze olmaya daha uygun."

Dean şömine rafının üzerine annesinin küçük bir minyatürünü astı. Emily daha önce Dean'in annesini görmemişti ve onun güzel bir kadın olduğunu düşündü.

"Ama neden böyle üzgün görünüyor?"

"Çünkü bir Priest'le evli."

"Ben de bir süre sonra böyle üzgün mü görüneceğim?" diye sordu Emily gülümseyerek.

"Bana sorarsan hayır, üzgün görünmeyeceksin."

Acaba görünecek miydi? Bazen bu soru, Emily'nin aklını kurcalıyordu. Yazın üçte ikisini mutlu geçirmişti ki bu aslında oldukça yüksek bir orandı. Ama hiç kimseyle konuşmadığı üçte birlik bölümde, ruhu kapana kısılmış gibi hissetmiş, parmağındaki zümrüt yüzük ona kelepçe gibi gelmişti. Bir süreliğine özgür hissedebilmek için yüzüğü çıkardığının ertesi günü, aklı başına gelip normalleştiğinde ve sahip olduklarıyla mutlu olup diğer her şeyden çok küçük gri eviyle ilgilenmeye başladığında, bu geçici kaçıştan dolayı üzgün ve utanmış hissetmişti kendini. Başka bir gece, sabaha karşı üçte, katıksız bir dürüstlük anında "küçük gri evin kendisine Dean'den çok daha fazla şey ifade ettiğini" düşünmüş, ertesi sabah uyandığında buna inanmayı reddetmişti.

VI

O yaz, yaşlı büyük teyze Nancy, Priest Göleti bölgesindeki evinde aniden öldü. Bir gün, "Yaşamaktan yoruldum. Sanırım

artık durmam gerek,” dedi ve durdu. Murraylerin hiçbirine bir şey bırakmamış, tüm mal varlığını Caroline Priest’e devretmişti. Buna karşın yanardöner cam küresi, kedi şeklindeki kapı tokmağı, altın küpeleri ve yıllar önce Teddy’nin yaptığı resim artık Emily’nindi. Emily kapı tokmağını Kırgın Evin ön kapısına, küreyi Venedik işi fenerin altına astı ve eski halka küpeleri gösteriş yapmak istediği zamanlarda defalarca taktı. Ama resmi Yeni Ay’ın tavan arasındaki, hayaller ve planlarla dolu o eski, aptalca, tatlı mektupların bulunduğu kutuya koydu.

VII

Zaman zaman dinlenmek için çalışmaya ara verdiklerinde Dean ve Emily, çok hoş zaman geçiriyorlardı. Bahçenin kuzeyindeki köknar ağacına bir ardıç kuşu yuva yapmıştı. Kuşun yuvaya gidip gelişini izlemek ve onu Nergis’ten korumak oldukça hoş saatler geçirmelerini sağlıyordu.

“Şu incecik, gri duvarın ardındaki kaleme alınmış müziği düşünsene,” dedi bir gün, yuvadaki bir yumurtayı eline alan Dean. “Ay’ın müziği değil belki ama çok daha dünyevi, sıcak, tatlılık ve yaşama sevinciyle dolu bir müzik. Bir gün bu yumurta bir ardıç kuşuna dönüşecek Yıldız ve karanlık çöktüğünde neşeyle bizim için şakıyacak.”

Sık sık ormandan çıkıp zıplayarak bahçelerine gelen bir tavşanla dost olmuşlardı. Gündüzleri en çok sincabı kim görecektir, geceleri ise en çok yarasayı kim görecektir oyunu oynuyorlardı. Genellikle karanlık çöktükten epey sonra eve dönüyorlardı. Kırgın Evin kum taşından basamaklarına oturup denizden esen akşam rüzgârının hüznünlü güzelliğinde, gün batımı renklerinin vadiye yayılmasını, gölgelerin alaçamların altında salınıp dalgalanmasını ve görünen ilk yıldızlarla Blair Water’ın gri

bir havuza dönüşmesini izliyorlardı. Bu sırada Nergis de yanlarında oturup parlayan güzel gözleriyle her şeyi izliyor, Emily ara sıra onu okşuyordu.

“İnsan böyle zamanlarda bir kediye daha iyi anlayabiliyor. Diğer zamanlarda oldukça gizemliler ama alacakaranlıkta insan onların cezbedici gizemli kişiliğinin bazı yanlarını görür gibi oluyor.”

“Aslında insan her tür gizemin bir bölümünü görür gibi oluyor böyle anlarda,” dedi Dean. “Böyle akşamlarda hep topraklarında baharatlar yetişen tepeleri düşünürüm. Bir zamanlar annemin söylediği tekerlemedeki gibi ‘gençliğin enerjisiyle dolu bir karaca ya da maral gibi uçamasam da’ hayal dünyamda uçuyorum böyle akşamlarda. Emily, şu an odunluğu ne renge boyayacağımız konusunda konuşmaya başlayacaksın biliyorum ama bunu yapma. Kimse, Ay’ın doğuşunu beklerken odunluğun renginden konuşmamalı. Muhteşem bir Ay olacak gökyüzünde bu gece ve ben kendimi onu izlemeye hazırlıyorum. Ama mobilyalardan bahsetmek istersen, henüz satın almadıklarımız ve almamız gerekenler konusunda planlar yapabiliriz. Mesela Samanyolu’na yapacağımız yolculuklar için alacağımız balondan, hayallerimizi dokuyacağımız tezgâhtan ve keyifli anlarımız için bir kadeh peri şarabından söz edebiliriz. Ayrıca şu köşeye Ponce de Leon’dan bir su kaynağı getirmemize ne dersin? Yoksa Kastalya’dan bir çeşme mi tercih edersin? Çeyizine gelince, umarım çeyizinde üzerinde saçlarınla uyumlu bir Akşam Yıldızı olan, gri alacakaranlıktan bir fular vardır. Ayrıca ay ışığıyla işlenmiş, gün batımı bulutlarından yapılmış bir şal da vardır umarım.”

Ah, Dean’i seviyordu! Hem de çok seviyordu. Ah, keşke bir de ona âşık olabilseydi!

Bir akşam, Emily tek başına, küçük evini ay ışığında görmek için tepeyi tırmandı. Ne kadar da güzeldi! Gözlerinin önünde bir odadan diğer odaya gittiği, köknarların altında kahkahalar attığı, şöminenin önünde Teddy'yle el ele oturduğu belirdi birden. O an Emily, büyük bir şokla kendine geldi. Teddy de nereden çıkmıştı? Dean'le olmalıydı, Dean'leydi elbette. Bu, sadece hafızasının kendisine oynadığı bir oyundu.

VIII

Sonunda bir eylül akşamı, ev tamamlandı. Hatta kötü şans-tan korusun diye ön kapının üzerine at nalı dahi asıldı. Emily salonun her tarafını mumlarla donatma işini bile tamamladı. Küçük, canlı sarı mumlar, büyük, kırmızı, hırçın görünümlü mumlar, şık, açık mavi mumlar, her tarafında kalplerle baklava desenleri olan mumlar, ince, uzun, zarif mumlar yerlerine yerleştirildi.

Sonuç oldukça güzeldi. Evde genel olarak hoş bir uyum hâkimdi. Dekorasyonun her bir parçası, aslında bir diğeriyle tanışık değildi ama ilk anda iyi arkadaş olmayı başarmışlardı. Birbirlerine bağırıyorlardı. Evin tek bir gürültülü odası yoktu.

“Kesinlikle yapacağımız tek bir şey bile kalmadı,” dedi Emily. “Hatta yapabileceğimiz ufak tefek şeyler varmış gibi davranma şansımız dahi yok.”

“Sanırım haklısın,” diyerek onu onayladı Dean, belirgin bir üzüntüyle. Sonra da bakışlarını içine çıra ve çam odunları yerleştirilmiş şömineye çevirdi. “Var!” diye bağırdı heyecanla. “Nasıl oldu da bunu unuttuk? Bacanın iyi çekip çekmediğini kontrol etmedik. Şömineyi yakacağım.”

Dean şömineyi yaktıktan sonra kanepede oturan Emily'nin yanına geçti. Aldığı her nefeste çizgili tüylerle kaplı böğrü huzurlu bir şekilde inip kalkan Nergis de ayaklarının dibine uzandı.

Şöminenin içindeki alevler neşeyle titremeye başladılar. Piyanonun üzerinde yansımalar oluşturunca, Elizabeth Bas'ın yüzünde arsızca saklambaç oynuyorlar, söğüt desenli porselen tabakların durduğu büfenin cam kapaklarında dans ediyorlar, mutfak kapısına doğru atılıp Emily'nin tabaklığa dizdiği kahverengi ve mavi kâselerden onlara göz kırpmıyorlardı. "Burası tam anlamıyla bir yuva," dedi Dean yumuşak bir sesle. "Hayal ettiğimden bile daha güzel oldu. Hayatımız boyunca her sonbahar akşamımız böyle geçecek bizim. Rüzgârın denizden estiği soğuk, puslu gecelerde, sen ve ben, baş başa şöminenin önünde, huzur içinde böyle oturacağız. Ama zaman zaman bir konunun gelip mutluluğumuzu paylaşmasına, neşemizden bir yudum alıp kahkahalarımızı içmesine de izin vermeliyiz. İşte böyle, hayatımızın sonuna dek tıpkı bu şekilde burada oturacağız ve alevler sönene dek mutluluğumuzun tadını çıkaracağız."

Şöminedeki odunlar çıtırdadı ve Nergis mırladı. Ay ışığı, gözlerinin önünde uzanan köknarların dallarına vuruyor, adeta dans ediyordu. Ve Emily, Teddy ile birlikte orada oturdukları akşamı düşünüyordu. Elinde değildi, bu düşünceye engel olamıyordu. Tuhaf olan Teddy'yi aşk ya da özlemle düşünmemesiydi. Sadece onu düşünüyordu. Kendi kendine, öfkeyle karışık bir korkuyla, acaba kilisede Dean'in yanında dururken de mi Teddy'yi düşüneceğim, diye sordu.

Ateş sönüp geriye sadece beyaz küller kalınca, Dean doğruldu.

"İşte bu an, yaşadığım uzun, zorlu yılların tümüne değdi. Geriye dönüp bakıyorum da böyle bir an için gerekirse tüm

o yılları yeniden yaşayabilirim diyorum,” deyip elini Emily’ye doğru uzattı ve onu yanına çekti. O an birleşmesi gereken dudakların arasına nasıl bir hayalet girmişti? Emily içini çekerek başını çevirdi.

“Mutlu yazımız sona erdi Dean.”

“İlk mutlu yazımız,” diyerek onu düzeltti Dean. Ama sesi bir anda heyecanını ve neşesini kaybetmiş gibiydi.

10. Bölüm

I

Bir kasım akşamı, Kırgın Evin kapısını kilitlediler ve Dean anahtarları Emily'ye verdi.

"Bahara kadar sakla bunları," dedi, dondurucu rüzgârda, sessiz, cansız, gri araziye bakarak. "O zamana kadar buraya gelmeyeceğiz."

O akşamı izleyen fırtınalı kış boyunca, eve uzanan dar patika, fırtınanın getirdiği yığınlarla kaplı olduğundan Emily oraya hiç gidemedi. Ama sık sık mutlulukla o evi düşündü ve yağın karı izlerken, ilkbaharı, yeni yaşamını ve evine yerleşmeyi bekledi. O kış, oldukça mutlu bir dönemdi. Dean uzaklara gitmedi ve o kadar hoş davrandı ki Yeni Ay'ın yaşlı hanımefendileri neredeyse Kambur Priest olduğu için onu affettiler. Aslında Elizabeth Teyze, Dean'in söylediklerinin ancak yarısını anlıyordu ve Laura Teyze, Emily'deki değişimin nedeninin o olduğunu düşünüyordu. Emily gerçekten değişmişti. Başka hiç kimse bunun farkında değilmiş gibi görünüyor olsa da Kuzen Jimmy ve Laura Teyze onun değiştiğini biliyorlardı. Çoğu zaman gözlerinden tuhaf bir huzursuzluk okunuyordu ve kahkahasında bir şeyler eksilmişti. Eskisi kadar canlı ve doğal değildi artık kahkahaları. Laura Teyze, zamanından çok önce olgunlaştı, diye düşündü. Bunun tek nedeni Emily'nin Yeni Ay'ın merdiveninden aşağı yuvarlanması mıydı? Emily mutlu muydu? La-

ura bunu ona sormaya cesaret edemiyordu. Haziran ayında evleneceği Dean Priest'e âşık mıydı? Laura bunu bilmiyordu ama aşkın sadece entelektüel uyumdan kaynaklanamayacağını da farkındaydı. Ayrıca nişanlı ve mutlu bir genç kız, uyuyor olması gereken zamanda, uzun saatler boyunca odasında bir aşağı bir yukarı dolaşmazdı. Bu durum Emily'nin yeni bir öykü yazıyor olmasıyla da açıklanamazdı çünkü yazmayı bırakmıştı. Bayan Royal'ın New York'tan yalvarış ve azarlarla dolu mektuplar yazması boşunaydı. Kuzen Jimmy'nin fırsat buldukça Emily'nin masasının üzerine yeni bir Jimmy defteri bırakması da. Laura Teyzenin, böyle güzel bir başlangıcın ardından vazgeçiş gelmesinin ne kadar üzücü olduğunu çekinerek ima etmesi de. Elizabeth Teyzenin, Emily'nin vazgeçeceğini bildiğini söyleyip küçümsercesine, "Starr maymun iştahlılığı," diye burun kıvrması bile genç kızın kalemi eline almasını sağlamamıştı. Yazamıyordu ve bir daha asla yazmaya çalışmayacaktı.

"Borçlarımı ödedim ve bankada, Dean'in saçma sapan düğün masrafları dediği şeyi karşılamaya yetecek kadar param var," dedi Laura Teyze, yorgun bir sesle. "Ayrıca sen de bana iki tane yatak örtüsü ördün. Daha ne olsun?"

Laura Teyze, "O... O sonbahar mı... Yazma tutkunu aldı senden?" diye sordu, kış boyunca kendisini mutsuz eden düşüncüyü sonunda dile getirerek.

Emily gülümsedi ve onu öptü.

"Hayır, sevgili teyzeciğim. Bunun onunla hiç ilgisi yok. Neden doğal ve sıradan bir şey için kendini üzüyorsun? Bak evleniyorum, bir evim ve ilgilenmem gereken bir kocam olacak. Bu durum neden diğer şeylerle ilgilenmekten vazgeçtiğimi açıklamaya yeterli değil mi?"

Bu mantıklı bir açıklamaydı. Emily o gün güneş battıktan sonra dışarı çıktı. Ruhu, özgürlüğe büyük özlem duyuyordu ve

bir süreliğine ruhunun dizginlerini gevşetmek için evden uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. İnsanların güneşte ısındığı, gölgede üşüdüğü bir nisan günüydü. Akşam serinliği bastırmıştı. Gökyüzü batıda parlayan soluk sarı şeridin dışında gri bulutlarla kaplıydı ve karanlık tepenin ardından hüznünlü, donuk bir yeni ay yükselmeye başlamıştı. Etrafta Emily dışında kimse yoktu ve erken baharın kıştan kalma çorak tarlalarına son derece kasvetli, yassı, soğuk gölgeler vuruyordu. Bu görüntü Emily'nin hayatının en güzel kısmının geride kalmış olduğunu düşünmesine yol açtı ve onu ümitsizliğe sürükledi. Dış etkenler her zaman onun üzerinde etkili olmuştu, hatta belki de gereğinden fazla.

Emily kasvetli akşamın durumuyla uyumlu olduğunu düşünerek kendini rahatlatmaya çalıştı. Kulağına kum tepelerinin ardında kumsal döven kuvvetli dalgaların sesi geldiğinde zihnine Roberts'ın şiirinden dizeler akın etti:

Gri dertler ve onlardan da gri deniz,

Kumsal boyunca yürüyoruz beraber.

Ve kalbimde bir isim,

Artık dudaklarımdan çıkmaması gereken.

Saçmalık! Zayıflık, aptalca duygusal bir saçmalıktı bu. Bir daha asla böyle saçmalıklar olmayacaktı!

II

O gün Ilse'den bir mektup geldi. Teddy eve geliyordu. Flavian adlı gemiyle Blair Water'a geçip yazın çoğunu orada geçirecekti.

"Keşke... Keşke o gelmeden... Her şey bitmiş olsa," diye mırıldandı Emily kendi kendine.

Hayatı hep yarından korkarak mı geçecekti? Bugününden mutluluk duyacak ama yarınından hep korkacak mıydı? Böyle mi yaşayacaktı? Ayrıca bu yarın korkusunun nedeni neydi?

Yanına Kırgın Evin anahtarını alıp dışarı çıktı. Kasım ayından beri evi hiç görmemişti ve artık o güzel, sevimli, dört gözle içinde kurulacak hayatı bekleyen evi görmek istiyordu. Kendi evini. O evin büyüğü ve huzuru, rahatsız edici şüphe ve korkuları yok edecekti. Geçen mutlu yazın ruhu ona geri gelecekti. Bahçe kapısında, sevgi dolu gözlerle eve bakmak için durdu. Sevgili küçük ev, sanki Emily'nin çocukluk hayallerine iç çekiyormuşçasına hafifçe hışırdayan ağaçların altındaydı. Aşağıda uzanan Blair Water, gri ve somurtkandı. Emily, Blair Water'ın her halini severdi... Yazın parlamasını, alacakaranlıkta gümüşü bir renge bürünmesini, ay ışığı altındaki mucizevi görünümünü, yağmurdaki hüznü halini. Ve o an hissedilen karanlık, düşünceli halini de sevmiştir. Sanki aklına olmayacak bir düşünce gelmiş gibi, sanki baharın gelmesinden korkar gibi yüzünü asmış bu kara parçasının, insanın yüreğine dokunan bir görüntüsü vardı. Neden bu aralar aklını korkmaya ve korkuya takmıştı ki? Başını kaldırıp tepedeki karakavaklara baktı. Ve bir anda, bulutların arasında belli belirsiz parlayan bir yıldız ilişti gözüne: Çalgı Takımyıldızı'nın Vega'sı.

Tüyleri diken diken olan Emily çabucak evin kapısını açıp içeri girdi. Ev terk edilmiş de kendisini bekliyormuş gibi görünüyordu. Şömine rafında olduğunu bildiği kibrit kutusunu aldı ve saatin yanında duran ince uzun, açık yeşil renkli mumu yaktı. Titreşen mum alevinin ışığında salon, sanki daha dün oradan ayrılmışlar gibi ışıldamaya başladı. Büyük olasılıkla korkunun ne anlama geldiğini bilmeyen Elizabeth Bas oradaydı ve Mona Lisa sanki onun bu halini alaycı bir gülümsemeyle izliyor gibiydi. Acaba başını çevirip yüzünün görünmesine izin vermeyen, azizlere yakışır güzel bir profili olan Leydi Giovanna, insanların sözcüklere dökemediği, dökülse çok saçma bulunacak gizli korkularını bilir miydi? Dean Priest'in sevgili annesi. Evet, o korkmanın ne demek olduğunu biliyordu. Loş ve titrek ışıpta bile gözlerinden okunuyordu bu.

Emily kapıyı kapadı ve Elizabeth Bas'ın resminin altında duran koltuğa oturdu. Pencerenin dışından gelen, ağaçların dallarındaki geçmiş yazdan kalma ölü, kuru yaprakların ürkütücü hışırtısını duyuyordu ve rüzgâr giderek şiddetini artırıyordu. Ama bu Emily'ye tuhaf bir mutluluk veriyordu. "Rüzgâr özgür, benim gibi tutsak değil." Bu davetsiz düşünceyi aklından uzaklaştırmaya çalıştı. Bu tür şeyler düşünmemesi gerekiyordu. Kelepçeyi büyük bir kararlılıkla, hevesle, isteyerek, hatta çok istekli bir şekilde takmıştı. Bu durumda onu yine aynı istekle parmağında taşımaktan başka yapacak hiçbir şey yoktu.

Aşağıda, çayırların ötesinde deniz nasıl da inliyordu! Ama bu küçük evde sessizlik hüküm sürüyordu. Bu sessizliğin tuhaf, anlamlandırılmaz bir yanı vardı. İçinde derin bir anlam taşıyormuş hissi veren bir sessizlikti bu. Emily ilk başta bir şeyler ona cevap verebilir korkusuyla konuşmaya cesaret edemedi ama bir süre sonra korku onu tamamen terk etti. Kendini hayal dünyasında, gerçek hayattan ve tüm gerçeklerden uzakta, mutlu hissetmeye başladı. Salonun, üzerlerinde gölgelerin dans ettiği duvarları silikleşti ve görüş alanından çıktı. Tablolar birer birer yok oldular. Geriye sadece fenerin altına asılmış olan, büyük teyze Nancy'nin yanardöner küresi kaldı. Bu kürenin içinde, pırıltılar saçan bir bebekevi gibi görünen odanın yansımasını gördü. Kendisi, bu bebekevindeki alçak koltuğa oturmuştu ve şömine rafının üzerinde yanan ince uzun mum, minik, muzip bir yıldız gibi görünüyordu. Emily arkasına yaslandı ve büyük, belli belirsiz bir evrende sadece o minik yıldızı görene dek küreye baktı.

III

Acaba uyumuş muydu? Rüya mı görmüştü? Kim bilir? Bunu hiç bilemeyecekti. Hayatı boyunca daha önce sadece iki kez -biri yaşadığı hezeyan anında, diğeri ise zaman ve algının

önündeki perdeyi kaldırıp ötesini gösterdiği anda– böyle tuhaf bir deneyim yaşamıştı. Ama daha önce yaşadığı ve anlamlandıramadığı bu deneyimleri hatırlamaktan hiç hoşlanmıyordu. Kasten unutmaya çalışmış, yıllardır aklına bile getirmemişti. Büyük olasılıkla yüksek ateş birtakım rüyalar görmesine neden olmuştu zamanında. Peki ama bu neydi? (Bu noktada *serinin ilk iki kitabına* bakabilirsiniz.)

Kürenin içinde şekilden şekle giren küçük bir bulut belirdi. Yayılıyor, dağıldıkça şeffaflaşıyordu. Küredeki bebekevi, bulutun ardında yok oldu. Emily'nin gözlerinin önünde şimdi bambaşka bir manzara vardı. Büyük, şık, istasyona benzer bir yer aceleleri varmış gibi hareket halinde olan insanlarla doluydu ve aralarında tanıdık bir yüz vardı.

Emily bu insanlara baktıkça küre yok oldu... Kırgın Evin salonu yok oldu. Artık Emily o alçak koltukta oturmuş küreye bakmıyordu. O insan kalabalığının arasında, o tanımadığı, şık ortamdaydı. Bir bilet gişesinin önünde sabırsızca bekleyen bir adamın yanında duruyordu. Adam kendisine doğru dönüp gözleri buluştuğunda onun Teddy olduğunu fark etti. Emily'yi gören Teddy'nin gözlerinde şaşkın bir ifade belirdi. Emily o gözlerle baktığında Teddy'nin büyük bir tehlike içinde olduğunu ve onu kurtarması gerektiğini anladı.

“Teddy. Gel.”

Teddy'nin elinden tutup onu bilet gişesinden uzaklaştırdı. Sonra da görünmez eller tarafından çekiliyormuşçasına Teddy'den uzaklaştı, uzaklaştı. Teddy onu izliyor, peşinden koşarken çarptığı insanlara aldırmadan var gücüyle koşuyor, bu sırada Emily her an ondan biraz daha uzaklaşıyordu. Uzaklaştı, uzaklaştı... Kırgın Evin salonundaki koltuğa dönene dek uzaklaştı. Kürenin dışındaydı artık. Kürenin içinde ise küçülmüş, oyuncak boyutuna dönmüş o istasyon ve hâlâ koşan o figür

vardı. Bulut yeniden belirginleşip küreyi kapladı ve küre bir anda bembeyaz göründü. Bir dalgalanma oldu, ardından bulut önce saydamlaştı, sonra da tamamen kayboldu. Emily eklemeleri bembeyaz kesilmiş bir halde koltuğun kolçaklarını sımsıkı tutuyor ve bembeyaz bir nokta gibi duran yüzünü, minik bir yıldız gibi parlayan mum alevin, gümüşü ışıltılarla Kırgın Evin salonunu yansıtan küreye gözünü ayırmadan bakıyordu.

IV

Kendini ölmüş ve yeniden dirilmiş gibi hissederek Emily, Kırgın Evden dışarı fırlayıp kapıyı kilitletti. Gökyüzünü kaplayan bulutlar dağılmıştı ve yıldızların ışığı altında etraf loş ve gerçek dışı gibi görünüyordu. Yaşadığı sarsıntının ardından henüz kendine gelememiş olan Emily, yüzünü denize, aşağıdaki uzun, rüzgârlı çayıra, kum tepelerinin ardındaki kumsala döndü ve yarı aydınlık bir krallığın tekinsiz, birtakım güçler tarafından ele geçirilmiş yarattığı gibi ne yaptığına farkında olmadan koşmaya başladı. İyice çöken sisin ardına saklanmış, gri saten denizin kıyısına vardı ve alaycı dalgaların beyaz köpükleriyle yıkanan kumsalda yoluna devam etti. Sonunda nefes nefese, puslu deniz ile yüksek, koyu renk kum tepeleri arasında sıkışıp kaldı. Ah, yoluna devam edebilseydi, sonsuza dek gidebilseydi, asla geri dönmese ve o gecenin omuzlarına yüklediği cevapsız sorularla yüzleşmek zorunda kalmasaydı keşke!

Teddy'yi gördüğü, bilinmeyen bir tehlikeden kurtardığı ya da kurtarmaya çalıştığı şüphe götürmez bir gerçektir. Aynı kesinlikle, net bir şekilde Teddy'ye âşık olduğunu, onu, varlığının temellerinde var olan bir aşkla hep sevmiş olduğunu da biliyordu.

Lakin iki ay içinde Dean Priest'le evlenecekti.

Ne yapmalıydı? Artık onunla evlenmesinin olanaksız olduğunu anlamıştı. Böyle bir yalanla yaşayamazdı. Ama Dean'in

kalbini kırmak, hayal kırıklığıyla dolu, mutsuz hayatında beliren mutluluk olasılığını onun elinden almak da bir o kadar olanaksızdı.

Evet, gerçekten Ilse'nin dediği gibi, kadın olmak berbat bir şeydi.

“Özellikle de ne hissettiğini bilmeyen bir kadın olmak,” dedi, kendine duyduğu acı verici öfkeyle. “Geçen yaz, Teddy'nin artık benim için hiçbir şey ifade etmediğinden emindim. O kadar emindim ki Dean'i onunla evlenebilecek kadar çok sevdiğimi düşündüm. Ama şimdi, bu gece, lanet ya da armağan olan, bir daha gelmeyeceğini, artık onu geride bıraktığını düşündüğüm ürkütücü güç geri geldi.”

Emily gecenin geç saatlerine kadar ıssız kumsalda nereye gittiğini bilmeden yürüdü ve sonunda içinde derin bir suçluluk duygusuyla, yorgun argın gizlice Yeni Ay'a gidip kendini yatağına atarak uykuya daldı.

V

O geceden sonra Emily kötü bir dönem geçirdi. Neyse ki Dean iş için Montreal'e gittiğinden Blair Water'da değildi. Onun Montreal'de olduğu günlerde, büyük bir trajedi dünyayı dehşete düşürdü. Flavian, bir buz dağına çarpmıştı. Gazete manşetleri Teddy'nin o gemide olduğunu bilen Emily'nin yüzüne birer tokat gibi çarpıyordu. Acaba Teddy gerçekten o gemide miydi? Bunu nasıl öğrenebilirdi? Belki de bunu kendisine karşı büyük bir nefret besleyen Teddy'nin tuhaf ve yalnız annesinden öğrenebilirdi. O zamana dek, özellikle liseyi bitirip geri dönmesinden sonra Emily, Bayan Kent'le karşılaşmaya özen göstermişti. Ama şimdi Teddy'nin Flavian'da olup olmadığını öğrenmekten başka hiçbir şey umurunda değildi.

Doğruca Solucanotu Arazisi'ne gitti. Kapıyı açan Bayan Kent, Emily'nin onu gördüğü ilk günden bu yana hiç değişmemişti; soluk yüzünde kırmızı bir yara izi olan, dudakları her zaman hoşnutsuzlukla kıvrılan o sıska, sinsi kadındı yine. Her zaman ki gibi Emily'yi gördüğünde, koyu renkli, üzgün bakışlı gözlerinde düşmanca ve korku dolu bir ifade belirdi.

Emily gereksiz sözcükler kullanmaksızın, "Teddy, Flavian'da mıydı?" diye sordu doğrudan.

Bayan Kent'in dudakları belli belirsiz, düşmanca bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bunun senin için bir önemi var mı?"

"Evet," dedi Emily kısaca. Gözlerinde, karşısında az sayıda insanın cesaretini koruyabileceği Murray bakışı vardı. "Biliyor-sanız... Söyleyin."

Bayan Kent isteksizce, nefret dolu bir sesle, zalim bir rüzgârın önünde sürüklenen kuru bir yaprak gibi titreyerek anlattı.

"Flavian'da değildi. Bugün ondan bir telgraf aldım. Son anda binmemiş gemiye."

"Teşekkür ederim." Emily hemen arkasını dönüp yürümeye başladı ama Bayan Kent o kısacık zamanda kızın acıyla gölge-lenmiş gözlerine yerleşen neşe ve sevinci görmüştü. İleri doğru atıldı ve Emily'yi kolundan tuttu.

"Bunun senin için bir önemi yok!" diye bağırdı çılgınca. "Onun güvende olup olmamasından sana ne? Başka bir adam-la evleneceksin sen! Buraya gelip sanki buna hakkın varmış gibi oğlumla ilgili bilgi istemeye nasıl cesaret edersin?"

Emily anlayışlı ve acıyan bir ifadeyle kadına baktı. Kıskanç-lığı, bir yılan gibi yüreğine çöreklenmiş olan bu zavallı kadın, hayatı kendine zindan etmişti.

"Hakkım yok belki. Ama onu sevmeye hakkım var."

Bayan Kent kolunu tutmakta olduğu genç kızı çılgınca sarstı. “Bunu söylemeye cesaret edebiliyorsun demek. Sen... Başka bir adamla evlenecek olan sen... Bunu söylemeye cesaret ediyorsun!”

Emily’nin dudaklarından istemsizce, “Ben başka bir adamla evlenmeyeceğim,” sözleri döküldü. Bu sözleri farkında olmadan söylemişti ama gerçeği yansıtıyorlardı. Günlerce ne yapacağını bilememiştii ama şimdi kesin olarak ne yapacağını bilincindeydi. Ne kadar zor olursa olsun, bir şeyler yapmak zorundaydı. Bir anda kaçınılmaz olan netleşmiş, kesinlik kazanmıştı. “Başka bir adamla evlenemem çünkü ben Teddy’ye âşığım Bayan Kent. Ama o bana âşık değil. Bunu gayet iyi biliyorum. Bu nedenle artık benden nefret etmenize gerek yok.”

Sert bir hareketle kolunu kadının elinden kurtardı ve oradan uzaklaştı. Hızlı adımlarla yürürken, gururunun nereye kaybolduğunu düşünüyordu. “Gururlu Murraylerin” meşhur gururu nereye kaybolmuştu da Emily hiç çekinmeden karşılık görmeyen aşkını itiraf edebilmişti? O an Emily için gururun hiç önemi yoktu.

11. Bölüm

I

Teddy'den mektup geldiğinde –ki bu uzun zamandır gelen ilk mektuptu– Emily'nin zarfı açarken parmakları titriyordu.

“Sana yaşadığım çok tuhaf bir olayı anlatmak istiyorum,” yazmıştı Teddy. “Belki de biliyorsundur. Belki de bilmiyorsun ve aklımı kaçırdığımı düşüneceksin. Açıkçası ben de zaman zaman acaba aklımı mı kaçırdım diye düşünüyorum. Ben bir şey gördüm ya da bir şey gördüğümü düşündüm. Liverpool'da, gemiye gidecek trene bilet almak için gişenin önünde bekliyordum. Trene yetişmem gerekiyordu çünkü Flavian'a binecektim. Birden koluma biri dokundu, arkamı döndüm ve seni gördüm. Yemin ederim, seni gördüm Emily. ‘Teddy. Gel,’ dedin bana. O kadar şaşırmıştım ki hiçbir şey söyleyemedim ve düşünemedim. Sadece seni takip ettim. Koşuyordun... Hayır, aslında koşmuyordun. Nasıl gittiğini bilmiyorum ama sürekli benden biraz daha uzaklaşıyordun. Bu anlattığımın sana çılgınca geldiğini biliyorum. Acaba gerçekten çıldırdım mı? Sonra bir anda yok oldun. Artık kalabalıktan uzaklaşmış olmamıza, çevremde seni görmemi engelleyecek tek bir şey olmamasına karşın seni göremedim. Her yerde seni aradım ve bu arada gemiye giden tren hareket etti ve benim Flavian'a

aldığım bilet yandı. Haberi duyana kadar çok öfkeliydim ve kendimden utanıyordum. Haberi alınca saçlarım dimdik oldu. Emily, sen İngiltere’de değilsin, değil mi? İngiltere’de olmana imkân yok. Ama o zaman nasıl oldu da istasyonda seni gördüm? Her neyse *bu* benim hayatımı kurtardı. Eğer Flavian’a binmiş olsaydım... Neyse, binmedim işte. Çok teşekkürler... Ne için olduğunu bilmesem de. Yakında eve döneceğim. Eğer yine bana engel olmazsan Moravian’a bineceğim eve dönmek için. Emily, yıllar önce senin hakkında, Ilse’nin annesiyle ilgili tuhaf bir hikâye duymuştum. Nedense unuttuğumu sandığım bu hikâye bir anda aklıma geldi. Kendine dikkat et. Evet, artık cadıları yakmıyorlar ama yine de...”

Evet, artık cadıları yakmıyorlardı. Ama yine de Emily önünde kendisini bekleyen zor görevdense yakılmakla daha kolay yüzleşebileceğini hissetti.

II

Emily, Dean’le Kırgın Evde buluşmak için tepeye çıkan patikayı tırmandı. O gün, Dean’dan, Montreal’den döndüğünü bildiren ve gün batımında kendisiyle Kırgın Evde buluşmasını isteyen bir mesaj almıştı. Emily oraya vardığında Dean’in kapıda mutlu ve hevesli bir şekilde kendisini beklediğini gördü. Ardiç kuşlarının çamların arasında ıslık çaldığı, havanın baş döndürücü reçine kokusuyla kaplı olduğu bir akşamüstüydü. Ama hava aynı zamanda doğanın en etkileyici, en hüzünlü ve en unutulmaz sesleriyle de kaplıydı: Sakin bir akşamüstü, uzaktaki bir kıyıdan gelen, geçmiş fırtınanın ardından kumsala vuran dalgaların durmadan kıyıyı döven yumuşak sesleriyle. Bu nadiren duyulan ama asla unutulmayacak bir sestti. Barındırdığı kalp kırıklığı ve ümitsizlik, fırtınada cama vuran yağ-

mur damlalarının sesinden bile daha yoğundu. Dean, Emily'yi karşılamak için hevesle birkaç adım attı, sonra aniden durdu. Yüzü, gözleri... Yokluğunda ne olmuştu Emily'ye? Bu loş alacakaranlıktaki yabancı, bembeyaz ve mesafeli genç kız Emily değildi.

Aslında o söylemeden ne olduğunu anlayan Dean yine de, "Emily... Ne oldu?" diye sordu.

Emily bir süre hiçbir söylemeden Dean'e baktı. Eğer öldürücü bir darbe vurmak zorundaysa bunu geciktirmenin ne faydası vardı ki?

"Seninle evlenemem, Dean," dedi. "Ben sana âşık değilim."

Ancak bu şekilde söyleyebilirdi. Bahaneler olmadan, öz savunma yapmadan. Elinden daha fazlası gelmiyordu. Yine de bir insanın yüzündeki mutluluğun böyle aniden silindiğini görmek yürek parçalayıcıydı.

Deniz sesinin dayanılmaz bir hüznün kattığı, Emily'ye sonsuzluk gibi görünen bir sessizlik oldu. Sonra Dean, "Bana âşık olmadığını biliyordum," diye mırıldandı. "Ama yine de birkaç gün önce benimle evlenecek olmaktan mutlu gibi görünüyordun. Bunu ne değiştirdi?"

Nedenini bilmek Dean'in hakkıydı. Emily kekeleyerek aptalca ve inandırıcılığı düşük hikâyesini anlattı.

"Görüyorsun, eğer aramızdaki mesafeye karşın ona ulaşabiliyorsam, ona aitim demektir," dedi hikâyesi bittiğinde. "O bana âşık değil ve hiç olmayacak ama ben ona aitim... Ah Dean, ne olur öyle bakma. Sana bunları anlatmak zorundaydım... Ama yine de eğer istiyorsan seninle evlenirim. Yine de benim bildiğim gerçeği... Senin de bilmen gerektiğini düşündüm."

“Tabii ya... Yeni Aylı bir Murray her zaman verdiği sözü tutar.” Dean alaycı bir gülümsemeyle yüzünü buruşturdu. “Demek istersem... Benimle evleneceksin, öyle mi? Ama istemiyorum... Artık istemiyorum. Bunun ne kadar olanaksız olduğunu senin kadar net bir şekilde görüyorum artık. Kalbi başka bir adama ait olan bir kadınla evlenemem.”

“Beni affedebilecek misin, Dean?”

“Affedecek ne var ki? Seni sevmemek benim elimde değil, onu sevmemek de senin elinde değil. Bu konuyu kapamalıyız artık. Tanrıların bile değiştiremeyeceği bazı gerçekler vardır. Sadece gençliğin gençliği çekeceğini bilmem gerekirdi ve ben de hiç genç olmadım. Evet, artık yaşlıyım ama hayatımın bir döneminde bile genç olabilseydim seni asla bırakmazdım.”

Dean acıyla kasılmış yüzünü yere eğdiğinde, Emily ölümün ne hoş, ne dostça ve ne güzel bir şey olduğunu düşünürken buldu kendini.

Ama Dean başını kaldırdığında yüzündeki ifade değişmişti. Yüzünde o eski alaycı, küçümseyici ifade belirmişti.

“Trajedi yaratmaya gerek yok, Emily. Bozulan bir nişan pek de önemli bir olay değil bugünlerde. Ayrıca kimseyi mutlu etmeyecek bir birleşme olacaktı bizimki. Haberi alınca teyzelerin, hangi tanrılara inanıyorlarsa onlara şükredecekler ve benim ailem de avcının kapanından son anda kurtulan bir kuş gibi felaketin eşiğinden döndüğümü düşünecek. Yine de İskoç yaylalarından olan büyükannenin üçüncü gözü, bu tehlikeli geni, sana aktarmaktansa mezara götürmesini tercih ederdim.”

Emily başını verandanın sütununa dayadı. Ona bakarken Dean'ın yüzündeki ifade yine değişmişti. Konuşurken sesi yumuşak ama soğuk ve keyifsizdi. Rengi, ışıltısı ve sıcaklığı yok olmuştu.

“Hayatını sana geri veriyorum, Emily. Hatırlarsan, Malvern Kayalıkları’nda hayatını kurtardığım andan sonra bu hayat bana aitti. Şimdi artık yine sana ait. Ve yıllar önce yaptığımız anlaşmayı bozacak olsak da birbirimize hoşça kal dememiz gerekiyor. Hadi hemen yapalım bu işi. Bütün vedalar, özellikle sonsuza dek sürecek olanlar çabucak yapıp bitirilmeli.”

Emily başını kaldırdı ve uzanıp Dean’in kolunu tuttu.

“Ah, hayır, bu bir veda değil Dean! Yine dost olamaz mıyız? Senin dostluğun olmadan yaşayamam ben.”

Dean bir zamanlar öpücüğüyle kızaracağını hayal ettiği Emily’nin yüzünü avuçlarının arasına aldı ve ciddi, şefkatli bakışlarla uzun uzun bu yüze baktı.

“Yine dost olamayız canım.”

“Ama... Ama unutursun... Bir süre sonra...”

“Bir adam ancak öldüğünde seni unutabilir. Hayır Yıldız, artık dost olamayız. Sen benim aşkımı istemedin ve bu, aramızdaki her türlü ilişkiyi sonlandırdı. Ben uzaklara gideceğim. Yaşlandığımda, gerçek anlamda yaşlandığımda geri döneceğim. Kim bilir, belki o zaman yeniden dost olabiliriz.”

“Kendimi asla affetmeyeceğim.”

“Bak yine soruyorum, neden? Ben sana kızgın değilim, aksine bana yaşattığın bu güzel yıl için teşekkür borçluyum. Bu benim için hayatın armağanıydı ve hiçbir şey, yaşanmışlıkları benden alamaz. Geçirdiğim mükemmel yazı, yaşadığım mutluluğu, bir nesil erkeğin mutluluklarının toplamına değişmem. Yıldızım... Yıldızım!”

Emily gözlerinde Dean’e hiç vermediği öpücükle adamın yüzüne baktı. Dean gidince dünya ne kadar da ıssız bir yer olacak, bir anda yaşlanacaktı. Ve acaba Emily dayanılmaz bir acıyla kendisine bakan Dean’in gözlerini unutabilecek miydi?

Dean gitse bile Emily asla özgür olmayacaktı. Elleri her zaman bu acı dolu gözlerle ve ona yanlış davrandığı düşüncesiyle kelepçelenmiş olacaktı. Belki de Emily'nin yanından ayrılırken, yüzünde belli belirsiz bir zafer iması beliren Dean, onun aklından geçenleri anlamıştı. Bahçeyi geçti, bahçe kapısına elini koydu ve duraksadı, sonra da dönüp tekrar Emily'nin yanına gitti.

III

"Sana bir itirafta bulunmam gerek, Emily. Vicdanımı rahatlatmak için bunu söylemem gerek. Yalan söylemek kötü bir şeydir. Sanırım ben seni bir yalanla kazandım. Belki de seni elimde tutamamamın nedeni de bu."

"Yalan mı?"

"Kitabını hatırlıyor musun? Bana okuyup hakkındaki gerçek düşüncelerimi seninle paylaşmam için verdiğin kitabı? Ben seninle gerçek düşüncelerimi paylaşmadım. Sana yalan söyledim. Aslında kitap iyiydi, hatta oldukça iyiydi. Ah, elbette birtakım kusurları vardı. Biraz fazla duygusaldı ve gereksiz uzatılmıştı. Yazarken kendini dizginlemeye çalışman gerektiğini düşünüyorum ama yine de oldukça iyiydi. Konusu ve gelişme bölümleri alışılmışın dışındaydı. Bir büyüğü vardı ve karakterler sanki gerçek hayattandı. Doğal, insani ve hoş. İşte şimdi kitabın hakkındaki gerçek düşüncelerimi öğrendin."

Emily ona bakarken acı içindeki bembeyaz küçük yüzü bir anda kıpkırmızı kesildi.

"İyiydi demek? Ve ben onu yaktım..." dedi Emily boğuk bir sesle.

Dean çok şaşırmıştı.

“Sen... Onu yaktın mı?”

“Evet. Bir daha asla aynısını yazamam. Neden bana yalan söyledin? Neden Dean?”

“Çünkü o kitaptan nefret ettim. O kitaba bana gösterdiğinden daha fazla ilgi gösteriyordun. Sonunda büyük olasılıkla onu basacak bir yayıncı bulacak ve başarıya ulaşacaktın. Ve ben, seni kaybedecektim. Gerekçelerim söze döküldüğünde ne kadar da çirkin geliyor kulağa. Ve sen o kitabı yaktın, öyle mi? Sanırım artık üzgün olduğumu söylememin bir anlamı yok. Beni affetmeni istemem de boşuna olur sanırım.”

Emily kendini toparladı. Bir anda bir şey olmuş, hissettiği utanç, pişmanlık ve acıdan tam olarak kurtulmuştu. Bir kere daha eski Emily olmuştu. Dean’le ödeşmişlerdi ve artık o yakıcı duygulardan kurtulmuştu.

Yaşlı Hugh Murray’nin yaptığını yapmamalı ve Dean’e kin beslememeliyim, diye aklından geçirdi ve “Ben... Ben seni affediyorum Dean,” dedi.

“Teşekkür ederim.” Dean başını kaldırıp küçük gri eve baktı. “Demek bu ev yine Kırgın Ev olarak kalacak. Sanırım üzerinde bir lanet var bu evin. Evler de insanlar gibi lanetlerinden kaçamıyorlar anlaşılan.”

Emily çok sevmiş olduğu ve hâlâ çok sevdiği küçük evden bakışlarını kaçırdı. Bu ev, asla onun olmayacaktı. Yine içinde yaşanmamış olayların hayaletleriyle varlığını sürdürmeye devam edecekti.

“Dean... Anahtarı vereyim sana.”

Dean başını iki yana salladı. “Ben isteyene kadar sende kal-sın. Benim ne işime yarayacak ki? Aslında çok yazık olacak ama... Sanırım satacağım bu evi.”

Bir şey daha vardı. Emily başını yere eğip sol elini Dean'e doğru uzattı. Dean ona vermiş olduğu zümrüt yüzüğü geri almalıydı. Emily yüzüğün parmağından çıkarıldığını hissetti ve tenine değerek ısıttığı küçük dairesel alana bir soğukluk yerleşti. Yüzük ona her zaman kelepçe gibi gelmişti ama şimdi, sonsuza dek kendisinden alındığından kendini kötü hissediyordu. Çünkü bu yüzükle birlikte hayatını yıllarca güzelleştiren bir şey de, Dean'in dostluğu da gitmişti. Bunu özleyecek, sonsuza dek bunun özlemini çekecekti. O an bazen özgürlüğün de acı verici olabileceğini anladı.

Dean aksak aksak yürüyerek gözden kaybolunca Emily de Yeni Ay'a geri döndü. Yapacak başka bir şey kalmamıştı. Yüzünde, Dean'in sonunda yazabildiğini itiraf etmesinin verdiği hüzünlü bir zafer ifadesiyle eve girdi.

IV

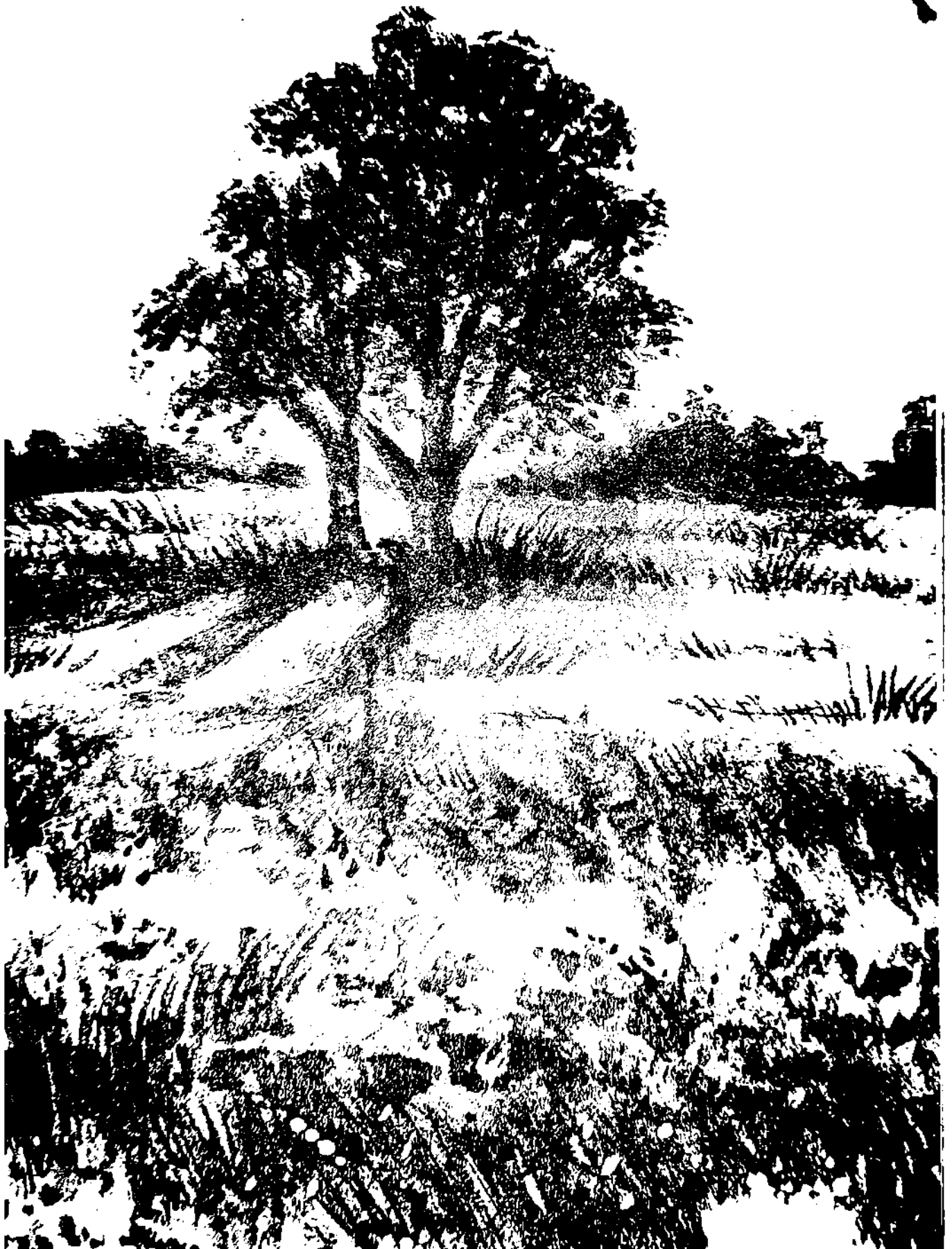
Emily'nin Dean'le nişanlanması iki ailede de kargaşa yaratmıştı ama ayrılmaları bir kez daha bir bardak suda fırtına kopmasına neden oldu. Priestler olayı sevinçle karışık bir öfkeyle karşılarken, Murrayler büyük bir hayal kırıklığına uğramışlardı. Nişanlanmalarını hiçbir zaman onaylamamış olan Elizabeth Teyze, ayrılmalarına da aynı şiddetle karşı çıkmıştı. İnsanlar ne düşünecekti? Ayrıca "Starr maymun iştahlılığı" hakkında da bir sürü şey söylenecekti. Nitekim söylendi de.

"Siz o kızın kararının arkasında duracağını mı düşünmüştünüz?" diye sordu Wallace Dayı alaycı bir sesle.

Tüm Murrayler, kendi karakterlerine uygun kınamalarda bulundular ama Emily'nin yaralanmış ruhuna en büyük darbeyi Andrew'un sözleri indirdi. Andrew bu tabiri nereden duymuşsa Emily'nin "sağı solu belli olmayan" bir kız olduğu-

nu söyledi. Murraylerin yarısı, bu tabirin ne anlama geldiğini bilmiyordu ama hevesle onayladılar ve tekrarlamaya başladılar. Emily sağı solu belli olmayan genç bir kızdı, hepsi bu. Bu sözler her şeyi açıklıyor, Emily'nin üzerine bir yafra gibi yapışıyor. Şiir yazması, ailedeki herkes sevdiği halde muzlu puding sevmediğini söylemesi, herkes saçlarını topuz yaptığında onun açık bırakması, ay ışığının aydınlattığı tepelerde tek başına yürüyüşe çıkması, gece hiç uyumamış gibi sabahları gözlerinin altında mor halkalarla kalkması, dürbünle yıldızlara bakıp onlar hakkında bilgi edinmeye heveslenmesi, Yeni Ay'ın samanlığındaki balyalar arasında ay ışığında tek başına dans ederken görülmesi, bir güzellik karşısında gözlerinin yaşlarla dolması, gün batımında eski bağda dolaşmayı Shrewsbury'de dansa gitmeye yeğlemesi... Tüm bunlar *hep* sağının solunun belli olmamasına bağlanıyordu. Emily kendini düşmanca bir dünyada tek başına kalmış gibi hissediyordu. Hiç kimse, hatta Laura Teyze bile onu anlamıyordu. Ilse de bir cümlesi diğerini tutmayan tuhaf bir mektup yazmış ve Emily bu mektubu okuduğunda kendisini çok sevdiğinden emin olduğu Ilse'nin de sağının solunun belli olmadığına inandığı gibi rahatsız edici bir hisse kapılmıştı. Acaba Ilse, şans eseri Perry Miller'ın, Dean Priest ile arasındaki her şeyin bittiğini duyduğunda Yeni Ay'a gelip Emily'ye yine evlenme teklif ettiğini öğrenmiş olabilir miydi? Emily bu teklifi –Perry, o gururlu maymunla işinin bittiğine yemin etse dahi– kaba bir şekilde reddetmişti. Ama ne de olsa Perry, daha önce de pek çok kez bu tür yeminler etmişti.

12. Bölüm

I

4 Mayıs 19--

Aslında sabaha karşı bir, insanların günlük yazmaları için hiç de uygun bir saat değil. İşin aslı, yine zor bir gece geçiriyorum. Uyuyamıyorum ve karanlıkta hiç de hoş olmayan şeyleri düşünüp durmaktan yorulduğum için mumu yakıp yazmak için eski günlüğümü çıkardım.

Kitabımı yaktığım, merdivenden yuvarlandığım ve ölümden döndüğüm geceden sonra bu günlüğe hiç yazmadım. Yeniden hayata döndüğümde ise her şeyin değiştiğini gördüm. Her şey son derece yabancı ve ürkütücü. Sayfaları çevirip yazdıklarına göz atarken o neşeli, tasasız bölümlerin gerçekten Emily Byrd Starr tarafından yazıldıklarına inanamadım. Sanki o günler, bir asır önce yaşanmış gibi geldi bana.

İnsan mutlu olduğunda geceler şahanedir, acı çekerken rahatlatıcıdır ama yalnız ve mutsuzken korkunçtur. Ve bu gece, kendimi korkunç bir şekilde yalnız hissediyorum. Mutsuzluğa boğulmuş durumdayım. Hiçbir duyguyu orta karar yaşayamıyorum. Yalnızlık ruhumu sardığında bedenimi ve ruhumu da ele geçiriyor, tüm gücümü ve cesaretimi alana kadar canımı acıtıyor. Bu gece yalnızım, çok yalnızım. Aşk benden kaçıyor, dostluklarımı kaybettim ve daha da kötüsü yazamıyorum. Defalarca yazmayı denedim ve

başaramadım. O içimde yanan eski yaratıcılık ateşi küle dönmüş görünüyor ve ben onu yeniden yakmayı başaramıyorum. Akşamı bir öykü yazmaya çalışarak geçirdim. Ama sanki tahtadan bir sahnede, iplerini çekerek tahta kuklaları oynatıp durdum. Sonunda yazdığım kâğıdı binlerce parçaya böldüm ve Tanrı'nın bunu yaptığım için beni kutsadığını hissettim.

Geçtiğimiz haftalar oldukça zordu. Dean gitti ve ben nereye gittiğini bile bilmiyorum. Bana hiç yazmadı ve sanırım hiç yazmayacak. Dean uzaktayken ondan mektup almamak, çok tuhaf ve rahatsız edici geliyor bana.

Ama yine de özgürlüğe kavuşmuş olmak güzel.

Ilse, mektubunda temmuz ve ağustos aylarını Blair Water'da geçireceğini yazmış. Teddy de burada olacak. Belki de geçirdiğim bu zor gecede, Teddy'nin burada olacağını bilmenin etkisi var. O gelmeden önce buralardan kaçıp gitmek istiyorum.

Flavian'ın batışından sonra bana yazdığı mektuba cevap vermedim. Yapamadım bunu. O konuda bir şeyler yazamadım. Ve eğer geldiğinde bundan bahsetmeye kalkarsa buna dayanabileceğimi sanmıyorum. Acaba zaman ve mekân sınırlarını aşarak onu kurtarabilmemin nedeninin ona âşık olmam olduğunu anlar mı? Bu düşünce utançtan ölmek istememe neden oluyor. Bir de Bayan Kent'e söylediklerim aklıma gelince utançtan yerin dibine geçiyorum. Yine de bir tarafım o sözleri söylememiş olmayı dilemiyor. İçimdeki hisleri dürüstçe dile getirmek tuhaf bir huzur verdi bana. Ayrıca annesinin söylediklerimi Teddy'ye söylemeyeceğini biliyorum. Teddy'nin bundan etkileneneğinden korkacağı için hislerimi bilmesini engellemeye çalışacağından adım gibi eminim.

Bu yazı nasıl geçireceğimi bilemiyorum.

Bazen yaşamaktan nefret ediyorum. Diğer zamanlarda, yaşamayı bütün kalbimle sevdiğim zamanlarda ise hüzünlü bir far-

kındalıkla yaşamın ne kadar güzel olduğunu ya da ne kadar güzel olabileceğini düşünüyorum. Eğer...

Dean gitmeden önce Kırgın Evin bütün pencerelerini tahtalar çaktırarak kapadı. O görüntü içimi acıtacağından oraya hiç gitmiyorum. Ama gözlerimi yumduğumda gözlerimin önünde belirmesine engel olamıyorum. Orada, inşa edildiği tepede, sağır ve kör bir şekilde bekliyor. O evdeki eşyalarımı almadım. Elizabeth Teyze bunun delilik olduğunu söylüyor. Dean'ın de aldığını sanmıyorum. Evdeki her şey olduğu gibi duruyor olmalı. Mona Lisa hâlâ aynı alaycı, hüznünlü gülümsemesiyle gülümsüyor, Elizabeth Bas sağı solu belli olmayan aptallara hoşgörü ve küçümseme karışımı bir ifadeyle bakıyor ve Leydi Giovanna her şeyin iç yüzünü anlıyor olmalı. Benim sevgili küçük evim! Asla yuva olmayacak güzel evim. Kendimi yıllar önce gökkuşağını takip ettiğim ve sonunda kaybettiğim akşam hissettiğim gibi hissediyorum. O zaman kendi kendime, "Başka gökkuşakları da var," demiştim ama gerçekten başka gökkuşakları olacak mı?

II

15 Mayıs 19--

Bugün şiirsel bir bahar günü yaşadık ve bir mucize gerçekleşti. Olay, şafak vakti, penceremden, Kibirli John'un arazisinden esen, güzel şeyler fısıldayan, muzip sabah rüzgârını dinlerken oldu. Bir anda şimşek geldi. Yeniden, uzun aylar süren yokluğunun ardından eski, sözcüklerle ifade edemediğim sonsuzluğa göz atışlarımdan birini yaşadım. Ve o an yazabileceğimden emin oldum. Hemen masama koştum ve kalemimi aldım. Sabahın erken saatleri boyunca sürekli yazdım ve Kuzen Jimmy'nin alt kata inen ayak seslerini duyduğumda kalemimi bırakarak yeniden yazabildiğime şükredip başımı masama dayadım.

Hemen işe koyul,

Bu dünyada yapabileceğin en iyi şey bu.

Çünkü Tanrı biz lanetlediklerine,

Kutsadıklarından daha güzel armağanlar verir.

Böyle yazmış Elizabeth Barrett Browning ve bence haklı. İnsan zorla yaptırılan, yapmanın kişiliğiyle uyuşmayan işlerin verdiği mutsuzluğu düşününce Bayan Browning'in çalışmayı neden bir lanet olarak nitelendirdiğini anlıyoruz. Ama insanların kişiliğine ve becerilerine uygun olan, dünyaya o işi yapmak için geldiğimize inandığımız işleri yapmak çok büyük bir lütuf ve mutluluk. Parmak uçlarımda eski ateşin yanmaya başladığı bugün, kalemimle bir kez daha dost olduğumuzu düşünüyorum.

İşe koyulmak... İnsan herkesin bir şekilde bir işe koyulabileceğini düşünüyor bu sözleri okuyunca. Ama bazen kalp kırıklıkları ve duygusal acılar insanların işe koyulmasına engel olabiliyor. Sonra ne kaybettiğimizi ve Tanrı tarafından lanetlenmenin onun tarafından unutulmaktan daha iyi olduğunu anlıyoruz. Bence Tanrı, Âdem ile Havva'yı başıboş, aylak bir yaşama yollayarak cezalandırdı. "Dört büyük nehrin aktığı" cennet bahçesine ait rüyalar bile benim bu gece gördüğüm rüya kadar güzel olamaz. Çünkü bugün çalışma gücüm bana geri geldi.

"Ah Tanrım, lütfen yaşadığım sürece bana işe koyulma gücü ver. Tek duam bu. İşe koyulma gücü ve cesareti ver bana."

III

25 Mayıs 19--

Sevgili güneş ışığı, sen ne kadar da etkili bir ilaçsın. Bugün, gün boyunca, evrenin muhteşem beyaz gelinliğinin tadını çıkar-

dım. Ve bu akşamüstü, ruhumu bahar gün batımının mucizevi hanyosunda yıkayıp tozlardan arındırdım. Nefis Tep'e'ye gitmek için, ıssızlığı nedeniyle eski dağ yolunu seçtim ve mutlu bir şekilde o yolda yürürken, kanatlanmış bir ruh gibi bana gelen bir düşünce ya da hayali etraflıca düşünmek için her birkaç dakikada bir durdum. Karanlık çöktükten sonra da uzun süre tepede dolaştım ve dürbünümle yıldızlara baktım. Yıldızlara bakarken kendimi milyonlarca kilometre uzakta, o mavi sonsuzluğun içindeymiş gibi hissettim. Bildiğim, tanıdığım çevre bana yabancı ve uzak geldi.

Sadece tek bir yıldızla bakmadım. Çalgı Takımyıldızı'nın Vega'sına.

IV

30 Mayıs 19--

Bugün, tam bir öykünün ortasındaiken Elizabeth Teyze soğanların arasındaki yabancı otları temizlememi istedi. Bu nedenle kalemimi bıraktım ve bahçeye çıktım. Ama neyse ki insan soğanların arasındaki yabancı otları temizlerken aynı zamanda hayal dünyasında yolculuk edebiliyor. Her zaman ellerimizin yaptığı işe kalbimizi koymamamız Tanrı'nın lütuflarından biri. Eğer bunu yapamasaydık, kimin ruhu sağlıklı kalabilirdi ki? Bu lütuftan faydalanarak, bir yandan yabancı otları ayıklarken bir yandan da hayal dünyamdaki Samanyolu'nda gezindim.

V

10 Haziran 19--

Dün gece, Kuzen Jimmy ve ben, kendimizi katil gibi hissettik. Gerçekten de katildik, hem de bebek katili!

Akçaağaçların oldukça verimli olduğu bir bahar geçirdik. Bu yıl akçaağaçlardan dökülen her bir tohum büyüyüp gelişti. Çayırda, eski bağda, bahçede yüzlerce küçük akçaağaç filizi beliriyor. elbette bu filizlerin sökülmeleri gerekiyordu. Bu nedenle dün, Kuzen Jimmy'yle birlikte onları temizledik, ardından büyük bir suçluluk hissettik. Ah, o sevgili, minik, bebek fidanlar! Onların da büyümeye, verimli, ulu, muhteşem ağaçlara dönüşmeye hakları vardı. Biz kim oluyorduk da bu haklarını ellerinden alıyorduk? Bu zorunlu vahşetin ardından Kuzen Jimmy'yi ağlarken yakaladım.

"Bazen bir şeyin büyümesine engel olmanın yanlış bir şey olduğunu düşünüyorum," diye mırıldandı. "Benim de büyümeme engel olundu, en azından kafaca büyümeme."

Dün gece, binlerce öfkeli akçaağaç fidanı tarafından kovalandığım bir kâbus gördüm. Etrafımı çevirdiler, beni kapana kısırdılar, dallarıyla bedenimi kırbaçladılar, yapraklarıyla yüzümü kaplayıp boğdular. Korkudan ölecek gibi, nefessiz kalmış bir şekilde uyandım ama aynı zamanda aklıma müthiş bir öykü fikri geldi: Ağaçların Öcü.

VI

15 Haziran 19--

Bugün öğleden sonra rüzgârlı, mis gibi çimen kokan Blair Gölleti'nin kıyısında çilek topladım. Çilek toplamayı çok seviyorum. Çilek toplamak, içinde ölümsüz gençlik barındıran bir eylem gibi geliyor bana. Tanrılar, yüce Olimpos Dağı'nda asaletlerinden bir şey yitirmeden çilek toplamış olmalılar. Bir kraliçe veya bir şair de tıpkı bir dilenci gibi çilek toplamanın büyüüne karşı koyamaz.

Ardından sevgili odamda, sevgili kitaplarım ve resimlerimle birlikte, sevgili küçük penceremin önünde oturup Kibirli John'un

çalılığında ardış kuşları birbirlerine seslenirlerken, kavaklar eski, unutulmuş şeylerden bahsederek birbirleriyle sohbet ederlerken, mis kokulu yaz gün batımında hayal kurdum.

Her şeye karşın dünya çok kötü bir yer değil. İçinde yaşayanlar da o kadar kötü değiller. Hatta Emily Byrd Starr bile bazı açılardan düzgün biri. Karamsar anlarında düşündüğü kadar hatalı, değişken ve vefasız biri olmadığı gibi uykusuz uzun gecelerde düşündüğü kadar yapayalnız, dostsuz biri de değil. Ayrıca yolladığı üç çalışması peş peşe reddedildiğinde acı içinde düşündüğü üzere tam bir başarısızlık örneği de sayılmaz. Ve Frederick Kent'in temmuz ayında Blair Water'a geleceğini düşündüğünde kendini hissettiği kadar korkak biri de değil aslında.

13. Bölüm

I

Emily, o sesi duyduğunda penceresinin önünde oturmuş, Alice Meynell'in *Bir Genç Kızdan İleri Yaşına Mektup* adlı şiirini okuyor, şiirdeki alışılmışın dışındaki öngörüler adeta nefesini kesiyordu. Dışarıda, Yeni Ay'ın asırlık bahçesine gün batımının kızıl ışıkları düşerken, Emily net bir şekilde Kibirli John'un arazisinden gelen iki uzun, bir kısa sestten oluşan ıslığı, uzun zaman önce sıklıkla gün batımlarında Teddy'nin kendisini çağırmak için çaldığı ıslığı duydu.

Emily elinde tuttuğu kitabı yere düşürdü. Loş ışıkta daha iyi görebilmek için fal taşı gibi açtığı gözlerle ve bembeyaz bir yüzle ayağa kalktı. Teddy orada olabilir miydi? İlse o gece gelecekti ama Teddy'nin haftaya gelmesi bekleniyordu. Yanlış mı duymuştu acaba? Yoksa o ıslığı duyduğunu hayal mi etmişti? Belki de ardıc kuşlarının şakıması...

Bir kez daha aynı ıslığı duydu. İlk duyuşunda şüpheleri olmuştu ama şimdi bunun Teddy'nin ıslığı olduğundan emindi. Dünyada bu ıslık gibi bir ses daha olamazdı. Ve bu ıslığı duymayalı çok uzun zaman geçmişti. Teddy oradaydı, onu bekliyor, onu çağırıyordu. Gitmeli miydi? Kendi kendine acı bir kahkaha attı. Bir de soruyor muydu bunu? Gitmekten başka çaresi var mıydı ki? Gururu ona engel olamazdı. O ıslığı duymayı bekleyip duymadığı gece hissettiği ve hiç unutmadığı

acı, adımlarını yavaşlatamazdı. O an duyduğu çılgınca sevinç, korkuyu, utancı, acıyı, her şeyi unutturmuştu. Kendisine bir Murray olduğunu hatırlayacak zaman vermeden, sadece bir saniye aynaya bakmak için durduktan sonra odadan çıktı. Fildişi rengi elbisesi ne kadar da yakışıyordu ona. O gün o elbiseyi giymiş olduğu için ne kadar da şanslıydı! Sonra koşar adım merdivenden inip bahçeye çıktı. Orada, Kibirli John'un arazisine giden patikada, yaşlı köknarların karanlık gölgelerinin altında gülümseyerek duruyordu Teddy.

“Teddy.”

“Emily.”

Elleri ellerindeydi ve gözleri, ıslıl ıslıl parlayarak kendisine bakan gözlerle buluşmuştu. Gençliğin heyecanı bir an geri geldi. Bir zamanlar etkisinde olduğu büyü, yeniden yapılmış gibiydi. O ayrı kaldıkları, birbirlerinden uzaklaştıkları uzun, zorlu yılların ardından yine beraberlerdi. Bu kez aralarında utangaçlık, mesafelilik, değişimden kaynaklanan korku yoktu. Yine bir araya gelmiş iki çocuğa dönüşmüşlerdi. Ama çocuklar, bu vahşice, isyankâr hoşluğu, istemsiz teslimiyetin hazzını bilemezlerdi. Evet, Emily kesinlikle ona aitti. Tek bir sözcüğüyle, bir bakışıyla, ses tonunun yükselip alçalmasıyla hâlâ onu esir alabiliyordu, Teddy. Duygusal olarak daha sakin olduğu dönemlerde bu durumdan, çaresizlikten, esir olmaktan hoşlanmıyor olsa ne fark ederdi ki? Yarın böyle çabucak, hevesli bir şekilde, hiç duraksamadan onunla buluşmaya koşmamış olmayı dileyecek olsa ne fark ederdi? O gece Teddy'nin geri dönmüş olmasından daha önemli hiçbir şey yoktu.

Dışarıdan bakıldığında iki âşık gibi değil, sadece iki eski dost gibi buluşmuşlardı. Konuşacak çok şeyleri vardı. Karanlığın içinden yıldızlar onlara gülümserken, bahçede bir aşağı

bir yukarı yürürken beliren kısa sessizliklerin tadını çıkarmayı çok özlemişti Emily. O gece, yıldızların gülümseyişi, vaatler ve imalarla dolu gibi geliyordu ona.

Sadece tek bir şeyden, Emily'nin konuşmaktan en çok korktuğu şeyden bahsetmediler. Teddy, Londra'daki tren istasyonunda yaşanan gizemli olaya değinmedi bile. Sanki öyle bir olay hiç yaşanmamış gibi davrandılar. Yine de Emily uzun süreli yanlış anlamaların ardından o olayın ikisini birbirine yaklaştırdığını hissediyordu. Bu mistik olayı, tanrıların sırrını geride bırakıp ondan bahsetmemek daha iyiydi. Görevini tamamlamış olan o olayı unutulmaya terk etmek en doğrusuydu. Yine de biz ölümlülerin mantık çerçevesi dışındaki, anlaşılmaz duyguları, Emily'nin bir yanının, Teddy'nin o olaydan bahsetmemesi nedeniyle hayal kırıklığı yaşamasına neden oldu. Evet, aslında Teddy'nin o olaydan bahsetmesini hiç istemiyordu ama eğer olay Teddy için anlam taşısa, üzerinde konuşmak istemez miydi?

"Yine burada olmak güzel," dedi Teddy. "Hiçbir şey değişmemiş gibi görünüyor. Bu cennet bahçesinde zaman durmuş gibi. Bak Emily, Çalgı Takımyıldızı'nın Vega'sı nasıl da parlıyor! Bizim yıldızımız. Unutmadın değil mi?"

Unutmak mı? Unutmayı ne kadar da yürekten dilemişti.

"Dean'le evleneceğini duydum," dedi Teddy.

"Evet, evlenecektim ama yapamadım."

"Neden?" diye sordu Teddy, bunu sormaya hakkı varmış gibi bir tavırla.

"Çünkü ona âşık değilim."

O an kulaklarına pırıl pırıl, neşeli, duyduğu anda insanda kahkaha atma isteği uyandıran bir kahkaha geldi. Son dere-

ce güvenli, kimseyi incitmeden atılan bir kahkahaydı bu. Ilse gelmişti ve hızlı adımlarla onlara doğru yürüyordu. Saçlarının renginde sarı ipek bir elbise giymiş, gözlerinin renginde altın kahve bir şapka takmış olan Ilse, bahçedeki çiçeklerin arasında pırıl pırıl parlayan dev bir altın sarısı gül gibi görünüyordu.

Emily anlaşılmaz duygular içinde Ilse'yi karşıladı. Daha önce yaptıkları konuşma aklına gelmişti onu görür görmez. Bir kez daha Yeni Aylı bir Murray'ye yakışır biçimde, Teddy'den uzaklaştı.

Kollarını ikisinin boynuna dolayan Ilse, "Canlarım benim!" diye bağırdı coşkuyla. "Yine hepimiz buradayız! Ne harika değil mi? Ah, sizi ne çok sevdiğimi bir bilseniz! Hadi büyüdüğümüzü, akıllandığımızı ve mutsuzlaştığımızı unutalım ve bu muhteşem yaz boyunca yine o deli, çılgın ve mutlu çocuklar olalım!"

II

O geceyi harika bir ay izledi. Sözcüklerle tarif edilemeyecek kadar güzel güller, göz alıcı sis, ay ışığının mükemmel gümüşü rengi, ametist rengi unutulmaz gün batımları, yağmurun neşeli şarkıları, rüzgârların borazan sesleri, yıldız tozu ve mor renkli çiçeklerle dolu gizemli, büyüleyici bir aydı bu. Sonsuz keyif, kahkaha, dans ve eğlence dolu bir aydı. Ama dile getirilmeyen farkındalıkların da yaşandığı bir aydı. Hiçbir şey söylenmedi. Teddy ve Emily, nadiren baş başa kaldılar. Ama bir şeyler değişmişti ve duyarlı kişiler bunun farkındaydı. Emily mutlulukla ıslıl ıslıl parlıyordu. Laura Teyzeyi endişelendiren, gözlerindeki huzursuzluk kaybolmuştu. Hayat güzeldi. Dostluk, aşk, neşe, üzüntü, güzellik, başarı, başarısızlık, özlem... Hepsi hayatın parçasıydı ve bu nedenle hepsi ilginç, dahası güzeldi.

Emily
a perisi
sarı
bir kızak
da ona
Harra
sarıyor
sah ne
kızık
şeydi
nodaya
alabilir
günde
ya ba
oz

Emily'ye, her sabah gözlerini açtığında, yeni gün, bir iyilik perisi gibi neşe getirecekmiş gibi görünüyordu. Hırsları, en azından o an için unutulmuştu. Başarı, güç, ün. Bunları, onları umursayan ve kazanmak için bedelini ödemekten çekinmeyenlere bırakmıştı. Ama aşk... O ay boyunca aşk, tanrılar tarafından ona verilmiş kutsal bir hediye idi.

Hatta yakmış olduğu kitabı aklına geldiğinde bile yüreği acı نمیyordu. Yaşamın ve tutkunun sonsuz evreninde tek bir kitabın ne önemi olabilirdi ki? Bu pırıltılı, enerjik ay boyunca hissettikleri dışındaki hayat ne kadar cansız ve karanlık görünüyordu. Defneyapraklarından yapılmış zafer tacı kimin umurundaydı? Portakal çiçekleriyle süslü bir taç, çok daha güzel olabilirdi. Ve hangi kader yıldızı, Çalgı Takımyıldızı'nın Vega'sından daha parlak, daha cazip olabilirdi? Vega, bu dünyada veya başka bir dünyada Teddy Kent'ten daha önemli hiçbir şey olmadığını fısıldıyordu durmadan.

III

"Bir kuyruğum olsa, onu kırbaçlamak için kullanırdım," diye homurdanan Ilse, kendisini Emily'nin yatağına attı ve yatağın üzerinde duran, Emily'nin çok değer verdiği, lise döneminde Teddy'nin armağan ettiği *Rubaiyat*'ı duvara fırlattı. Kitap parçalandı ve sayfaları etrafta uçtu. Emily bu durumdan çok rahatsız oldu.

"Sen hiç ağlayamadığın, dua ya da küfür bile edemediğin bir ruh haline girdin mi?" diye sordu Ilse.

"Evet, bazen," dedi Emily soğuk bir sesle. "Ama öyle zamanlarda bana zarar vermeyen kitapları sağa sola fırlatmıyorum. Gidiyorum ve birinin kafasını koparıyorum."

“Etrafta kafası koparılmaya uygun biri yoktu ama ben en az o kadar etkili başka bir şey yaptım,” diyen Ilse, öfkeli bakışlarla Emily’nin masasının üzerinde duran Perry Miller’ın fotoğrafına baktı.

Emily de fotoğrafa baktı ve Ilse’nin deyimiyle yüzünde Murray ifadesi belirdi. Fotoğraf hâlâ oradaydı ama Perry’nin hevesli, küstah bakışlı gözlerinin yerinde iki delik vardı.

Emily çok öfkелendi. Perry bu fotoğraflarla gurur duyuyordu. Hayatı boyunca ilk çektiirdiği fotoğraflardı onlar. “Daha önce hiç fotoğraf çektirecek param olmamıştı,” diye itiraf etmişti. Kısık gözleri, sertçe kapadığı dudaklarıyla biraz gergin görünüyordu ama geriye doğru taradığı, dalgalı saçlarıyla oldukça yakışıklıydı. Elizabeth Teyze fotoğrafa bakmış ve şaşkınlıkla, çiftlikteki yarı aç yarı tok kiralık işçinin nasıl böyle iyi görünümlü bir genç adama dönüştüğünü düşünmüştü. Laura Teyze, belki de Emily ve Perry olasılığını düşünerek yaşaran gözlerini silmişti. Ne de olsa avukatlık, din adamlığı ve doktorluktan sonra gelen saygıdeğer bir meslekti ve ailede bir avukat olması hiç fena olmazdı.

Perry bu fotoğrafı Emily’ye verirken evlenme teklifini bir kez daha yinelemişti. Perry Miller’a, kafasına koyduğu bir şeyi elde edemeyeceğini anlatmak imkânsızdı. Ve o, kafasına Emily’yi koymuştu.

“Artık iyi bir işim ve saygın bir konumum var,” demişti Emily’ye gururla. “Ve her geçen yıl biraz daha yükseleceğim. Neden fikrini değiştirmiyor ve benimle evlenmiyorsun Emily?”

“Evlenmek sadece düşüncelerle ilgili bir karar mı?” diye sormuştu Emily alaycı bir tavırla.

“Elbette öyle. Başka neyle ilgili olacak?”

“Bana bak Perry,” demişti Emily kararlı bir sesle. “Sen iyi bir insansın. Senden hoşlanıyorum, her zaman hoşlandım. Ama artık bu saçmalıktan yoruldum ve bunu sona erdireceğim. Bir daha bana evlenme teklifi etmeye kalkacak olursan, hayatımın sonuna kadar seninle konuşmayacağım. Fikir değiştirmek konusunda da her şeyde olduğu gibi başarılısındır eminim. Bu durumda sen fikrini değiştir ve dostluğumu mu yoksa hayatından tamamen çıkmamı mı istediğine karar ver.”

“Ah, peki o zaman,” deyip omzunu silkmişti Perry. Emily Starr’ın peşinden koşmaktan, çektiği acılar karşılığında adam yerine konmamaktan bıkip usanmış ve Emily’den vazgeçmeye karar vermişti. On yıl, sürekli reddedilmeye karşın sadakat göstermeye devam etmenin aptallık olarak değerlendirileceği kadar uzun bir süreydi bu. Ne de olsa dünyada başka kızlar da vardı. Belki de böyle sadakatle ve inatla Emily’nin peşinden koşmakla hata etmişti. Belki de Teddy gibi inişli çıkışlı bir şekilde, bir sıcak bir soğuk davranarak kur yapsa daha fazla şansı olabilirdi. Kızlar böyleydi işte. Ama Perry aklından geçir-diklerini Emily’ye söylememişi. Ne de olsa Stovepipeli çocuk, uzaklarda yaşadığı yıllar boyunca bir şeyler öğrenmişti.

Sadece, “Eğer bana böyle bakmayı kesersen, ben de sana arzu duymaktan vazgeçebilirim,” demişti. “Yine de sana duyduğum aşk olmasa, bugünkü konumuma gelemeyecektim o yüzden sana bir teşekkür borçluyum. Sadece kiralık bir işçi ya da limanda bir balıkçı olurdum sana âşık olmasaydım. Bu nedenle eğer seni üzdüysem beni affet. Bana nasıl inandığını, yardımcı olduğunu, Elizabeth Teyzene karşı beni savunduğunu unutmadım.” Güzel yüzü kızarıırken sesi hafifçe titreyerek eklemişti: “Tüm bu yıllar boyunca seni hayal etmek güzeldi. Ama sanırım artık senden vazgeçmem gerek. Ne yaparsam yapayım işe yaramayacak, bunu görüyorum. Ama sakın dostluğunu benden esirgeme, Emily.”

“Asla,” diye cevap vermişti Emily, içgüdüsel bir hareketle ellerini Perry’ye doğru uzatarak. “Sen bir kaya kadar sağlamısın Perry. Müthiş şeyler başardın ve seninle gurur duyuyorum.”

Şimdi Perry’nin kendisine verdiği fotoğrafın mahvedildiğini gören Emily, içinde fırtınalar kopan gözlerle Ilse’ye baktı.

“Ilse Burnley, nasıl böyle bir şey yapmaya cesaret edebilirsin?”

“Hiç boşuna kaşlarını öyle çatma sevgili zalim dostum,” dedi Ilse. “Beni etkileyemezsin böyle kaşlarını çatarak. Kısaca söylemem gerekirse arka planında Stovepipe olan bu fotoğrafa dayanamadım.”

“Ve sen de tıpkı bir Stovepipeli gibi davrandın.”

“Bunu o istedi. Şu pişmiş kelle gibi sırttan surata bak. ‘İşte dünyanın yedinci harikası karşınızda! Ben tanınmış, saygıdeğer biriyim,’ diyor sanki. Emin ol, şu kendini beğenmiş gözleri makasla oyarken duyduğum tatmin duygusunu başka hiçbir şey vermedi bana. İki saniye daha onlara baksaydım avaz avaz bağırmaya başlardım. Ah, şu Perry Miller’dan öyle nefret ediyorum ki! Hindi gibi kabarıp duruyor.”

“Ah öyle mi? Ama bana ona âşık olduğunu söylediğini hatırlıyorum sanki...” dedi Emily acımasızca.

“İkisi aynı şey zaten,” dedi Ilse. “Emily, neden bu yaratığı aklımdan çıkaramıyorum? Kalbimden demiyorum çünkü bu fazla Viktorya dönemine özgü olur. Benim kalbim yok. Ona âşık değilim, ondan nefret ediyorum. Ama sürekli onu düşünmem engel olamıyorum. Yani sadece zihinsel bir şey bu. Zamanımı ve enerjimi boşa harcıyorum. Ama gözlerini oymamın asıl nedeni bir muhafazakâr olarak doğup yetiştirilmesine karşın liberal olması.”

“Sana ne bundan?”

“Elimde değil işte, döneklere nefret ediyorum. Katolik olan IV. Henry’yi hiç bağışlamadım mesela. Protestanlıktan Katolikliğe döndüğü için değil döneke olduğu için. Katolikken Protestan olsaydı yine aynı öfkeyi duyardım ona karşı. Perry’nin siyasi görüşünü değiştirmesinin tek nedeni Leonard Abel’a ortak olma şansını yakalamak istemesi. Aslında o döneği Stovepipe paklar sadece! Ama günün birinde Yargıç Miller olacak ve bir düğün pastası kadar da zengin olacak. Ah, keşke yüz tane gözü olsaydı da hepsini birer birer oysaydım! Şu an Lucrezia Borgia’nın yakın dostu olmanın çok işe yarayacağını düşündüğüm bir ruh hali içindeyim.”

“Şu canı ve kafası hiç çalışmayan kadından mı söz ediyorsun?”

“Ah, şu beyaz bir sayfa açmaya hevesli modern tarihçilerin, tarihteki ilginç olan her şeyi yok etmeye çalıştıklarını biliyorum. Ama yine de ben şu an Lucrezia’ya sadakatle bağlı olduğumu hissediyorum. Çek şu fotoğrafı gözümün önünden. Lütfen çek şunu Emily.”

Emily mahvedilmiş fotoğrafı masanın çekmecesine koydu. Kısa süren öfkesi yatışmıştı. Ilse’yi anlıyordu. En azından neden Perry’nin gözlerini oyduğunu anlıyordu. Ama Ilse’nin Perry Miller’a neden böylesine büyük bir tutkuyla bağlı olduğunu anlamak zordu. Yüreği, kendisine hiç aldırmayan bir erkeği böyle derinden seven Ilse için duyduğu acıyla sıkıştı.

“Neyse, sanırım bu beni iyileştirecek,” dedi Ilse öfkeyle. “Yapamam, bir döneği sevemem ben. Kör yarasa, doğuştan aptal, ne olacak! Onunla işim bitti! Bu arada nasıl oluyor da senden nefret etmiyorum, hiç anlamıyorum, Emily. Benim çok istediğim bir şeyi elinin tersiyle defalarca ittin ne de olsa. Seni

buz dağı... Sen hiç hayatında şu kaleminden başka herhangi bir şeyi, bir varlığı önemsedin mi acaba?”

“Perry, bana asla gerçek anlamda âşık olmadı,” dedi Emily. “Sadece âşık olduğunu hayal etti.

“Doğrusunu istersen, bana âşık olduğunu hayal etmesi bile beni sevinçten havalara uçurmaya yeterdi. Ah, ne kadar da yüzüzüm. İnan ki hayatta bunları söyleyip rahatlayabileceğim tek kişi sensin. Belki de bu yüzden senden nefret edemiyorum. Aslına bakarsan düşündüğün kadar mutsuz sayılmam. İnsan köşeyi dönünce neyle karşılaşacağını hiç bilemez. Bundan böyle nasıl gözlerini kesip attıysam, Perry Miller’ı da hayatımdan ve düşüncelerimden öyle atmaya kararlıyım.” Sonra ses tonunda ve duruşunda belirgin bir değişimle ekledi: “Emily, biliyor musun, bu yaz Teddy Kent’i daha önce hiç bulmadığım kadar hoş buldum.”

“Ne?” Bu tek heceli sözcük aslında çok şey ifade ediyordu ama İlse o an bunu fark edecek durumda değildi.

“Evet. Gerçekten çok çekici bir genç adam oldu o. Avrupa’da geçirdiği yıllar ona çok şey kattı. Ama belki de sadece bencilliğini daha iyi gizlemeyi öğretmişlerdir.”

“Teddy Kent bencil biri değil. Neden ona bencil deyip duruyorsun? Annesine bağlılığına baksana.”

“Ona bağlı çünkü annesi ona hayran. Teddy, kendi kendine hayran olduğu için sadece ona hayranlık duyanlardan hoşlanan bir tip. Bence hiç kimseye âşık olmamasının nedeni de kendine âşık olması. Ve belki bir de peşinden koşan o kız sürüsü. Montreal’deki kızlar berbat Emily. Dilleri bir karış dışarıda Teddy’yi bekleyerek kendilerini aptal durumuna düşürüyorlar. Onları gördükçe erkek kıyafetleri giymek ve onlarla aynı cinsten olmadığımı kanıtlamak istiyorum. Avrupa’da da aynı şeyler

olmuştur kesin. Ah, ne de olsa hiçbir erkek altı yıl boyunca bu durumu yaşayıp şımarmadan ve kadınlara küçümseyerek bakmadan duramaz. Teddy bize karşı iyi çünkü biz eski arkadaşlarıyız ve o aptal kızlar gibi saçmalıklar yapmayacağımızdan emin. İnan onun övgüleri, zafer ifadesi taşıyan zarif bir gülümsemeyle, bir bakış, bir dokunuşla kabul ettiğini çok gördüm ben. Peşinden koşan aptallar sürüsünün her birine, duymak istedikleri şeyi söylediğini çok duydum. Bunları her görüşümde içimden ona, sabaha karşı üçte, uykusuz bir şekilde yatağında dönüp durarak geleceği düşündüğü geceleri hatırlatmak geldi ama sustum.”

Bir anda güneş, Nefis Tepe'nin zirvesinde bir küme mor bulutun ardına gizlenmiş ve tepeden Yeni Ay'ın çiy yağmış yonca tarlalarının üzerine dondurucu bir rüzgâr esmeye başlamıştı. Küçük oda kararmış, Kibirli John'un arazisindeki açıklıktan görünen Blair Water bir anda donuk gri bir renge dönüşmüştü.

Emily'nin akşamı mahvolmuştu. Her ne kadar Ilse'nin pek çok konuda yanıldığını hissetse de o an sırrını iyi saklamış olması, Emily'yi rahatlatan tek şeydi. Ilse bile onun Teddy'ye karşı olan duygularından şüphelenmiyordu. Ki bu Emily'nin hem Murray hem de Starr yanı için oldukça rahatlatıcı bir şeydi.

IV

Emily saatler boyunca pencerenin önünde oturup gecenin karanlığının gümüşü ay ışığıyla aydınlanmasını izledi. Demek kızlar Teddy'nin peşinden koşuyorlardı.

Teddy'nin Kibirli John'un arazisinden gelen ıslığını duyduğunda, o kadar çabuk ona koşmamış olmayı diledi. “Sen ıslık çaldın ve ben hemen sana koştum sevgilim,” şarkı sözü olarak fena olmayabilirdi ama insan hayatı bir İskoç baladı değildi.

Ayrıca Ilse'nin ses tonundaki ve tavrındaki sır verirmiş gibi değişim de çok rahatsız ediciydi. Acaba Ilse... O gün Ilse ne kadar hoş görünüyordu. Üzerinde altın rengi kelebekler olan, şık, kolsuz yeşil elbisesinin içinde, boynuna sardığı, yeşil bir yılan gibi dizlerine kadar inen fularla, altın tokalı yeşil ayakkabılarla –Ilse her zaman insanın aklını başından alan ayakkabılar giyerdi– tek kelimeyle muhteşemdi. Acaba Ilse, Teddy'ye? Peki ya bunu yapmaya...

Kahvaltıdan sonra Laura Teyze, Kuzen Jimmy'yi kenara çekti ve ona sevgili çocuğun aklını kurcalayan bir şeyler olduğundan şüphe duymadığını söyledi.

14. Palm

I

Teddy, Blair Göleti'nin kıyısındaki uzun, ipeksi, yeşil çimlerin üzerine oturmuş olan Emily'nin yanına geldiğinde, "Erken kalkan yol alır," dedi.

Öyle sessiz gelmişti ki Emily onu görene dek geldiğini fark etmemişti ve gördüğünde kalbi hızla çarpmaya başlamış, yanakları kızarmıştı. İçinden Teddy'nin bunu fark etmemiş olmasını diledi. Sabah erken uyanmış ve –şüphesiz ailesinin haberi olsa her zamanki gibi geçici bir heves olarak değerlendirilecek– güneşin doğuşunu izleyerek cennet bahçesini görme hevesiyle sessizce Yeni Ay'ın merdiveninden inmiş, bahçeyi ve Kibirli John'un arazisini geçip şafağın gizemiyle tanışmak için Blair Göleti'ne gelmişti. Teddy'nin de buraya gelebileceği aklının ucundan bile geçmemişti.

"Ara sıra güneşin doğuşunu izlemek için buraya gelirim," dedi Teddy. "Birkaç dakikalığına yalnız kalmam için tek şansım bu.. Öğleden sonraları ve akşamları mutlaka bir program oluyor, öğleden önce de annem bir an bile yanımdan ayrılmak istemiyor. Haklı aslında, ne de olsa altı korkunç, yapayalnız yıl geçirdi."

“Senin bu değerli yalnızlık anlarına tecavüz etmişim gibi hissettim kendimi,” dedi Emily, Teddy’nin alışkanlıklarını bildiğini ve oraya onu görmek için kasıtlı olarak geldiğini düşünmesinden deli gibi korkarak.

Teddy bir kahkaha attı.

“Bana karşı Yeni Ay havaları takınmana gerek yok Emily Byrd Starr. Sen de gayet iyi biliyorsun ki seni burada bulmak sabahın en güzel hediyesi oldu benim için. İçimde hep bunun bir gün olabileceğine dair bir ümit vardı ve şimdi bu ümit gerçek oldu. Hadi burada sessizce oturup birlikte hayal kuralım. Tanrı bu sabahı bizim için yarattı, sadece ikimiz için. Konuşmak bile bu ilahi güzelliği bozacakmış gibi geliyor bana.”

Emily bir şey söylemeden başını salladı. Blair Göleti’nin kıyısında, mercan rengi sabah göğünün altında Teddy’yle oturmak ve –tatlı, gizli, unutulmaz, aptalca – hayaller kurmak ne kadar güzeldi! Tüm evren uykudayken Teddy’yle baş başa oturmak ne kadar muhteşemdi! Ah, keşke bu muhteşem çalıntı anlar sonsuza dek sürebilseydi! Aklına bir anda Marjorie Pickthall’ın bir şiirinden bir dize geldi;

Sonsuza dek şafak vaktinde kalsa dünya.

Bu dizeyi bir dua gibi içinden tekrarlayıp durdu.

Gün doğumundan önceki bu büyümlü dakikalarda her şey çok güzeldi. Göletin çevresindeki mavi yabani süsenler, kum tepelerinin kıvrımlarında oluşan morumsu gölgeler, göletin karşısındaki vadinin üzerinde asılı kalmış beyaz sis, sarı-beyaz bir giysi gibi görünen papatya tarlası, körfezden gelen hafif esinti, limanın ötesindeki mavilik, Stovepipe’ta erken kalkan balıkçıların kulübelerinin bacalarından yükselip yavaş yavaş altın rengine dönen gökyüzüne karışan morumsu gri duman muhteşemdi. Ve yanında, ince uzun ellerini başının arkasında

kenetlenmiş olarak Teddy uzanıyordu. Emily bir kez daha 'Teddy'nin varlığının neden olduğu inkâr edilemez mutluluğu hissetti. Bunu öyle güçlü hissetti ki Teddy anlar korkusuyla onun gözlerine bakmaya cesaret edemedi. İçinden, duysa Elizabeth Teyzeyi dehşete düşürecek bir şeyi itiraf etmekten kendini alamadı: Parmaklarını Teddy'nin parlak siyah saçlarında dolaştırmak, onun kollarının bedenine sarıldığını hissetmek, yüzünü onun esmer yüzüne yaklaştırmak, dudaklarını onun dudaklarına değdirmek istiyordu.

Teddy bir elini başının altından çekti ve Emily'nin elinin üzerine koydu.

Yoğun duygular içindeki Emily bir an elini çekemedi. Sonra zihnine Ilse'nin sözleri akın etti ve kalbine alevden bir hançer saplanmış gibi hissetti. "Onun övgüleri, zafer kazanmışçasına zarif bir gülümsemeyle, bir bakış, bir dokunuşla kabul ettiğini çok gördüm ben. Peşinden koşan aptallar sürüsünün her birine, duymak istedikleri şeyi söylediğini çok duydum." Acaba Teddy, o an aklından neler geçtiğini tahmin ediyor olabilir miydi? Düşünceleri öylesine güçlüydü ki yüzüne bakan herkesin onları okuyabileceğini hissediyordu. Teddy'nin aklından geçenleri bilmesi olasılığı dayanılmazdı. Elini hızla çekti ve ayağa kalktı.

"Eve gitmem gerekiyor."

Bunu yumuşatmadan, bahaneler eklemekten öylece söyleyivermişti. O an nezaket kuralları umurunda bile değildi. Tek önemli olan Teddy'nin, aklından geçenleri kesinlikle bilmemesiydi. Teddy de sesinde ve tavrında belirgin bir değişimle ayağa kalktı. Yaşadıkları o büyülü an sona ermişti.

"Benim de öyle. Annem beni özlemiştir. Her zaman erken kalkar. Ah, zavallı anneciğim. Hiç değişmedi o Emily. Başarı-

larımdan gurur duymuyor, hatta nefret ediyor. Başarılarımın beni ondan çaldığını düşünüyor. Geçen yıllar, yanında olmayacağımı gerçeğini kabullenmeyi onun için kolaylaştıramadı. Yanıma gelmesini çok istiyorum ama kabul etmiyor. Sanırım bunun bir nedeni Solucanotu Arazisi'nden ayrılmaya dayanamaması, diğer nedeni de kendisinin dahil olamayacağı atölyeme girip çalıştığımı görmeye dayanamayacak olması. Neden böyle bir kadın olduğunu bilmiyorum. Kendimi bildim bileli hep böyleydi ama mutlaka hayatının bir döneminde daha farklı biri olmuş olmalı. Bir insanın annesinin hayatı hakkında bu kadar az şey bilmesi çok tuhaf. Yüzündeki yaranın nasıl olduğunu bile bilmiyorum. Babam hakkında ve onun ailesi hakkında da hiçbir şey bilmiyorum. Blair Water'a gelişimizden önceki yıllardan hiç bahsetmiyor."

"Bir şey onu yaralamış olmalı. Asla iyileşemeyeceği kadar derinden yaralamış olmalı," dedi Emily.

"Belki de onu yaralayan babamın ölümüdür."

"Sanmıyorum. Yani sadece babanın ölümü onu bu kadar derinden yaralamış olamaz. Başka bir şeyler daha var bence. Ruhunu zehirleyen bir şeyler. Neyse, şimdilik hoşça kal."

"Yarın akşam Bayan Chidlaw'un düzenlediği dans partisine gelecek misin?"

"Evet. Bana bir araba göndereceğini söyledi."

"Vay canına! Bu durumda sanırım ödünç alınmış tek atlı bir arabayla benimle gelmek isteyip istemediğini sormamın bir anlamı yok. O zaman ben de Ilse'yi alırım. Perry de gelecek mi?"

"Hayır. İlk davasına hazırlanacağı için gelemeyeceğini yazdı bana. Yarından sonraki günmüş davası."

"Perry hızla hedefine doğru ilerliyor, değil mi? Dişlerini geçirmiş bir buldoğun azmiyle aklına koyduğunu yapmaktan asla

vazgeçmiyor. Bizler hâlâ birer kilise faresi kadar yoksul yaşam-
lar sürerken o zengin olacak. Ama biz de gökkuşağının altında-
ki altın külçesinin peşindeyiz, öyle değil mi?"

"Dili bir karış dışarıda onu bekleyen" kızlar gibi görünmek-
ten, onunla zaman geçirmek için oyalandığının düşünülme-
sinden çekinerek görgü kurallarına aldırmadan arkasını dönüp
oradan uzaklaştı Emily. Canı istiyorsa, Ilse'yle beraber olsun,
diye düşündü eve doğru yürürken. O an bu düşünce kendisine
dayanılmaz gelmiyordu. Ama yine de Teddy'nin elinin değmiş
olduğu eli alev alev yanıyordu. O kısacık anda, kendini yıllar-
ca Dean'in karısı olsa hissetmeyeceği kadar yoğun bir biçimde
Teddy'ye ait hissetmişti. Gün boyunca, Teddy'nin elini kendi
elinin üzerine koyduğu andan, o an yaşadığı teslimiyet duygu-
sundan başka bir şey düşünemedi. Öylesine farklı bir dünyaya
adım atmıştı ki Yeni Ay'a döndüğünde her şeyin aynı olması,
Kuzen Jimmy'nin yıldız çiçeklerini saran kırmızı örümcekler-
den şikâyet etmesi bile ona çok tuhaf geldi.

II

Shrewsbury yolunda yaşanan bir gecikme, Emily'nin Bayan
Chidlaw'un danslı akşam yemeği partisine on beş dakika geç
kalmasına neden oldu. Parti için odasında hazırlandıktan sonra
aşağı inmeden aynaya bakmış ve karşılaştığı görüntüden mem-
nun kalmıştı. Koyu renk saçlarına ilıştirdiği sahte elmaştan ok
şeklindeki toka, açık mavi astarı olan gümüşü yeşil dantel el-
bisesine cazibe katmıştı. Elbiseyi New York'tan Bayan Royal
göndermiş, Elizabeth ve Laura Teyze gördüklerinde onaylamaz
bakışlarla beğenmediklerini ima etmişlerdi. Yeşil ve mavi asla
bir arada düşünülemeyecek bir kombinasyondur. Ama Emily
giydiğinde elbise bambaşka bir elbiseye dönüşmüştü. Kuzen

Jimmy mum ışığıyla aydınlanan eski mutfakta, farklı bir güzelliği olan, yürüdükçe yanardöner ışıklar saçan genç kıza hayranlık dolu bir ifadeyle bakmış ve Emily gittikten sonra Laura Teyzeye, "O elbisenin içinde sanki bizden değilmiş gibi görünüyor," demişti.

"Bir artist gibi olmuş," diye cevap vermişti Elizabeth Teyze buz gibi bir sesle.

Emily, Bayan Chidlaw'un merdiveninden inerken ve partiyi düzenlediği kış bahçesinin geniş verandasına doğru yürürken kendini hiç de artist gibi hissetmiyordu. Yalnızca oldukça gerçek, canlı, mutlu ve beklentili hissediyordu. Teddy de orada olacaktı. Birbirlerine kaçamak bakışlar atarken gözleri birleşecek, o bir başkasıyla konuşurken belli etmemeye çalışarak onu izlemenin hazzını yaşayacaktı. Sonrasında dans edeceklerini umuyordu. Belki de Teddy ona uzun zamandır duymayı özlemle beklediği sözleri söyleyebilirdi.

Açık kapıda bir an durup, eflatun rengi sise benzeyen yumuşak ve dalgın bakışlı gözlerle önünde uzanan, kendine has büyüğü nedeniyle hafızasına kazınan görüntülerden biri olan manzaraya baktı.

Yemek masası, verandanın bir ucundaki asmaların süslediği yuvarlak kameriyenin altına kurulmuştu. Masanın arkasında, gün batımı sonrası gökyüzünün soluk gül ve sarı renklerinin arasında koyu renk köknarlarla karakavaklar yükseliyordu. Dalların arasından safir rengi körfez görünüyordu. Küçük ışık adacığının ötesindeki gölgelere Emily'nin bembeyaz boynundaki incilerin ışıltılarının yansımaları karışıyordu. Misafirler kameriyenin çevresinde toplanmışlardı. McGill'de profesör olan Profesör Robins'in, ince uzun hüznü yüzü, üçgen şeklindeki sakalı nedeniyle daha da uzun görünüyordu. Lisette

Chidlaw'ın yuvarlak, fildişi rengindeki öpülesi yüzü, yuvarlak, koyu renk gözleri ve başının üzerinde topladığı koyu renk saçlarıyla tezat oluşturunuyordu. Dalgın bakışlı, yakışıklı Jack Glenlake, dudaklarında her zaman Mona Lisa gülümsemesi olan narin Anette Shaw, neşeli İrlandalı yüzüyle kısa boylu tıknaz Tom Hallam, oldukça şişmanlamış olmasına ve saçları epeyce dökülmesine karşın hâlâ hanımların gönlünü fethetmek için hoş konuşmalar yapan Aylmer Vincent da misafirler arasındaydı. Emily ona baktığında, nasıl olup da bir zamanlar onun beyaz atlı prensi olduğunu düşünebildiğine şaşmadan edemedi. Ciddi görünen Gus Rankin'in yanında, büyük olasılıkla Emily için ayrılmış boş bir sandalye vardı. Genç, tombul Elise Borland, mum ışığında, en güzel yeri olan ellerini sergilemek için el kol hareketleriyle konuşuyordu. Ama tüm konuklar arasında Emily sadece Teddy ve Ilse'yi görüyordu. Diğerleri sanki sadece tahtadan yapılmış kuklalar idi.

Teddy ve Ilse, Emily'ye ayrılan yerin karşısında, yan yana oturmuşlardı. Teddy'nin ustaca kesilmiş, parlak saçlarının süslediği başı, Ilse'nin altın rengi başının fazla yakınındaydı. Ilse turkuaz rengi, göğsü beyaz dantellerle süslü, omuzlarında pembe ve gümüş rengi çiçek demetleri olan tafta elbisesinin içinde bir kraliçe gibi göz alıcıydı. Emily onlara bakarken Ilse başını kaldırıp Teddy'nin yüzüne bakarak, Emily'nin yüzünde beliren ifade nedeniyle son derece önemli olduğundan emin olduğu, bir şey sordu. Emily daha önce Ilse'nin yüzünde böyle bir ifade belirmediğini görmemişti. Bir çeşit meydan okuma barındırıyordu bu ifade. Teddy, Ilse'nin gözlerinin içine bakarak sorusunu cevapladı. Emily nedenini açıklayamasa da Teddy'nin cevabında "aşk" sözcüğünün geçtiğinden emindi. İkili, uzun uzun birbirlerinin gözlerinin içine baktı ya da aralarında geçen konuşmayı ve kendinden geçmişçesine bakışları dikkatle izleyen Emily'ye öyle geldi. Sonunda yüzü kızarmış olan Ilse,

bakışlarını Teddy'nin bakışlarından kaçırdı. Daha önce ilse hiç böyle kızarmış mıydı? Teddy başını geriye doğru atıp yüzünde mutlu ve zafer kazanmış gibi bir ifadeyle bakışlarını masada gezdirdi.

Yaşadığı büyük hayal kırıklığı nedeniyle Emily'nin iç dünyası allak bullak oldu. Bir an önce son derece mutlu ve ümitliyken, o an soğuk ve ölü gibi hissediyordu kendini. Işıklar ve kahkahalara karşın önünde uzanan gecenin acı verici olacağını biliyordu. Gözüne her şey kötü ve çirkin görünmeye başlamıştı. Lezzetli akşam yemeği damağında acı bir tat bıraktı ve Gus Rankin'in yemek boyunca söylediklerini duymadı bile. Kendisi buz gibi ve neşesizken, mutlu bir ruh hali içinde olduğu belli olan, yemek boyunca ilse'yle sohbet edip şakalaşan Teddy'ye bakmamaya çalıştı. Gus Rankin, en sevdiği hikâyelerini anlatmasına karşın Emily, Kraliçe Viktorya gibi soğuk bir tavırla onu dinler gibi yaptı. Durumu fark eden Bayan Chidlaw böyle sağı solu belli olmayan bir konuğu aldırma için araba göndermiş olmaktan pişmanlık duydu. Belki de Emily son anda gelmeyeceğini bildiren Perry Miller'ın yerine oturttuğu Gus Rankin'in yanına oturtulmaktan rahatsız olmuştu, bu yüzden de öfkeden deliye dönmüş bir düşes gibi görünüyordu. Yine de Emily'ye karşı nazik davranmak zorundaydı. Yoksa kendisini öykülerinden birinde kullanabilirdi. Dışarıdan bakanlar böyle düşünüyor olsalar da aslında Emily kendisine cevap verilmesini beklemeyen, dolayısıyla konuşmak zorunda kalmadığı Gus Rankin'in yanına oturtulduğu için Tanrı'ya şükreliyordu.

Yemekten sonraki dans da Emily için berbat bir deneyimdi. Etrafında eğlenip gecenin tadını çıkaranların arasında kendini tükenmiş, sağa sola sallanıp duran bir hayalet gibi hissediyordu. Teddy'yle sadece bir kez dans etti ve Teddy kollarında sadece ince uzun, gümüşü yeşil bir figür tuttuğunu, Emily'nin

ruhunun çok uzaklardaki, ele geçirilmesi mümkün olmayan bir kalede hapsedildiğini anladığından onu tekrar dansa kaldırmadı. Ilse ile ise defalarca dans etti ve dans aralarında birlikte bahçede oturdular. Teddy'nin Ilse'ye gösterdiği ilgi diğer konuklar tarafından da fark edilmiş ve ikili hakkında yorumlar yapılmaya başlanmıştı.

Millicent Chidlaw, Emily'ye, kulağına gelen Ilse Burnley ve Frederick Kent'in nişanlandığı haberinin doğru olup olmadığını sordu. "Her zaman o kız için deli oluyordu zaten, değil mi?" diye sözlerine devam etti.

Emily soğuk ve duygusuz bir sesle, kendisinin de öyle düşündüğünü söyledi. Ama acaba Millicent, onun bunu söylerken irkildiğini fark etmiş miydi?

Elbette Ilse'ye âşık olacaktı. Bunda şaşılacak bir şey yoktu. Ilse çok güzeldi. Kendisinin ay ışığı altındaki yeryüzü gibi koyu ve gümüşü görüntüsünün, Ilse'nin altın ve fildişi rengi güzelliği karşısında şansı olabilir miydi? Teddy onu eski bir yakın arkadaş olarak seviyordu sadece. Hepsi buydu. Yine aptal gibi davranmış, kendini kandırmıştı. O sabah Blair Göleti'nin kıyısında neredeyse düşüncelerini anlamasına izin vereceğini, hatta belki de anlamış olduğunu düşünmek dayanılmazdı. Günün birinde akıllıca davranmayı öğrenebilecek miydi acaba? Ah, evet, bu gece kesinlikle kendisi için öğretici olmuştu. Artık aptallık etmek yoktu. Bundan böyle son derece sağduyulu, olgun ve ulaşılmaz olacaktı.

Acınası durumdaki Emily'nin hali, aklıma o eski deyiimi getirdi: At çalındıktan sonra ahırın kapısını kilitlemek ne işe yarar?

Kendime sorduğum bir diğer soru da Emily'nin gecenin kalanını nasıl tamamlayacığıydı.

15. Bölüm

I

Emily bir kuzeninin düğününe katılmak için Oliver Dayının evinde kaldığı bitip tükenmek bilmez haftanın ardından Blair Water'a döndüğünde, postanede Teddy Kent'in gitmiş olduğunu duydu.

"Telgrafi aldıktan bir saat sonra apar topar gitti," diye anlattı Bayan Crosby, Emily'ye. "Montreal'deki Güzel Sanatlar Fakültesi'nde müdür yardımcılığının teklif edildiği ve bir an önce gidip şartları konuşmasını isteyen bir telgraf aldı. Harika değil mi? Çocuk nasıl da yükseldi birden? Bu gerçekten harika. Blair Water onunla gurur duyacak, değil mi? Ama annesinin bu kadar tuhaf olması çok yazık, değil mi?"

Neyse ki Bayan Crosby sorularına yanıt almayı beklemiyordu. Emily kadının söylediklerini duyduğunda yüzünün bembeyaz olduğunu biliyor ve bundan nefret ediyordu. Kendisine gelen mektupları alıp aceleyle postaneden çıktı. Eve giderken yol boyunca bir sürü insanla karşılaştı ama çevresine görmeyen gözlerle baktığından hiçbirini fark etmedi. Sonuç olarak gurur konusunda zaten kazanmış olduğu ün, tehlikeli bir şekilde arttı. Emily yaşayan bir ölü gibi Yeni Ay'a döndüğünde, Laura Teyze ona bir mektup verdi.

"Bunu, dün gece veda etmek için buraya uğrayan Teddy bıraktı sana."

Gururlu Bayan Starr, zarfa bakarken oracıkta histerik *gırtl* yaşlarına boğulmamak için kendini zor tuttu. Histeri krizi *ge* çiren bir Murray! Bu asla duyulmuş bir şey değildi ve asla da duyulmamalıydı. Emily ağlamamak için dişlerini sıkarak hiçbir şey söylemeden mektubu aldı ve odasına çıktı. O küçük zarf, yüreğinin etrafındaki buz tabakasını hızla eritmişti. Ah, neden Bayan Chidlaw'un partisinden sonraki hafta boyunca Teddy'ye mesafeli ve soğuk davranmıştı? Elbette onun Blair Water'dan bu kadar erken ayrılacağını tahmin edemezdi. Ama şimdi...

Zarfı açtı. İçinde, Perry'nin yazmış olduğu, Yeni Ay'a asla alınmayan Charlottetown gazetelerinden birinde yayınlanmış, saçma sapan bir şiirden başka bir şey yoktu. Emily ve Teddy, şiire kahkahalarla gülmüşlerdi. Ilse ise gülemeyecek kadar çok öfkelenmişti. Teddy, Emily'ye şiirin bir kopyasını bulup vereceğine söz vermişti.

Ve işte şimdi sözünü tutmuştu.

II

Emily dalgın bir halde oturmuş, rüzgârda dans eden ağaç dallarının öfkeli hayaletler gibi görüldüğü yumuşak, siyah, kadifemsi geceye bakarken, bir süredir Charlottetown'da olan Ilse geldi.

"Teddy gitti. Görüyorum ki sana da bir mektup bırakmış."

Sana da mı?

"Evet," dedi Emily, yalan söylüyor olmaktan endişelenerek. Çünkü aslında bu bir mektup sayılmazdı. Ama sonra yalan olup olmamasının umurunda bile olmadığına karar verdi.

"Böyle apar topar gitmek zorunda kaldığı için çok üzüldü ama teklif edilen işi kabul edip etmemek konusunda bir an

önce karar vermesi gerekiyordu ve ayrıntıları bilmeden karar veremezdi. Ne kadar cazip olursa olsun, Teddy hiçbir pozisyona gözü kapalı atlamaz. Onun yaşında fakültede müdür yardımcılığı hiç de fena bir pozisyon değil aslında. Neyse, ben de yakında gideceğim. Çok güzel bir tatildi ama... Yarın gece Derry Göleti'ndeki dansa gidecek misin, Emily?"

Emily başını iki yana salladı. Teddy gittikten sonra bir dansa gitmenin ne anlamı vardı ki?

Ilse düşünceli bir sesle, "Biliyor musun, çok eğlenmemize karşın bu yazın bir başarısızlık örneği olduğunu düşünüyorum," dedi. "Başlangıçta yeniden çocuk olabileceğimizi düşünmüştük ama olamadık. Sadece rol yaptık."

Rol yapmak mı? Ah, keşke bu kalp acısı da rol olsaydı! Ve bu yakıcı utanç, derin, sessiz incinmişlik de. Teddy birkaç veda sözcüğü bile yazmaya değer bulmuyordu onu. Emily onun kendisine âşık olmadığını biliyordu. Bunu Chidlawların evindeki partiden beri biliyordu ama yine de aralarındaki dostluk birkaç sözcüğü hak etmiyor muydu? Demek dostluğu da ona bir şey ifade etmiyordu. Bu yaz, onun için sadece bir dinlenme ve tatildi. Şimdi gerçek hayatına ve kendisi için gerçekten önem taşıyan şeylere geri dönmüştü. Ve giderken Ilse'ye bir mektup bırakmıştı. Rol yapmak mı? Pekâlâ, o zaman öç alma rolü yapacaktı. Zaman zaman Murray gururunun oldukça işe yarar bir özellik olduğunu anlıyordu.

"Yaz da bitti zaten," dedi umursamaz bir tavırla. "Ben de bir an önce çalışmaya başlamalıyım. Geçtiğimiz iki ay boyunca utanç verici bir şekilde işimi ihmal ettim."

"Senin gerçek anlamda ilgilendiğin tek şey yazmak, değil mi?" diye sordu Ilse merakla. "Ben de işimi seviyorum ama onun beni, işinin seni tamamen ele geçirdiği gibi ele geçirdi-

ğini düşünmüyorum. Göz açıp kapayana kadar vazgeçebilirim isimden. Eğer... Neyse hepimizin mizacı farklı. Ama hayatta sadece bir şeyi önemsemek doğru bir şey mi sence Emily?”

“Bence pek çok şeyi önemsemekten daha doğru.”

“Belki de haklısındır. Bu durumda, her şeyini tapınağındaki tanrıçanın ayaklarının dibine serdiğine göre başarıya ulaşman kaçınılmaz. İşte aramızdaki fark da bu. Benim hamurum daha zayıf Emily. İş ve başarı için vazgeçemeyeceğim şeyler var benim... Asla vazgeçemeyeceğim şeyler. Yaşlı Kelly’nin eskiden bize söylediği gibi istediğimi elde edemezsem, elde ettiğimi isteyeceğim ben de. Bu çok akıllıca değil mi?”

İçinden kendini de diğer insanları kandırabildiği kadar kolay kandırabilmeyi dileyen Emily, Ilse’nin yanına gidip onu alnından öptü.

“Artık çocuk değiliz ve çocukluk günlerimize geri döne-yiz Ilse. Artık birer yetişkiniz ve yetişkin olmanın gerektirdiği şekilde davranmamız, elimizden gelenin en iyisini yapmamız gerek. İçimden bir ses senin mutlu olacağını söylüyor ve mutlu olmanı gönülden diliyorum.”

Ilse, Emily’nin elini avuçlarının arasına aldı ve hüzünlü bir sesle, “Lanet olası sağduyu!” dedi.

Yeni Ay’da olmasa hislerini “lanet olası” ifadesinden çok daha sansürsüz bir şekilde ifade edeceği kesindi.

16. Bölüm

I

17 Kasım 19--

Bir kasım gününü daha tanımlarken, tanımdan asla ayırmayacağınız iki sıfat vardır: Sıkıcı ve kasvetli. Bu iki sözcük dilbilgisi evreninde sonsuza dek birliktelik yemini etmişler ve onları ayırmak benim işim değil. Bu durumda, bugün hem fiziksel hem de ruhsal olarak içeride ve dışarıda... Sıkıcı ve kasvetli.

Dün pek de fena sayılmazdı aslında. Güz güneşinin ılıklığında, Kuzen Jimmy'nin büyük balkabağı yığınının, gri ahırların önünde harika bir renk havuzu oluşturan ve vadinin yaprakları dökülmüş ardış ağaçlarıyla oldukça hoş görüldüğü bir gündü. Öğleden sonra ve akşam, güz gün batımının ardından hâlâ güzelliklerini kaybetmemiş, ürpertici bir büyüleyiciliğe sahip kasım korularında yürüyüş yaptım.

Canlılık belirtisi göstermeyen ıssız çayırların ve beni bekler gibi görünen tepenin, muhteşem, gri, düşünceli bir sessizliğe bürünmüş olduğu bir akşamdı. Kulaklarımla birlikte ruhumla da dinlediğimde ürktücü ama güzel pek çok ses duyabildiğim bir sessizlikti bu. Sonrasında bana bir mesaj yollamak ister gibi yıldızlar boy göstermeye başladılar.

Ama bugün kasvetli bir gündü ve bu gece, yeteneğimin yok olup gittiğini düşünüyorum. Gün boyunca yazdım ama akşam,

tek bir kelime bile yazamadım. Kendimi odama kapadım ve kafesteki bir hayvan gibi bir aşağı bir yukarı yürüyüp durdum. Yeni Ay'daki çalar saat, gece yarısı olduğunu bildirse de uyumaya çalışmamın boşuna olduğunu biliyorum. Uyuyamam. Cama vuran yağmur damlaları iç karartıcı ve rüzgâr, ölüm orduları gibi uğulduyor. Geçmişin küçük sevinçleri ve geleceğin korkusu zihnimde dolaşıp duruyor.

Bu gece, nedense Kırgın Evi düşünüyorum. Tepenin üzerindeki, yağmur damlalarının dövdüğü, etrafında rüzgârın uğuldadığı evi. Nedense bu gece, içimi en çok acıtan şey bu ev. Diğer geceler, bu kış Dean'in nerede olduğunu bile bilmeyişim, Teddy'nin bana tek bir satır bile yazmayacağı ya da önümde uzanan yalnızlık dolu saatlerin dayanma gücümü yok edeceği endişesiyle kıvranıp durdum. Böyle üzüntülü zamanlarımda rahatlamak için eski günlüğümü alıyorum elime. Günlüğüme yazmak, sadık eski bir dostla konuşmak gibi.

II

30 Kasım 19--

Bahçede iki kasımpatım ve bir gülüm var. Gül, başlı başına bir şarkı, bir hayal ve büyümlü bir çiçek. Kasımpatıları da güzel ama kesinlikle gülle yan yana gelmemeliler. Kendi başlarına hoş, parlak renkli çiçekler açan, pembe ve sarı, neşe saçan, hallerinden memnun görünen çiçekler. Ama yanlarında bir gül olması algıda büyük bir değişime neden oluyor. Gülün yanında dimdik, asil bir kraliçenin emrinde çalışan kaba saba, çirkin hizmetçiler gibi görünüyorlar. Bir gül olarak dünyaya gelmemek zavallı kasımpatıların suçu olmadığından, onlara karşı adil davranmam gerektiğini düşünüyorum ve onları kendi içlerinde değerlendiriyorum.

Bugün oldukça iyi bir öykü yazdım. Sanırım Bay Carpenter bile okusa eleştirecek bir yanını bulamazdı. Yazarken kendimi mutlu hissettim. Ancak şimdi düşününce...

Yine de şikâyet etmemeliyim. Yaşam bana yine yaşanılabilir gibi gelmeye başladı. Güz boyunca böyle gelmiyordu. Laura Teyzenin, tüberküloz olmamdan korktuğunu biliyorum. Ama hayır, olmayacağım. Bu fazlasıyla Viktorya devrine has bir şey. Ben sorunlarla boğuştum ve onları yendim. Artık yine akıl ve ruh sağlığı yerinde, özgür biriyim. Yine de zaman zaman aptallığımın buruk ve acı tadını hissetmediğim söylenemez.

Bu arada işimde oldukça yol aldım. Kendimi geçindirmeye yetecek kadar para kazanıyorum ve Elizabeth Teyze akşamları öykülerimi yüksek sesle Laura Teyze ve Kuzen Jimmy'ye okuyor. Genel olarak yaşadığım günle baş edebiliyorum. Benim sorunum yarın, yarınla baş etmekte zorlanıyorum.

III

15 Ocak 19--

Ay ışığında kar ayakkabılarımı giydim ve yürüyüşe çıktım bu gece. İnsanı canlandıran bir ayaz vardı ve gece soğuk, yıldızlı, şiir kadar güzeldi. Bazı geceler bal gibidir... Bazıları şarap gibi sarhoş edici... Bazıları da pelin otu gibi acıdır. Bu gece şarap gibi. İnsanı bir anda sarhoş eden, köpüklü, berrak bir beyaz şarap gibi. Ümit ve beklenti doluyum. Dün gece, sabaha karşı üçte beni ele geçiren düşünceler ve acılar karşısında zafer kazanmış gibi hissediyorum kendimi.

Eve dönünce doğruca odama çıkıp pencereden dışarı baktım. Bahçe, ay ışığının, abanoz renkli gölgelerin ve gümüşü kırağının altında bir düşler âlemi gibi görünüyor. Yürüyüş yolunun iki kenarına dizilmiş, yaprakları dökülmüş ağaçlar, ölümü ve hüznü çağrıştırır gibi. Ama sadece öyle görünüyorlar. Can suyu onların kalplerinde ve yavaş yavaş gövdelerine yayılarak yeniden yeşil yapraklar ve pembe çiçeklerden oluşan gelinliklerini giymelerini

sağlayacak. Bahçedeki kar yığınının altında kalmış zerrinler yine başlarını dikleştirecek ve sabahı müjdeleyecekler.

Yeni Ay'ın bahçesinin ötesinde birbirini izleyen çayırlar, ay ışığının altında bembeyaz ve yapayalnız görünüyorlar. Yapayalnız mı? Bu sözcüğü yazmak istememiştım, farkında olmadan yazıvermişim. Ben yapayalnız değilim. İsim, kitaplarım ve bahar ümidim var benim. Ayrıca şu anki sakin, olaysız hayatımın, geçen yaz yaşadığım hareketli hayattan çok daha iyi olduğunu düşünüyorum.

Kâğıda dökmeden önce buna gerçekten inanıyordum ama şimdi inanmıyorum. Gerçek değil bu. Son derece hareketsiz, durağan bir hayatım var!

Ve yalnızım... Paylaşılmayan düşüncelerin yalnızlığındayım. Bunu inkâr etmenin ne anlamı var ki? Odama geldiğimde zafer kazanmış gibiydim ama şimdi bayrağım yine yere düştü.

IV

20 Şubat 19--

Şubat genelde öfkeli, sert bir aydır ve geçtiğimiz birkaç hafta, hava Murray geleneklerine oldukça uygundu.

Ürkütücü bir kar fırtınası yaşadık ve rüzgâr, tepelerin üzerinde kötü niyetli hayaletleri kovalar gibi öfkeyle esti. Blair Water hüznünlü, yer yer ağaç gövdelerinin koyuluğunun dışında bembeyaz bir çöle döndü. Ama dışarıdaki fırtınalı hava, odamda çıtırdarak yanan ateşin daha sıcak görünmesine neden oluyor. Ocak ayında yaşadığım güzel geceden bile daha güzel görüyorum hayatı. Bu gece... O gece kadar onur kırıcı değil.

Bugün Glassford Magazin'de Teddy tarafından resimlendirilmiş bir öykü vardı. Kadın kahramanın yüzüne bakınca kendimi

*gördüm. Bu olayı daha önce de yaşamış ve her seferinde tüyle-
rimin ürperdiğini hissetmiştim. Ama bugün bunu görmek beni
öfkelenbildirdi de. Ben onun için anlam ifade etmiyorsam yüzüm
de etmemeli.*

*Daha önce Kim Kimdir'de gördüğüm Teddy'nin fotoğrafını
kesmiş, çerçeveleyip masamın üzerine koymuştum. Teddy bana hiç
fotoğrafını vermedi. Bu gece, fotoğrafı çerçeveden çıkardım ve şö-
minedeki odunların arasına atıp kıvrılıp bükülerek küle dönme-
sini izledim. Alevler tamamen sarmadan önce fotoğraf tuhaf bir
şekilde titrer gibi oldu ve Teddy sanki "Unuttuğunu sanıyorsun
ama unutmuş olsaydın beni yakmazdın. Sen benimisin, her za-
man benim olacaksın ve ben seni istemiyorum," der gibi acıma-
sızca, alaycı bir şekilde göz kırpmış gibi geldi bana.*

*Evet, gerçekten de şimdi karşımda bir iyilik perisi belirse ve
ondan ne dilediğimi sorsa, Teddy Kent'in gelmesini, yine Kibirli
John'un arazisinden ıslık çalmasını ve bir daha asla uzaklara git-
memesini dilerdim.*

*Buna daha fazla dayanamayacağım. Onu aklımdan çıkar-
mam gerek.*

17. Bölüm

I

Murray ailesi, Emily'nin yirmi ikinci doğum gününü takip eden yaz, oldukça zorlu bir dönem geçirdi. O yaz Teddy ve Ilse eve gelmemişlerdi. Ilse tatilini Batı'da yolculuk yaparak geçirecekti, Teddy ise Hintli bir grupla birlikte Kuzey'deki iç bölgelerde, bir dizi için resimler çizmek üzere anlaşılmıştı. O yaz, Emily'nin çok sayıda arkadaşı oldu ve Blair Water'daki dedikodular, hangi ayağının hangisinden sonra geldiğini bilmekte zorlanan bir kırkayağın durumuna düştüler. Evet, Emily'nin çok sayıda erkek arkadaşı oldu ve hiçbiri de Murraylerin onaylayacağı türden değildi.

Bir tanesi, Doktor Burnley'nin deyiimiyle "resmedilmeye değer bir alçak" olan Derry Göleti Don Juan'ı, yakışıklı ve havalı Jack Bannister'dı. Doğal olarak toplumsal ve ahlaki doğruların hiçbiri Jack'in umurunda değildi. Ama tatlı dili ve yakışıklılığı, sağı solu belli olmayan Emily üzerinde kim bilir nasıl etkili olmuştu? Bu durum üç hafta boyunca Murrayleri çok endişelendirdi ve üç haftanın sonunda Emily'nin aklı başına gelince Jake Bannister sonsuza dek fotoğraftan çıktı.

"Emily, onunla değil görüşmek, tek kelime bile konuşmamasıydı," dedi Oliver Dayı öfkeyle. "İnsanlar onun bir günlük tuttuğunu, aşk ilişkilerini ve sevgililerinin kendisine söylediklerini bu günlüğe yazdığını söylüyorlar."

Laura Teyze endişeli bir ifadeyle bu sözleri Emily'ye aktardığında, Emily, "Endişelenme. Benim söylediklerimi yazmaz," dedi sakin sakin.

Harold Conway de Murrayler için bir diğer endişe nedeniydi. Shrewsbury'de yaşayan, otuzlarında, tohuma kaçmış şair gibi görünen bir adamdı. Dalgalı koyu renk saçları ve pırıl pırıl parlayan kahverengi gözleri olan Conway hayatını "dolandırıcılık yaparak" kazanıyordu.

Emily onunla bir konsere ve bir oyuna gittiğinde Yeni Ay'daki teyzeleri uykusuz geceler geçirmeye başladılar. Ama Blair Water deyişiyle Rod Dunbar "onun ayağını kaydırduğunda" Yeni Ay'ın yaşlı hanımefendileri için durum daha da zorlaştı. Din konusunda Dunbarlar hiç de onaylanacak bir aile değillerdi. Rod'un annesi bir Presbiteryendi ama babası Metodist, erkek kardeşi Baptist ve kız kardeşlerinden biri Hristiyan Bilimciydi. Bir diğer kız kardeşi Teosofistti ki bu hepsinden beterdi çünkü ne olduğu konusunda hiçbir fikirleri yoktu. Peki bu karmaşanın arasında Rod neydi acaba? Tabii ki Yeni Aylı dini bütün bir yeğen için uygun bir talip değildi.

Wallace Dayı, "O adamın büyük amcası aklını dinle bozmuş bir akıl hastasıydı," dedi. "On altı yıl boyunca yatağa bağlayarak zapt edebildiler adamı. Aklını mı kaçırdı bu kız? Aklını mı kaçırdı yoksa bizim aklımızı kaçırmamızı mı sağlamaya çalışıyor?"

Buna karşın Dunbarlar en azından saygın bir aileydiler. Peki ya bir zamanlar babası ineklerini mezarlıkta otlatan, amcasının gazezinden komşunun kuyusuna kedi ölüsü attığından şüphelenilen "ünlü Priest Göleti Dixlerinden" Larry Dix'e ne demeli? İtiraf etmek gerek ki Larry, bir Dix olduğu gerçeği göz ardı edilirse hakkında olumsuz şeyler söylenmeyen, dürüst,

sağduyulu bir genç adam ve başarılı bir diş hekimiydi. Yine de Elizabeth Teyze, Emily ona sırt çevirdiğinde büyük bir rahatlama hissetti.

Laura Teyze bir Dix'in bir Murray ile evlilik hayali kurması konusunda, "Küstahlıktan başka bir şey değil bu," şeklinde yorum yaptı.

"Ondan vazgeçmemin nedeni küstahlığı değildi," dedi Emily. "Aşk yaşamayı bilmemesindendi. Çok güzel olması gereken bir şeyi çirkinleştiriyor o."

"Yani onu reddetmenin nedeni sana romantik bir biçimde evlenme teklif etmemiş olması mı?" diye sordu Elizabeth Teyze, onaylamaz bir tavırla.

"Hayır. Sanırım onu reddetmemin asıl nedeni onun yeni yıl hediyesi olarak karısına elektrikli süpürge verecek türde bir adam olması," dedi Emily, alaycı bir tavırla.

"Bu kız hiçbir şeyi ciddiye almaz zaten," dedi hayal kırıklığına uğrayan Elizabeth Teyze.

"Büyü mü yaptılar acaba ona? Yaz boyunca tek bir uygun erkek arkadaşı olmadı. O kadar sağı solu belli olmayan bir kız ki uygun talipler de ondan korkar oldular zaten," dedi Wallace Dayı.

"Flörtçü bir kız olarak ün kazandı," dedi, duyduğu üzüntü sesinden belli olan Ruth Teyze. "Aklı başında, uygun genç erkeklerin ona ilgi göstermemesine şaşmamak gerek."

"Sürekli yeni bir sıra dışı aşk ilişkisi haberi alıyoruz," dedi Wallace Dayı. Onu dinleyen diğer Murrayler "sıra dışı aşk ilişkisi" sözcüklerini vurgulayarak söylediğini fark ettiler. Evet, Emily'nin aşk ilişkileri, bir Murray'ye yakışacak alışlagelmiş, uygun ilişkiler değildi. Gerçekten de sıra dışı ilişkilerdi.

II

Yine de Emily, Elizabeth Teyze hariç Murray ailesi üyeleri, yaşadığı en sıra dışı romantizmden haberdar olmadıkları için Tanrı'ya hep şükretti.

Olay sıradan ve saçma bir şekilde başladı. İçinde edebi değer taşıyan yazılar olduğu iddiasındaki, günlük çıkan *Charlottetown Argus Gazetesi*, eski bir Amerikan gazetesinden, isim yapmamış bir yazara, Mark Greaves'e ait, büyük olasılıkla telif hakkı olmayan *Kraliyet Nişanı* adlı hikâyeyi seçmiş ve pek çok bölümünü kopyalamıştı. Kendini Prens Edward Adası'nın bir tatil cenneti olduğunu duyurmaya adanmış olan Argus'un özel sayısında bu bölümlerin yayımlanmasına karar verilmişti. Argus küçük bir kadrosu olan bir gazeteydi ve bu kadro, özel sayıyı zamanında dizgiye verebilmek için bir ay boyunca gece gündüz çalıştı, nihayetinde *Kraliyet Nişanı*'nı sonuç bölümü dışında dizgiye hazır etmeyi başardı. Nasıl olmuşsa sonuç bölümü kaybolmuştu ve hiçbir yerde bulunamıyordu. Editör öfkeden çılgına döndü ama bunun sorunu çözmeye faydası olmadı. Son dakikada o hikâyenin kaplayacağı yeri dolduracak bir hikâye bulamazdı ve baskıya sadece bir saat kaldığından bir sonuç bölümünün yazılma şansı da yoktu. Peki ne yapacaktı?

O sırada Emily gazetenin kapısından içeri girdi. Bay Wilson'la iyi arkadaştı ve Charlottetown'a her gelişinde onu ziyaret ederdi.

"Seni Tanrı gönderdi," dedi Bay Wilson onu görünce. "Bana bir iyilik yapar mısın?" *Kraliyet Nişanı*'nın yazılı olduğu kâğıtları ona uzattı. "Tanrı aşkına, hemen işe koyul ve bu hikâyeye bir sonuç bölümü yaz. Sana yarım saat veriyorum. Bir yarım saat de dizgiye sokmaları için gerekli çünkü. Ancak bu şekilde özel sayıyı zamanında basabiliriz."

Emily hikâyeyi hızla gözden geçirdi ama Mark Greaves'in hikâyeyi nasıl sonlandırmayı seçtiğine dair ipucu bulmayı başaramadı.

"Nasıl sonlandığına dair bir fikrin var mı?" diye sordu.

"Hayır, okumadım hikâyeyi," diye homurdandı Bay Wilson. "Sadece uzunluğu, özel sayıdaki boşluğa uygun olduğu için seçtim."

"Pekâlâ, her ne kadar krallar ve kraliçelerle ilgili bir şeyler yazma konusunda deneyimim olmasa da elimden geleni yapacağım. Şu Mark Greaves, her kimse, sanırım kraliyet ailesiyle ilişkide olan biri."

"İddiaya girerim ki bırak kral, kraliçeyi hayatında soylu birini bile görmemiştir," dedi Bay Wilson.

Kendisine verilen yarım saatte Emily, hikâyenin barındırdığı gizemi ustaca çözen başarılı bir sonuç bölümü yazdı. Büyük bir rahatlama ile yazıyı dizgiciye veren Bay Wilson, Emily'yi teşekkürlere boğdu.

"Okuyucular, kalemin nerede değiştiğini fark edecekler mi acaba?" diye düşündü Emily. "Ve şu Mark Greaves denen adam hikâyeyi okursa ne düşünecek çok merak ediyorum."

Merakını yenmesi mümkün olmadığından Emily, daha fazla bu konu üzerinde düşünmedi. Ama iki hafta sonra, bir öğle sonrası, salonda Elizabeth Teyzenin değer verdiği bir aile yadigarı olan koyu kırmızı ayaklı kristal vazoya koyduğu gülleri düzenlerken, Kuzen Jimmy yanında bir yabancıyla içeri girdi. Emily'nin doğal olarak *Kraliyet Nişanı*'yla hiç bağdaştırmadığı yabancıyı gördüğünde ilk izlenimi onun sinirli biri olduğuydu.

Kuzen Jimmy de konuğu öfkeli bulmuş olacak ki sağduyulu davranıp salondan hemen çıktı. O çıkarken odaya giren Laura

Teyze, elinde tuttuğu içinde çilek reçeli olan tabağı masanın üzerine bıraktı ve Emily'nin bu tuhaf görünümlü ziyaretçisinin kim olduğunu merak ederek odadan ayrıldı. Açık yeşil elbisesinin içinde, ince uzun, zarif bir görünümü olan Emily, gölgeli, eski moda mobilyalarla döşenmiş salonda bir yıldız gibi parlayarak, bir süre olduğu yerde kıpırdamadan durup ziyaretçiye baktı.

Sonra Yeni Ay'a özgü mesafeli nezaketle, "Oturmaz mısınız?" dedi. Ama ziyaretçi gözlerini Emily'den ayırmaksızın onun önünde durmaya devam etti. Emily bir kez daha adamın odaya girdiğinde oldukça sinirli olduğunu ve bu sinirin hâlâ hiç yatışmadığını düşündü.

Orada, etten kemikten bir adam olarak durduğuna göre doğal olarak o da dünyaya bir bebek olarak gelmiş olmalıydı ama onun bir zamanlar bir bebek olduğunu düşünmek imkânsızdı. Oldukça sıra dışı giysiler giymiş, sağa doğru açı yapan üçgenler gibi görünen siyah kaşlarının altındaki kuş üzümüne benzeyen gözlerinden birinin üzerine tek camlı bir gözlük takmıştı. Omuzlarına kadar inen yele gibi siyah saçları, oldukça uzun bir çenesi ve mermer beyazlığında bir teni vardı. Bu adam bir tabloda olsa, Emily onun oldukça yakışıklı ve romantik görünüşünü düşünebilirdi ama orada, Yeni Ay'ın salonunda son derece tuhaf biri gibi görünüyordu.

"Şiir gibi güzel varlık," dedi Emily'den gözlerini ayırmayan adam, kendi kendine konuşur gibi.

Emily, acaba bu bir yolunu bulup tımarhaneden kaçmış bir akıl hastası mı, diye düşünerek ürperdi.

"Çirkinlik denen suçu işlememiş bir varlık duruyor karşımda," diyerek sözlerine devam etti adam tutkuyla. "Bu muhteşem bir an... Şahane bir an. Konuşarak anın muhteşemliğini

bozmak zorunda olmamız çok yazık. Eflatuni gri, altın beneklerle süslenmiş gözler... Hayatım boyunca baktığım gözler... Yıllar, yıllar önce derinlerinde boğulduğum güzel gözler."

"Siz kimsiniz?" diye sordu, artık adamın akıl hastası olduğuna hiç şüphesi kalmamış olan Emily. Yabancı sağ elini kalbinin üzerine koyup onun önünde eğildi.

"Mark Greaves... Mark D. Greaves... Mark Delage Greaves."

Mark Greaves mi? Emily bu ismi bir yerlerden hatırladığını düşündü. Son derece tanıdık gibiydi.

"İsmimi hatırlamamış olamazsınız, değil mi? Ne de olsa tanınmış bir isim. Dünyanın bu uzak köşesinde bile..."

"Ah!" diye bağırdı, bir anda kafasında bir şimşek çakan Emily. "Ben, şimdi hatırladım. *Kraliyet Nişanı*'nin yazarısınız."

"Evet, duyarsızca katlettiğiniz o hikâyenin yazarıyım."

"Ah, ben, ben çok üzgünüm. Eminim şu an ne kadar özür dileysem de bunun affedilmesi mümkün olmayan bir suç olduğunu düşünüyor olmalısınız. Ama aslında olay..."

Havada dalgalanan, uzun parmaklı beyaz el, kızın sözlerini tamamlamasına izin vermedi.

"Önemli değil. Önemli değil. Şu an bu umurumda bile değil. İtiraf edeyim, buraya geldiğimde çok öfkeliydim. Derry Göleti bölgesinden geçerken, bir gece Kum Tepeleri Oteli'nde -ah, ne kadar şiirsel, gizem ve romantizm barındıran bir isim- kalmaya karar verdim ve bu sabah *Argus*'un özel sayısını gördüm. Öfkelendim... Sizce de öfkelenmeye hakkım yok muydu? Ama öfkeli olmaktan ziyade üzüldüm. Hikâyem barbarca katledilmişti. Mutlu bir son! Bu bence dayanılmaz bir şey! Benim yazdığım son, hüznü ve sanatsaldı. Mutlu bir

son asla sanatsal olamaz. Doğruca *Argus*'a gittim. Öfkemi gizleyip oradakilerle konuştum ve bu durumun sorumlusunun kim olduğunu öğrendim. Sorumluyu kınamak, ona haddini bildirmek için buraya geldim ama kendimi o suçluya taparken buldum."

Emily bu sözler karşısında ne diyeceğini bilemedi. Yeni Ay geleneklerinde böyle bir konuşma karşısında verilecek bir cevap yoktu.

"Beni anlamadınız. Şaşırdınız... Şaşkınlığınız tüm bedeninizi ele geçirdi. Bakın yine söylüyorum, muhteşem bir an bu... Bu salona öfkeyle girmek ve bir ilaheyle karşılaşmak. Sizi görür görmez benim için, sadece benim için yaratıldığınızı anladım."

Emily içten içe birilerinin bir an önce salona girmesini diledi. Olay iyice kâbusa dönüyordu.

"Bunlar çok saçma sözler," dedi kısaca. "Biz iki yabancıyız..."

"İki yabancı değiliz," diyerek onun sözünü kesti adam. "Bir başka yaşamda iki âşıktık biz. Ve aşkımız şiddetli, muhteşem bir şeydi... Sonsuza dek süren aşklardandı. İçeri girdiğim an sizi tanıdım. Şu an yaşadığınız tatlı şaşkınlıktan kurtulur kurtulmaz siz de bunu anlayacaksınız. Ne zaman evlenmek istersiniz?"

İnsanın daha beş dakika önce gördüğü bir erkekten evlenme teklifi alması, hoş olmaktan çok rahatsız edici bir şeydi. Emily bundan fena halde rahatsız olmuştu.

"Lütfen böyle saçma sapan konuşmayın," dedi sertçe. "Sizinle hiçbir zaman evlenmeyeceğim elbette."

"Benimle evlenmeyecek misiniz? Ama evlenmelisiniz! Hayatım boyunca ilk kez bir kadına evlenme teklif ediyorum. Ben

nl Mark Greaves'im ve oldukça varlıklıyım. Fransız annemin büyüleyiciliği ve romantikliğine, İskoç babamın sağduyusuna sahibim. Sizin gizeminizi ve gzelliğinizi Fransız yanımla hissedip itiraf ediyorum. İskoç yanımla ise ekingenliğiniz ve ağırbaşlılığınız karşısında saygıyla eğiliyor. Siz tapılası, mkemmelm bir kadınsınız. Pek çok kadın bana aşık oldu ama ben hiçbirine karşı bir şey hissetmedim. Ama bugün bu odaya zgr bir adam olarak giren ben, tutsak olarak çıkacağım. Bu büyüleyici bir tutsaklık! Beni esir alan, tapılası bir kadın! Bütün ruhumla önünüzde diz kyorum.”

Emily gerçekten söylediğini yapıp önünde diz çökeceği dşnencesiyle dehşete kapıldı. Bay Greaves bunu yapabilecek biri gibi görünüyordu. Onun gerçekten diz ktğn ve tam o sırada Elizabeth Teyzenin içeri girdiğini hayal etti.

“Gidin, lütfen gidin,” dedi telaşla. “Benim... Yapmam gereken işlerim var ve burada durup sizinle daha fazla konuşacak zamanım yok. Hikâye konusunda sizden özür dilerim. Eğer açıklamama izin verseydiniz...”

“Hikâyenin artık umurumda olmadığını söylemiştim. Gerçi hikyelerinizi mutlu sonla bitirmemeniz gerektiğini ğrenseniz iyi olur –asla mutlu sonla bitirmemelisiniz. Neyse, ben size ğretirim. Size hüznün ve yarım kalmışlığın güzelliğini, sanatsallığını öğreteceğim. Ah, ne ğrenci olacaksınız ama! Böyle bir öğrencinin ğretmeni olmak ne büyük lütuf! Elinizi öpmek istiyorum.”

Elini tutacakmış gibi Emily'ye doğru bir adım attı. Dehşete kapılan Emily telaşla geri çekildi.

“Aklınızı kaçırmış olmalısınız!” diye bağırdı.

“Aklını kaçırmış biri gibi mi görünüyorum?” diye sordu Bay Greaves.

“Evet, öyle,” diye cevap verdi Emily, sözlerini yumuşatma gereği duymadan.

“Öyledir, haklısınız, öyledir. Deliliğim, gül şarabıyla sarhoş olmamdan kaynaklanıyor. Bütün âşıklar, delidirler. Aşk ilahi bir deliliktir! Ah, bu güzel, yabancı bir dudağın değmemiş olduğu dudaklar!”

Emily kendini toparladı. Bu saçma sapan konuşma, bir an önce sona ermeliydi. Başlarda duyduğu şaşkınlık artık öfkeye dönüşmüştü.

“Bay Greaves...” diyerek söze başladı. Bu sırada gözlerinde, söylediklerini kararlı bir biçimde söylediğini anlatan Murray bakışı belirmişti. “Bu saçmalıkları daha fazla dinlemeye hiç niyetim yok. Size hikâye konusunda açıklama yapmama izin vermediğinize göre korkarım gitmenizi istemek zorundayım.”

Bay Greaves birkaç saniye hüzünlü bir ifadeyle Emily’ye baktı. Sonra ümitli bir ifadeyle, “Bir öpücükle mi yoksa bir tekmeyle mi? Hangisiyle?” diye sordu.

Acaba öpücük ve tekme sözcüklerini mecazi olarak mı kullanmıştı? Ama öyle kullanmış olsa da olmasa da...

“Tekmeyle,” dedi Emily, buz gibi bakışlarla.

Bay Greaves bir anda Emily’nin gülleri yerleştirdiği kristal vazoyu aldı ve öfkeyle şömineye fırlattı.

Emily’nin dudaklarından, hayal kırıklığı ve dehşet karışımı bir ifade içeren bir çığlık koptu. Aile yadigârı, değerli vazo, tuzla buz olmuştu.

“Bu sadece savunma tepkisiydi,” dedi Bay Greaves, onun gözlerinin içine bakarak. “Bunu yapmalıydım. Yapmasaydım sizi öldürmem gerekecekti. Buzdan kadın! Soğuk rahibe! Kuzey karları gibi buz gibisiniz! Elveda.”

Bay Greaves salondan çıkarken arkasından kapıyı çarpmadı. Emily'nin ne kaybettiğini anlamasını sağlamak istercesine nazikçe, bir daha açılmayacağını ima etmek istercesine kapıyı sıkı sıkı kapadı. Emily onun bahçeden çıktığını ve ayaklarının altındaki her şeyi un ufak etmek ister gibi sert adımlarla patikada yürüdüğünü görünce rahatlayıp derin bir nefes aldı. Bu, Bay Greaves odaya girdiği andan itibaren aldığı ilk rahat nefesti.

“Sanırım vazoyu şömineye fırlatmak yerine içinde çilek reçeli olan tabağı kafama fırlatmadığı için şükretmeliyim,” diye mırıldandı.

O sırada Elizabeth Teyze salona geldi.

“Emily! Kristal vazoya ne oldu? Büyükanne Murray'nin kristal vazosuydu o! Ve sen onu kırdın!”

“Hayır, ben kırmadım. Ben kırmadım sevgili teyzeciğim. Bay Greaves... Bay Mark Delage Greaves kırdı onu. Aldı ve şömineye fırlattı.”

“Şömineye mi fırlattı?” Elizabeth Teyzenin şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. “Neden böyle bir şey yaptı?”

“Çünkü onunla evlenmeyi kabul etmedim,” dedi Emily.

“Onunla evlenmek mi? Sen bu adamı daha önceden tanıyor muydun?”

“Hayır.”

Şaşkınlıktan ne diyeceğini bilemeyen Elizabeth Teyze eğilip vazonun parçalarını topladı ve bir şey söylemeden odadan çıktı. Bir erkeğin ilk görüşte evlenme teklif ettiği bir kızda yanlış bir şeyler olmalıydı. Hele bu adam, reddedildiğinde kristal vazoyu şömineye fırlatıp kırıyorsa kesinlikle o kızda yanlış bir şeyler vardı.

III

Ama o yazı Murraylere asıl zehir eden olay, Emily'nin Japon prensle yaşadığı ilişki oldu.

Emily'nin ikinci dereceden kuzeni, yirmi yıldır Japonya'da yaşayan Louise Murray, kısa bir ziyaret için eve gelirken yanında, kocasının bir arkadaşının oğlu olan ve Kanada'yı görmek isteyen, uzun uğraşlar sonucu Hristiyanlığa döndürmeyi başardığı genç bir Japon prensi de getirmişti. Böyle soylu bir kişinin gelecek olması Murray ailesinde ve çevrede büyük bir heyecan uyandırmıştı. Ama bu heyecan, prensin, Yeni Aylı Emily Byrd Starr'a deli gibi âşık olduğunu anladıklarında duydukları heyecanın yanında hiç kalırdı.

Emily ondan hoşlandı, onu ilgi çekici buldu ve Blair Water'ın Presbiteryen atmosferinde şaşkına dönen genç adam için üzüldü. Doğal olarak bir Japon prensi, Hristiyanlığa dönmüş bile olsa kendisini tam olarak oraya ait hissedemiyordu. Bu nedenle gayet güzel İngilizce konuşabilen genç adamla uzun uzun konuştu, Ay doğarken onunla bahçede gezintilere çıktı ve çekik gözlü, parlak siyah saçlarını geriye doğru tarayan Japon prensi, ne düşündüğü anlaşılmayan ifadesiz yüzüyle hemen hemen her akşam Yeni Ay'da görülmeye başlandı.

Ama Murrayler, prens, Emily'ye akik taşından ustaca yontulmuş bir kurbağa verene dek alarma geçmediler. Bu hediye-nin ne anlama geldiğini Kuzen Louise açıkladı onlara. Üstelik gözyaşlarına boğularak. Kuzen Louise, Japon prensin Emily'ye verdiği kurbağanın ne anlama geldiğini biliyordu. Bu akik kurbağalar, prensin aile yadigârlarındandı ve evlilik veya nişan dışında nedenlerle birine asla hediye edilmezlerdi. Bu durumda acaba Emily onunla nişanlanmış mıydı? Ruth Teyze her zamanki gibi herkesin aklını kaçırdığını düşünüyormuş gibi bir

ravırla Yeni Ay'a geldi ve olay çıkardı. Onun bu tavrı Emily'yi o kadar rahatsız etti ki genç kız kendisine sorulan sorulara cevap vermeyi reddetti. Yaz boyunca ailesinin, kendi seçimi olmayan ve ciddiye alınmalarını gerektirecek en ufak bir tehlike oluşturmamayan talipler konusunda kendisini soru yağmuruna tutmalarından bıkmıştı ve artık buna daha fazla dayanmaya hiç niyeti yoktu.

"Bilmemenin daha iyi olacağı bazı şeyler var," dedi Ruth Teyze, küstahça.

Bu sözler, akılları başlarından gitmiş Murray ailesi üyelerinin ümitsizce Emily'nin bir Japon prensesi olmaya karar verdiği sonucuna varmalarına neden oldu. Ve eğer böyle bir karar verdiyse... Emily kararını verdiğinde ne olduğunu artık biliyorlardı. Murraylerin gözünde, genç adamın prens olmasının hiçbir önemi yoktu. Onlar için önemli olan hiçbir Murray'nin bir yabancıyla, özellikle bir Japon'la evlenmemiş olmasıydı ve bu böyle devam etmeliydi. Ama yine de ufak da olsa bir ümit vardı. Ne de olsa Emily sağı solu belli olmayan bir kızdı.

"Her zaman kötü ünü olan, uygunsuz kişileri seçiyor," diye söylendi Ruth Teyze. "Ama bu seferki kesinlikle en beteri. Bir pagan... Bir..."

"Yanılıyorsun Ruth," dedi Laura Teyze. "Hristiyanlığı seçti o. Kuzen Louise, seçiminde samimi olduğunu söylüyor ama..."

"Ben sana söyleyeyim, o kesinlikle bir pagan!" diye tekrarladı Ruth Teyze. "Kuzen Louise kimseyi Hristiyanlığa falan döndüremez. Kendisi doğru dürüst bir Hristiyan olsun önce. Kocasına gelince, o da bir modernist. Hiç boşuna konuşma! O, sarı ırktan bir pagan! Ah, o ve o akik taşından kurbağası!"

Aklına aile yadigârı vazo gelen Elizabeth Teyze, "Görünen o ki Emily'nin sadece sıra dışı erkekleri çeken bir cazibesi var," dedi.

Wallace Dayı olayın mantık dışı olduğunu söyledi. Andrew ise burun kıvrıp, "Hiç değilse beyaz ırktan birini seçseydi," dedi. Tüm Murraylerin bu olaydan dolayı kendisini suçladığını bilen Kuzen Louise gözyaşları içinde, "Tanısanız, iyi biri olduğunu anlardınız," diye herkesi ikna etmeye çalıştı.

"Ah aptal kız, papaz James Wallace ile evlenebilirdi!" diye hayıflandı Elizabeth Teyze.

Beş hafta boyunca Murray ailesinde çalkantılı günler yaşandı, ardından prens Japonya'ya geri döndü. Kuzen Louise, Samuray soyundan gelen bir prensesle evlenmesine karar verildiği için ailesinin genç adamı geri çağırdığını söyledi. Elbette prens, ailesinin isteğini yerine getirdi ama verdiği akik taşından kurbağa Emily'de kaldı ve kimse prensin Japonya'ya dönmeden önce son akşam Ay doğarken bahçede Emily'ye ne söylediğini bilmedi. Emily o akşam eve bembeyaz bir yüz ve mesafeli, tuhaf bir tavırla döndü, teyzelerine ve Kuzen Louise'e muzipçe gülümsedi.

"İşte gördüğünüz gibi bir Japon prensesi olmayacağım," diyip hayalî gözyaşlarını silermiş gibi yaptı.

"Ah Emily, korkarım o zavallı genç adamla sadece flört ettin," dedi Kuzen Louise öfkeyle. "Ama onu çok mutsuz ettin."

"Yanılıyorsun, onunla flört etmedim. Konuşmalarımız çoğunlukla edebiyat ve tarih üzerineydi. Endişelenme Kuzen Louise, beni şimdiden unuttuğundan eminim."

"Ailesinin yolladığı mektubu okurken yüzünün ne hale geldiğini gözlerimle gördüm ben," dedi Kuzen Louise. "Ayrıca akik kurbağanın ne anlam ifade ettiğini de gayet iyi biliyorum."

Prens Japonya'ya döndükten sonra Yeni Aylılar rahat bir nefes aldılar ve Tanrı'ya şükrederek eski rutin hayatlarına geri

döndüler. Laura Teyzenin gözlerindeki huzursuz bakışlar kayboldu ama Elizabeth Teyze üzüntüyle papaz James Wallace'ı düşünmeye devam etti. O yaz oldukça sinir bozucuydu. Blair Waterlular, Emily Starr'ın "hayal kırıklığına" uğradığını fısıldaştılar ama ileride bir gün, bu duruma şükredeceğine karar verdiler. Ne de olsa insan yabancılara güvenemezdi. Belki de genç adam söylediği gibi bir prens bile değildi.

18. Bölüm

I

Ekim ayının son haftasında bir gün, Kuzen Jimmy tepedeki tarlayı sürerken Emily, Murray ailesinin efsanevi kayıp elmasını buldu ve aynı gün Elizabeth Teyze kilere inen merdivenden düşüp bacağını kırdı. (Bu noktada *serinin ilk kitabına* bakabilirsiniz.)

Emily ılık, amber rengi öğleden sonrası Yeni Ay'ın kum taşından basamaklarına oturmuş, hevesli gözlerle geçmiş yılın solgun anılarını görmek ister gibi etrafa bakıyordu. Çoğu ağaç yapraklarını dökmüştü ama gölgesi Tanrı Danae gibi görünen, hâlâ altın rengi giysisini çıkarmamış olan bir huş fidanı, ladinlerin arasından dallarını uzatmıştı ve yol boyunca dizilmiş karakavaklar, altın rengi mumları andırıyorlardı. Güz çoraklığına bürünen ilerideki tarla, üç parlak kırmızı kurdele gibi gözüken, Kuzen Jimmy'nin sürdüğü "yükseltiyle" çevrelenmişti. Emily gün boyunca yazmış ve yazmaktan yorgun düşmüştü. Bahçeyi geçip asmaların altındaki küçük yazlık eve gitmiş, lale soğanlarını dikmek için en uygun yeri bulmak üzere evin etrafında dalgın dalgın dolanmaya başlamıştı. Sonunda, Kuzen Jimmy'nin oldukça aşınmış kum taşı basamakları sökmüş olduğu yerin hemen yanındaki nemli toprağın en uygun yer olduğuna karar verdi. İlkbaharda açacak kadeh şeklindeki laleler, bir ziyafet sofrası görüntüsü vereceklerdi. Toprak o kadar nemliydi ki

Emily'nin ayakları toprağa gömüldü ve çektiğinde ayakkabılarının çamur içinde kalmış olduklarını gördü. Taş banka doğru yürüyen genç kız, orada bulduğu ince bir dal parçasıyla ayakkabılarındaki çamurları temizlemeye başladı. Temizlerken, çimlerin üzerine çiy damlası gibi parlak bir şeyin düştüğünü fark etti. Eğilip aldığı anda, dudaklarından kopan çığlığa engel olamadı. Avucunda, altmış yıldan daha uzun bir süre önce büyük teyze Miriam Murray'nin yazlık eve gittiği gün düşürdüğü Kayıp Elmas duruyordu.

Bu elması bulmak Emily'nin çocukluk düşlerinden biriydi. Teddy, Ilse ve Emily defalarca yazlık evin çevresinde bu elması aramışlardı. Ama son yıllarda bu çocuksu düş unutulmuş, Emily'nin aklına bile gelmemişti. İşte şimdi, bulmayı çok istediği efsanevi taş, parlaklığı ve tüm güzelliğiyle avucunun içinde duruyordu. Basamaklardaki bir çatlağın arasına sıkışmış ve basamaklar sökülünce de ortaya çıkmış olmalıydı. Bu olay, Yeni Ay'da büyük bir heyecan yarattı. Birkaç gün sonra Murrayler, Elizabeth Teyzenin yatağının etrafına toplanıp elmasla ne yapmaları gerektiği konusunda bir aile toplantısı yaptılar. Kuzen Jimmy kararlı bir tavırla elmasın onu bulan kişiye ait olması gerektiğini söyledi. Edward ve Miriam Murray uzun yıllar önce arkalarında bir varis bırakmadan hayata veda etmişlerdi. Bu durumda elmas Emily'nindi.

Wallace Dayı, "Bence hepimiz Edward ve Miriam Murray'nin varisi sayılırız," diyerek karşı çıktı. "Elmasın, altmış yıl önce bin dolar ettiğini duymuştum. Çok değerli bir taş bu. Bence adil olan onu satıp Emily'ye annesinin hakkına düşen parayı vermek."

"Aile yadigârı bir elmasın satılması hiç doğru değil," dedi Elizabeth Teyze, sert bir sesle.

Ve bu sözler, tartışmaya son noktayı koydu. Wallace Dayı bile asaletin bunu gerektirdiğini kabullendi. Sonuç olarak elmasının Emily'nin olması gerektiği konusunda fikir birliğine vardılar.

"Kolye yaptırıp boynunda taşıyabilir," dedi Laura Teyze.

"Bence yüzük yapılmaya daha uygun," diyerek karşı çıktı Ruth Teyze, sırf karşı çıkmış olmak için. "Ayrıca evlenene kadar onu takması doğru olmaz. Bu kadar büyük bir elmas, genç bir kızın takabileceği türde bir mücevher değil."

"Doğru tabii, evlenince taksın!" diyen Addie Teyze alaycı bir kahkaha attı. Kahkahası, Emily'nin eğer evlenmeyi bekleyecek olursa büyük olasılıkla elması hiç takamayacağını ima ediyordu. Addie Teyze, Andrew'u reddeden Emily'yi hiç affetmemişti. Ayrıca kız neredeyse yirmi üç yaşına gelmişti ve etrafta uygun bir talip de görünmüyordu.

"Kayıp Elmas sana şans getirecek Emily," dedi Kuzen Jimmy. "Onu sana vermelerine çok memnun oldum. O senin hakkın. Ama zaman zaman onu tutmama, sadece tutup ona bakmama izin verir misin? Ona baktığımda kendimi buluyorum. Saf Jimmy Murray olmuyorum o zaman... Eğer kuyuya itilmeseydim olacağım Jim Murray oluyorum. Sakın Elizabeth'e bu konuda bir şey söyleme ama lütfen zaman zaman onu tutmama, bir süre ona bakmama izin ver."

Emily o gece Ilse'ye, "Düşünüyorum da galiba benim en sevdiğim değerli taş elmas," diye yazdı. "Aslında turkuaz hariç tüm değerli taşları seviyorum. Turkuazdan hiç hoşlanmıyorum. Derinliği olmayan, sönük, ruhsuz bir taş o. İncinin yanardöner pırıltısını, yakutun kor gibi parlamasını, safirin kırılğanlığını, ametistin menekşe rengini, akuamarinin ay ışığı gibi ışıltısını, opalin süt ve ateş karışımı rengini... Hepsini çok seviyorum."

“Ya zümrüde ne dersin?” diye yazdı Ilse cevap olarak. Ilse’nin Shrewsbury’de mektuplaştığı bir arkadaşının kızı Perry Miller’ın Yeni Ay ziyaretleri konusunda yalan yanlış dedikoduları aktardığını bilmeyen Emily, bu cevabı biraz alaycı buldu. Evet, Perry zaman zaman Yeni Ay’a gidiyordu ama artık Emily’ye evlenme teklif etmekten vazgeçmiş, kendini tamamen işine vermişti. Herkes tarafından geleceği parlak bir genç olarak görülen Perry, İl Genel Meclisi’ne aday gösterilecek yaşa geldiğinde kurnaz politikacıların koltuklarını ona devretmeye şimdiden hazırlandıkları konuşuyordu.

“Kim bilir? Günün birinde sen ‘saygıdeğer bir leydi’, Perry de Sör Perry olur belki,” diye yazmıştı Ilse.

Ki Emily bunun zümrüt hakkındaki yorumundan çok daha alaycı olduğunu düşünmüştü.

II

Başlangıçta Kayıp Elmas, Yeni Ay’daki kimseye şans getirmedi. Bulunduğu gün Elizabeth Teyze bacağını kırdı. Hasta bir komşuyu ziyarete gitmek için şalına sarınmış, başına bone-sini takmış –bone takmak uzun zamandır moda değildi ama Elizabeth Teyze takmaya devam ediyordu– hastaya götürmek için kuş üzümü reçeli almaya kilere inerken ayağı takılıp düşmüştü. Onu kiler merdiveninin altında bulduklarında bacağının kırıldığı anlaşılmış ve Elizabeth Teyze hayatında ilk kez haftalarca yatakta kalması gerektiği gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalmıştı.

Tabii, o buna inanmasa da Yeni Ay onsuz da sorunsuz bir şekilde dönüyordu. Fakat onu eğlendirme sorunu, Yeni Ay’ı döndürmekten çok daha ciddi bir sorundu. Bu zorunlu yatağa bağlı kalma döneminde sinirleri bozulan, yanında sürekli biri-

leri olmasını isteyen, okumaktan gözleri yorulan ama birinin kendisine kitap okumasından hoşlanmayan Elizabeth Teyze, hayatı boyunca sakat kalacağından, Doktor Burnley'nin yaşlı bir ahmak olduğundan, düzenin bozulacağından, Laura'nın elmaları gerektiği şekilde paketleyemeyeceğinden, kiralık işçilerin Kuzen Jimmy'yi kandıracaklarından adı gibi emindi.

"Bugün yazdığım öyküyü sana okumamı ister misin Elizabeth Teyze?" diye sordu Emily, bir akşam. "Belki seni biraz eğlendirir."

"İçinde yine aşk meşk var mı?" diye sordu Elizabeth Teyze, huysuzca.

"Hayır, hiç aşk meşk yok. Baştan sona bir komedi."

"Ah, oku o zaman. Zaman geçer hiç değilse."

Emily öyküyü okudu ama Elizabeth Teyze hiç yorum yapmadı. Fakat ertesi gün, "Şey, acaba, dün okuduğun öykünün devamını yazdın mı?" diye sordu.

"Hayır."

"Yani, eğer yazdıysan dinleyebilirim diyecektim. Bana rahatsız edici düşüncelerimi unutturdu. Karakterler bana çok gerçekçi geldiler. Sanırım başlarına ne geldiğini de bu nedenle merak ediyorum," dedi Elizabeth Teyze, sanki zayıflığı için özür dilermiş gibi bir ses tonuyla.

"O zaman, senin için onlarla ilgili bir öykü daha yazacağım söz veriyorum," dedi Emily.

Emily ikinci öyküyü okuduktan sonra Elizabeth Teyze üçüncüyü de dinleyebileceğini söyledi.

"Şu Applegathler çok eğlenceli tipler," dedi. "Onlara benzer insanlar tanıyorum. Hele şu küçük Jerry Stone müthiş bir tip. Büyüdüğünde başına ne gelecek acaba zavallı çocuğun?"

leri olmasını isteyen, okumaktan gözleri yorulan ama birinin kendisine kitap okumasından hoşlanmayan Elizabeth Teyze, hayatı boyunca sakat kalacağından, Doktor Burnley'nin yaşlı bir ahmak olduğundan, düzenin bozulacağından, Laura'nın elmaları gerektiği şekilde paketleyemeyeceğinden, kiralık işçilerin Kuzen Jimmy'yi kandıracaklarından adı gibi emindi.

"Bugün yazdığım öyküyü sana okumamı ister misin Elizabeth Teyze?" diye sordu Emily, bir akşam. "Belki seni biraz eğlendirir."

"İçinde yine aşk meşk var mı?" diye sordu Elizabeth Teyze, huysuzca.

"Hayır, hiç aşk meşk yok. Baştan sona bir komedi."

"Ah, oku o zaman. Zaman geçer hiç değilse."

Emily öyküyü okudu ama Elizabeth Teyze hiç yorum yapmadı. Fakat ertesi gün, "Şey, acaba, dün okuduğun öykünün devamını yazdın mı?" diye sordu.

"Hayır."

"Yani, eğer yazdıysan dinleyebilirim diyecektim. Bana rahatsız edici düşüncelerimi unutturdu. Karakterler bana çok gerçekçi geldiler. Sanırım başlarına ne geldiğini de bu nedenle merak ediyorum," dedi Elizabeth Teyze, sanki zayıflığı için özür dilermiş gibi bir ses tonuyla.

"O zaman, senin için onlarla ilgili bir öykü daha yazacağıma söz veriyorum," dedi Emily.

Emily ikinci öyküyü okuduktan sonra Elizabeth Teyze üçüncüyü de dinleyebileceğini söyledi.

"Şu Applegathler çok eğlenceli tipler," dedi. "Onlara benzer insanlar tanıyorum. Hele şu küçük Jerry Stone müthiş bir tip. Büyüdüğünde başına ne gelecek acaba zavallı çocuğun?"

III

Fikir, Emily boş boş penceresinin önünde oturmuş, üzerlerinde dondurucu bir rüzgâr esen, ıssız, kasvetli çayır-lara, gri tepelere bakarken aklına geldi. Rüzgâr-la sürüklenen kuru yaprakların bahçe duvarına çarptığını duyabiliyordu ve birkaç kartanesi düşmeye başlamıştı.

O gün Emily, Ilse'den bir mektup almıştı. Teddy'nin Montreal'de sergilenen ve büyük heyecan uyandıran Gülümseyen Kız adlı tablosu, Paris Salonu'nda sergilenmeye değer bulunmuştu.

"Kıyı kesiminden tam zamanında döndüm ve tablonun burada sergilendiği son gün, onu görebildim," yazmıştı Ilse. "Tablodaki kız sensin Emily, kesinlikle sensin. Sadece yıllar önce karakalemle yaptığı resmini –Nancy Teyzen sana geri vermeyince deliye döndüğün resim, hatırladın mı?– tamamlamış, deneyimlerinden elde ettiği sanatsal yorumlar katmış. Sergi salonuna gittiğimde, Teddy'nin tuvalinden bana gülümseyen senin yüzündü. Eleştirmenler onun renk seçimi, tekniği ve yansıttığı duygular hakkında resim sanatıyla ilgili bir jargonla pek çok şey söylediler. Aralarından biri, 'Kızın yüzündeki gülümseme, bir gün Mona Lisa'nın gülümsemesi kadar ünlü olacak,' dedi. Yemin ederim o gülümsemeyi senin yüzünde yüzlerce kez gördüm Emily. Özellikle şu şimşek dediğin şey geldiğinde aynen öyle gülümsüyorsun. Teddy o gülümsemenin ruhunu yansıtmış adeta. Mona Lisa'nın-ki gibi alaycı, meydan okuyan bir gülümseme değil bu. İlahi bir fısıltı gibi, insanların seni paylaşmaya ikna edebilmeleri durumunda herkesi mutlu edecek muhteşem bir sırrı paylaşacağını ima eden bir gülümseme bu. Sanırım bu bir tür hile, ne de olsa sen de o sırrı biz geri kalanlardan fazla biliyor olamazsın. Ama o gülümseme insana bildiğini düşündürüyor, üstelik şaşkınlık uyandıracak kadar

mükemmel bir şekilde yapıyor bunu. Evet, bizim Teddy bir dâhi ve bu gülümseme bunun kanıtı. Bir dâhinin esin perisi olmak nasıl bir his Emily? Emin ol böyle muhteşem bir şey için hayatımın yarısını verirdim ben.”

Emily bunun nasıl bir his olduğunu bilmiyordu ama yine de içinde Teddy’ye karşı anlamsız bir öfke hissetti. Onun aşkını istemeyen, gösterdiği dostluğa kayıtsız kalan Teddy’nin, yüzünün, ruhunun, dış dünyadan sakladığı görüntüsünün resmi ni yapıp bunu dünyanın gözü önüne sermeye ne hakkı vardı? Dürüst olmak gerekirse çocukken bunu yapacağını Emily’ye söylemiş ve Emily de ona karşı çıkmamıştı ama o zamandan bu yana her şey değişmişti, hem de her şey.

Anlaşılan *Oliver Twist* saplantısı olan Elizabeth Teyzenin bağımlısı olduğu öyküye gelince... Emily öyküyü uzatıp bir romana çevirmeyi düşünmeye başlamıştı. *Rüya Satıcısı* gibi bir roman olmasını beklemiyordu çünkü o eski hırs ve tutkuya sahip değildi artık. Hayalinde canlandığı yeni roman, espri ve zekâ kıvılcımlarıyla dolu bir komediydi. Kararını verince doğruca Elizabeth Teyzenin odasına koştu.

“Teyzeciğim, senin için şu çok sevdiğin karakterlerle ilgili bir roman yazmama ne dersin? Sadece senin için... Her gün yeni bir bölüm.”

Elizabeth Teyze duyduğu heyecanı dikkatle gizlemeye çalıştı.

“Ah, canın istiyorsa hayır demem. Hatırın için yazdıklarını dinlemeye de hazırım. Yalnız, kitaba komşulardan birini koymamak konusunda özen göster lütfen.”

Emily karakterlerinde komşulardan birini kullanmadı, buna ihtiyacı yoktu. Karakterler adeta zihnine akın ediyor, kendisinden onlara bir isim ve sayfalarda yer vermesini isti-

yorlardı. Kahkahalar attılar, tartıştılar, gözyaşı döktüler, dans ettiler, hatta biraz romantizm de yaşadılar. Elizabeth Teyze biraz olsun romantizm barındırmayan bir roman olamayacağı gerçeği nedeniyle bunu hoşgörüyü karşıladı. Emily her akşam bitirdiği bölümü Elizabeth Teyzeye okurken, Laura Teyze ve Kuzen Jimmy de onu dinlemeye gittiler. Kuzen Jimmy'nin içi içine sığmıyordu. Bunun o güne dek yazılmış en güzel öykü olduğundan şüphesi yoktu.

“Öykünü dinlerken kendimi yeniden gençleşmiş gibi hissediyorum,” dedi.

Laura Teyze de, “Dinlerken bazen kahkaha atmak, bazen de ağlamak istiyorum,” diye itiraf etti. “Geceleri, diğer bölümde Applegathlere neler olacak diye düşünmekten gözüme uyku girmiyor.”

“Ah, fena sayılmaz,” diye kabullendi Elizabeth Teyze. “Yalnız, Gloria Applegath'ın kirli kurulama beziyle ilgili bölümü çıkarsan iyi olur. Derry Göleti bölgesinde yaşayan Frost'un kurulama bezleri hep kirli olduğundan kendisini kullandığını düşünebilir.”

“Gloria'nın kafasında bir ampul yanması gerek bence,” dedi Kuzen Jimmy. “Gloria, kitaptaki bir karakter olarak komik ama sanırım yaşayan biri olsaydı onunla yaşamak korkunç olurdu. Sürekli dünyayı kurtarma peşinde. Birileri ona ara sıra durup biraz İncil okumasını öğütlemeli.”

“Ben de Cissy Applegath'ten pek hoşlanmıyorum,” dedi Laura Teyze, özür diler gibi. “Başkalarına tepeden bakan bir tavı var onun.”

“Gösteriş yapmayı seven bir kadın,” diyerek onu onayladı Elizabeth Teyze.

“Ben de Jesse Applegath’e dayanamıyorum,” dedi Kuzen Jimmy. “Öfkesini yatıştırmak için bir adamın bir kediye tekmelemesini aklım almıyor! O yaşlı şeytanın suratına okkalı bir tokat atmak için yüz kilometre yol bile giderim. Umarım bir an önce ölüp gider yaşlı iblis.”

“Ya da belki doğru yolu bulur,” dedi Laura Teyze.

“Hayır, hayır, hiç doğru yolu buldurmaya uğraşma,” diyerek atıldı Kuzen Jimmy. “Öldür gitsin o iblisi. Bu arada keşke Peg Applegath’in göz rengini değıştirsen. Yeşil gözleri hiç sevmem.”

“Ama bunu yapamam,” diyerek karşı çıktı Emily. “Onun gözleri yeşil.”

“Peki, o zaman hiç değilse Abraham Applegath’in sakallarını yok et,” dedi Kuzen Jimmy. “O adamdan hoşlanıyorum. Neşeli biri ama o tuhaf biçimli sakalları olmasa olmaz mı Emily?”

“Hayır,” dedi Emily, kararlı bir tavırla.

Neden anlamıyorlardı ki? Abraham’ın sakalları vardı çünkü bunu o istemiş ve Emily bu nedenle sakalları olması gerektiğine karar vermişti. Bunu değıştiremezdi.

“Bence bu karakterlerin gerçek hayatta var olmadıklarını hatırlasanız iyi olur,” diyerek noktayı koydu Elizabeth Teyze.

Yazdıklarını dinlerken, Elizabeth Teyze bir keresinde kahkaha atmış ve Emily için *bu* zaferlerin en büyüğü olmuştu. Ama Elizabeth Teyze kendini tutamayıp kahkaha attığı için o kadar utanmıştı ki bölümün geri kalanını dinlerken gülümsememişti bile.

Kuzen Jimmy, Laura Teyzenin kulağına, “Elizabeth, Tanrı’nın kullarının kahkaha atmasından hoşlanmadığını düşünüyor,” diye fısıldadı. Eğer Elizabeth kırık bacağı nedeniyle yatağı bağlanmamış olsa Laura bu sözlerle gülümseyebilirdi. Ama bu şartlar altında gülümsemeyi adil bulmadı.

O günkü bölüm bittiğinde Kuzen Jimmy başını sallayarak ve “Bunu nasıl yapıyor? Nasıl yapabiliyor bunu? Ben de şiir yazabiliyorum ama bu başka bir şey. O karakterler sanki yaşıyorlar!” diye kendi kendine mırıldanarak aşağı indi.

Elizabeth Teyzeye göre karakterlerden biri fazlasıyla gerçek hayattandı.

“Nicholas Applegath, Shrewsbury’den yaşlı Douglas Courcy’nin tıpatıp aynısı,” dedi. “Sana tanıdığımız kişileri hikâyen- de kullanmamanı söylemiştim.”

“İyi de ben Douglas Courcy’yi tanımıyorum. Onu hayatımda görmedim ben.”

“Ama öyknde onu kullanmışsın. Jimmy bile fark etmiş bunu. Onu öyknden çıkarmalısın Emily.”

Ama Emily inatla onu romanından çıkarmayı reddetti. Yaşlı Nicholas, kurgudaki en iyi karakterlerden biriydi. Emily kendini bu kitaba oldukça kaptırmıştı. Bu kitabı yazarken, *Rüya Satıcısı*’nı yazarken olduğu gibi kendinden geçmemişti ama sonuç yine de oldukça başarılıydı. Hatta yazarken zaman zaman canını sıkan, aklını kurcalayan şeyleri unutabiliyordu. Kitabın son bölümü, Elizabeth Teyzenin bacağındaki alçı çıkarılıp aşağı, mutfağa indirildiği gün yazıldı.

“Hikâyen yatakta geçirdiğim günlerde bana çok yardımcı oldu,” diye itiraf etti Elizabeth Teyze. “Ama doğrusu yataktan çıktığım, çiftlik ve ev işlerini yine kontrol altında tutabileceğim için şükrediyorum. Kitabı ne yapmayı düşünüyorsun? Ona ne isim vereceksin?”

“*Gülün Erdemi*.”

“Bunun iyi bir isim olduğunu hiç sanmıyorum. Ne anlama geldiğini bile anlayamadım... Kimse anlamayacak.”

“Hiç fark etmez. Kitabın adı bu.”

Elizabeth Teyze içini çekti.

“Bu inatçılık huyunu nereden aldın hiç bilmiyorum Emily. Evet, gerçekten bilmiyorum. Sana verilen öğütleri dikkate almıyorsun ve bu kitap yayımlandıktan sonra Courcylerin bir daha bizimle konuşmayacaklarından da eminim.”

“Merak etme, kitabın yayımlanma şansı yok zaten,” dedi Emily, hüznünlü bir ifadeyle. “Yollayacağım yayıncılar, lanet olası sıradan övgü sözcükleriyle onu geri gönderecekler.”

Elizabeth Teyze daha önce Emily’den bu tür sözcükler duymamıştı ve bunu büyük bir saygısızlık olarak gördü.

“Emily!” dedi sert bir sesle. “Bir daha böyle sözcükler kullandığını duymak istemiyorum. Bu tür sözcükleri Ilse’den öğrendiğinden şüpheleniyorum ama o kızı suçlayamam. Ne de olsa çocukluk döneminde düzgün bir şekilde yetiştirilmediğinden bizim değer yargılarımıza göre değerlendirilemez. Ama Yeni Aylı Murrayler asla bu tür sözcükler kullanmazlar.”

“Çok da tepki verilecek bir şey söylemedim aslında Elizabeth Teyze,” derken Emily’nin sesi oldukça yorgundu.

Yorulmuştu... Her şeyden yorulmuştu. Noel zamanıydı ve önünde uzun, zorlu, bomboş, amaçsız bir kış mevsimi uzanıyordu. O an hiçbir şeyin önemi yokmuş gibiydi, hatta *Gülün Erdemi*’ni basacak bir yayınevi bulmanın bile.

IV

Yine de yazdıklarını daktiloya çekip gönderdi. Geri geldi. Üç farklı yayınevine daha gönderdi. Beğenilmeyen sayfaların kenarı kıvrılmış olduğundan tekrar daktiloya çekti ve yeniden

gönderdi. O kış ve yaz boyunca, belli aralıklarla inatla tekrar tekrar farklı yayınevlerine göndermeye devam etti. Kaç kere yeniden daktiloya çektiğini kendisi bile bilmiyordu. Bu adeta şaka gibiydi... Acı veren bir şaka.

Daha da kötüsü, Yeni Ay'dakiler bu retlerin farkındaydılar ve duruma verdikleri tepki, Emily'ye gösterdikleri sempati dayanılmaz boyuttaydı. Bu başyapıtın her reddedilişinden sonra Kuzen Jimmy öfkeden deliye dönüyor ve bir gün boyunca yemekten içmekten kesiliyordu. Artık bu duruma dayanamayan Emily, izlediği yolu onlarla paylaşmamaya karar verdi. Aklına romanı Bayan Royal'a göndermek ve bastırılması için ondan yardım istemek geldi ama Murray gururu bu fikri uygulamasına engel oldu. Sonunda sonbaharda kitap, Emily'nin listesindeki son yayınevi tarafından da reddedilince, genç kız paketi bile açmadan dolabın içine koydu.

Kalbi tamir edilemeyecek kadar kırgındı,

Başarısızlıkla savaşacak gücü kalmamıştı.

"Bu kitap da burada bitti... Hayallerim de. Kâğıtların arkasını başka şeyler yazmak için kullanabilirim en azından. Şimdi hayalleri bir kenara bırakıp para kazanmak için yazdığım yazılara geri dönmemin zamanı geldi."

En azından dergi editörleri, roman basımcılarından daha değer bilirlerdi... Kuzen Jimmy'nin öfkeyle söylediği gibi onlar daha akıllı başındalardı. Kitabı boş yere hayata geçmek için şans ararken, Emily'nin yazılarıyla ilgilenen dergilerin sayısı her geçen gün artıyordu. Masasının başında uzun saatler geçirip keyifle farklı türde yazılar yazıyordu. Ama bilinçaltındaki başarısızlık hissi, zaman zaman su yüzüne çıkıyor, tüm cesaretini kırıyordu. Alp Dağları'nın zirvesine çıkamayacaktı. O, başarı ve tatminin merkezi olan o şanlı zirveye uygun değildi.

Para kazanmak için yazı yazmak! Hayatının özeti bu olacaktı. Hayatını, Elizabeth Teyzenin utanç verecek kadar basit bulduğu yolla kazanacaktı.

Bayan Royal yazdığı mektupta Emily'yi kötüye gidiş yaşadığı konusunda uyarmıştı.

"Monotonluğun sıradanlığına doğru gidiyor Emily," demişti. "Yaptıklarınla yetinmenin tekdüzeliğine doğru gidiyorsun. Laura Teyzenin ve Kuzen Jimmy'nin hayranlığıyla yetinmemelisin. Sen burada olmalısın ve biz, seni sürekli tırmalayıp kazıyarak içindeki sanatçıyı ortaya çıkarmalıyız."

Eğer altı yıl önce yakaladığı şansı değerlendirip Bayan Royal'la New York'a gitmiş olsaydı acaba kitabını bastırabilir miydi? Acaba bastıramamasının nedeni Prens Edward Adası'na yapışmış, dünyanın bir köşesindeki bu küçük yerden iyi bir şey çıkmaz yaftası mıydı?

Belki de! Belki de Bayan Royal haklıydı. Ama artık bunun ne önemi vardı ki?

O yaz, Blair Water'a kimse gelmedi. Yani Teddy Kent gelmedi. İlse yine yazı Avrupa'da geçirdi. Dean Priest kalıcı olarak Pasifik kıyısında yaşamaya karar vermiş gibi görünüyordu. Yeni Ay'da ise hiçbir şey değişmemişti. Sadece Elizabeth Teyze topallayarak yürümeye başlamış, Kuzen Jimmy'nin saçları bir anda, adeta bir gecede bembeyaz olmuştu. Emily zaman zaman aklına gelen Kuzen Jimmy'nin yaşlandığı düşüncesiyle ürperiyordu. Hepsi yaşlanmıştı aslında. Elizabeth Teyze yetmiş yaşına yaklaşmıştı ve o öldüğü zaman Yeni Ay Andrew'un olacaktı. Daha şimdiden Andrew oranın kendisine ait olduğunu ima etmek istercesine üç kez Yeni Ay'ı ziyaret etmişti. Orada yaşamayı düşünmüyordu elbette ama oraya satmak zorunda kalacağı güne kadar iyi bakılmasını istiyordu.

Bir gün Andrew, Oliver Dayıya, “Şu yaşlı karakavakların kesilme zamanı geldi,” dedi. “Tepedeki dalları çok kötü görünüyor. Zaten karakavakların modası da çoktan geçti. Genç alaçamların bulunduğu tarlaya bir sulama sistemi yapılması ve oranın sürülmesi gerekiyor.”

“Bana kalırsa eski bağ da elden geçirilmeli,” dedi Oliver Dayı. “Bağdan çok ormana benziyor. Ağaçlar hiçbir işe yaramayacak kadar yaşlı. Hepsinin kesilmesi gerek. Jimmy ve Elizabeth zamana ayak uyduramıyorlar. Bu çiftlikten aslında kazanabilecekleri paranın yarısını bile kazanamıyorlar.”

Bu sözlere kulak misafiri olan Emily tırnakları avcunu acıtana dek öfkeyle ellerini sıktı. Yeni Ay’a tecavüz edildiğini, eski dostları olan o sevgili ağaçların kesildiğini, aralarında yabani çileklerin yetiştiği karakavakların yok edildiğini, eski bağın kendine has büyümlü güzelliğinin harap edildiğini, geçmişinin tüm sevinç ve acılarının izlerini taşıyan yamaç ve vadilerin değiştirildiğini görmeye dayanamazdı.

Emily’nin duyduğu sözlerden dolayı gözyaşı döktüğünü gören Elizabeth Teyze, “Andrew’la evlenmiş olsaydın Yeni Ay senin olurdu,” dedi acı acı.

“Ama değişimlere engel olamazdım,” dedi Emily. “Andrew, beni dinlemezdi. O, kadının erkeğin kararlarına uyması gerektiğini düşünen insanlardan.”

“Gelecek yıl yirmi dört yaşını dolduracaksın,” dedi Elizabeth Teyze.

İyi de bunun konuyla ne ilgisi vardı ki?

19. Bölüm

I

1 Ekim 19--

Bugün öğleden sonra pencereimin önünde oturdum ve bir yandan yeni yazı dizim için bir bölüm kaleme alırken diğer yandan da bahçedeki, bir çift sevgili, insanın ruhunu neşeyle dolduran, genç akçaağacı izledim. Esen rüzgârla bir an birbirlerine yaklaşıp birkaç dakika hevesle bir şeyler konuşuyorlar, sonra geri çekilip birbirlerine uzaktan bakıyorlar, ortak bir farkındalığın yarattığı şaşkınlıkla ellerini komik hareketlerle sağa sola savuruyorlardı. Ağaç diyarındaki son skandalın ne olduğunu çok merak ettim doğrusu.

II

10 Ekim 19--

Bu akşam çok güzeldi. Tepeye tırmandım ve alacakaranlık, üzerine yıldızlı bir sükûnet asılı güz gecesine dönüşene kadar orada dolaştım. Yalnızdım ama aslında yalnız değildim. Hayal dünyasının kraliçesiydim. Hayalî dostlarımla bir dizi konuşma yaptım ve bu konuşmalar beni bile şaşırtan pek çok esprili söz barındırıyordu.

III

28 Ekim 19--

Bu gece uzun yürüyüşlerimden birini yapmak için evden çıktım. Sarımtarak gökyüzünde kümelenen bulutlar, ıssız ağaçlıkların sessizliğinin mutsuzluğa boğduğu tepeler ve kayalık kıyıya vuran okyanusun sesiyle evren alışılmadık biçimde kasvetli, mor ve karanlıktı. Doğa bana, mahşer günü, kaçınılmaz kaderinin açıklanmasını bekliyormuş gibi göründü.

Kendimi çok yalnız hissettim.

Tanrım, ne korkunç ruh halleri olan bir varlığım ben!

Elizabeth Teyzenin dediği gibi "maymun iştahlı" mıyım? Yoksa Andrew'un dediği gibi "sağı solu belli olmayan" biri miyim?

IV

5 Kasım 19--

Evren korkunç bir kararsızlık krizine girmiş gibi görünüyor! Düünden önceki gün, ermin kürkü içine kahverengi giysiler giymiş, saygın yaşlı bir hanımefendiydi. Dün, bahar havası taşıyan, mavi pustan fular takmış bir genç kıza öykünmeye çalıştı. Ama yırtık pırtık giysileri olan, kir pas içinde, her tarafı kırıksıklarla dolu bir acuze olabildi sadece. Tüm çabasına karşın hâlâ çok çirkin olmanın verdiği hırçınlıkla, gün boyu ve gece öfke saçtı. Sabahın erken saatlerinde uyandığımda ağaçların arasında uğuldayan rüzgârın sesini, öfke ve üzüntünün gözyaşlarının sulu kar olarak camları dövdüğünü duydum.

V

23 Kasım 19--

Bugün, durmak bilmeyen, sağanak halinde güz yağmurunun yağdığı ikinci gün. Aslında kasım ayının neredeyse her günü yağmurluydu bu yıl. Bugün postadan bir şey gelmedi. Dışarı, sırlıklam, dallarından yağmur damlaları süzülen ağaçlar ve çamurlu topraklarla oldukça kasvetli. Bu kasvet ruhuma sızıp beni ele geçiriyor ve tüm canlılığımı, enerjimi emiyor.

Kendimi zorlamadığım sürece okuyamıyorum, uyuyamıyorum, yazamıyorum, hiçbir şey yapamıyorum. Zorladığım zaman da sanki bu işleri başkasının eli ya da beyniyle yapıyormuş gibi doğru dürüst yapamadığımı hissediyorum. Öylesine donuk ve iticiyim ki kendi kendimi bile sıkıyorum.

Bu şekilde devam edersem yosun tutacağım.

Hoşnutsuzluğumu kâğıda dökmek bana yine iyi geldi. Sanki olumsuz duyguların bir kısmını bedenimden çıkardı. Herkesin zaman zaman, yaşamın tadı tuzu kalmamış gibi hissettiğini, hevesinin kırıldığı depresif günler yaşadığını biliyorum. En güneşli günde bile gökyüzünde bulutlar vardır ve insan güneşin varlığını unutmamalıdır... Kâğıt üzerinde böyle felsefe yapmak ne kadar da kolay!

Karşıt görüş: Buz gibi havada, sağanak yağışın altındayken, güneşin varlığını hatırlamak insanın ıslanıp üşümesini engeller mi?

Neyse, Tanrı'ya şükür, asla iki gün birbirinin aynı olmuyor!

VI

3 Aralık 19--

Bugün, fırtınalı, sert bir gün batımı vardı. Rüzgâr, belli belirsiz görünen beyaz tepelerin ardında, Kibirli John'un arazisindeki köknar ve karakavakların arasında öfkeyle esti, ağaç dalları ani şiddetli esintinin etkisiyle sarsılıp durdu. Pencерemde oturup onları izledim. Aşağıda, karanlık bahçede, artık çiçeksiz olan yürüme yolunda, kuru yaprakların dönüp dans ettiklerini belli belirsiz gördüm. Zavallı cansız kuru yapraklar... Ama hâlâ ölü sayılmazlar bence. Kendilerini kimsesiz ve ümitsiz hissetmelerine yetecek kadar küçük bir yaşam enerjisi kalmış içlerinde. Onları umursamayan, sadece acımasızca onlarla oynayan, kalan dayanma güçlerini kırmaya çalışan rüzgârın her çağrısına kulak kabartıp tepki veriyorlar. Sıra dışı gün batımının loşluğunda onları izlerken, onlar için üzüldüğümü ve onları rahat bırakmayan hırçın rüzgâra öfkelendiğimi hissettim. Neden onlar ve ben... Yanımızdan geçip giden arzusunun tutkulu nefeslerine karşı kayıtsız kalamıyoruz?

İlse'den uzun zamandan beri mektup almadım. O da beni unuttu.

VII

10 Ocak 19--

Bugün akşamüstü, aldığım üç kabul mektubuyla postaneden eve dönerken, çevremdeki kışa has güzelliğin tadını çıkardım. Alçalan güneşin kar yığınları üzerine gönderdiği belli belirsiz kan taşı rengi ve pembemsi yansımaları, Nefis Tepе'nin ardında yükselmeye başlayan soluk gümüş renkli Ay'ı yine eski dostum gibi hissettiğim bir gündü.

Üç kabul mektubu, insanın bakış açısında ne kadar büyük bir değişiklik yaratıyor!

VIII

20 Ocak 19--

Artık geceler iç karartıcı ve güneşsiz günler kasvetli bir grilikte. Gün boyu düşünüyor ve çalışıyorum ama erken gelen gecelerde ruhum kasvete teslim oluyor. Bunun nasıl bir his olduğunu sözcüklerle anlatmayı başaramıyorum bir türlü. Fiziksel acıdan bile daha çok acı veriyor bu bana. Sözcüklere dökmeye çalıştıgımdaysa korkunç bir yorgunluk hissediyorum. Bedensel ya da zihinsel değil ruhsal olan bu yorgunluğa bir de gelecek korkusu ekleniyor. Herhangi bir gelecek, hatta mutlu bir gelecek bile korkutuyor beni. Bu ruh hali içindeyken mutlu olmak için çok çaba göstermem gerektiğini, sahip olduğumdan daha fazla enerjiye ihtiyaç duyacağımı düşündüğümünden mutlu bir gelecek fikri beni, sıradan bir gelecek fikrinden daha çok korkutuyor.

Sadece bu günlükte, başka hiçbir yerde olamayacağım kadar dürüst olmak istiyorum. Aslında sorunumun ne olduğunu gayet iyi biliyorum. Bugün tavan arasındaki eski sandığı karıştırdım ve içinde Montreal'deki ilk yılında Teddy'nin bana yazmış olduğu mektupları buldum. Oturup onları okuyarak büyük bir aptallık ettim. Bu büyük bir saçmalıktı ve şimdi bu hatamın bedelini ödüyorum. Mektupların, derinlere gömmeye çalıştığım bir şeyleri yeniden canlandırmak gibi bir etkisi oldu. Çevremin, geçmişin hayalî küçük mutluluklarıyla, acı verici umutları ve davetsiz anılarıyla sarılmasına neden oldu sadece bu aptallığım.

IX

5 Şubat 19--

Hayat bana artık eskisinden çok daha farklı görünüyor. Bir şeyler kaybolmuş gibi. Mutsuz değilim ama yaşam olumsuzluk-

larla dolu bir macera sanki. Genel olarak yaşamı seviyor ve mutlu anların tadını çıkarıyorum. Başarıya ulaştım –en azından bir ölçüde– ve gün geçtikçe artan başarımla, geniş kitlelerden aldığım takdir bana mutluluk veriyor. Yine de yüzeydeki bu mutluluğun altında derin bir boşluk var. Bunun nedeni kış, diz boyu kar ve dışarı çıkıp yürüyüş yapamamam. Karların erimesini bekle, çam ağaçlarının reçine kokusunu içine çekmeyi, beyazlıkların ardındaki huzuru ve tepelerin gücünü hissetmeyi bekle... Ne kadar güzel bir İncil ayeti. Ben de bunları bekleyecek ve yeniden hayat bulacağım.

X

6 Şubat 19--

Dün gece, şömine rafının üzerinde duran, içinde kuru çiçek yaprakları olan kavanoz bana dayanılmaz geldi. Ne yapalım kırk yıldır orada duruyorsa! Kavanozu aldım, pencereyi açtım ve kuru yaprakları pencereden aşağı döktüm. Bu beni öyle rahatlattı ki bir bebek gibi uyudum. Ama bu sabah, hepsini toplayan Kuzen Jimmy, onları bana geri verdi ve bunu bir daha yapmamam için beni nazikçe uyardı. Elizabeth Teyze bunu yaptığımı duysa dehşete düşermiş.

Onları yeniden kavanoza koydum. Anlaşılan insan kaderinden kaçamıyor.

XI

22 Şubat 19—

Bugün puslu bir gün batımı ve gece yaşadık. Ay ışığı muhteşimdi. İnsanın uykuya dalıp rüyasında bahçeler, şarkılar, dostluklar göreceği, beyaz ay ışığının hüküm sürdüğü dış dünyadan,

yumuşacık, uzaklardan gelen, sadece kendisine ait düşünce ve söz-
lüklerden oluşan şarkılar duyacağı türden bir gece.

Bu periler diyarında yürüyüş yapmak için evden sessizce çık-
tım. Karın üstüne ağaçların koyu renk gölgelerinin düştüğü bağı,
üzerinde yıldızlar parlayan beyaz tepeyi geçtim, karanlığın gize-
mini barındıran köknar ağaçlarının altında, gecenin ay ışığından
sakladığı korulardaki patikalarda oyalandım, abanoz ve fildişi-
den bir rüya âlemine daldım. Eski günlerdeki dostum Rüzgâr
Kadın ile buluştum. Aldığım her nefeste şiir tadı, aklıma gelen
her düşüncede coşku vardı ve sonunda gecenin kristal banyosunda
yıkayıp temizlenmiş bembeyaz bir ruhla eve geri döndüm.

Ama Elizabeth Teyze, gecenin o saatinde oralarda dolaştığımı
gören biri olsa, insanların deli olduğumu düşüneceğini söyledi. La-
ura Teyze ise soğuk almış olabilirim endişesiyle bana siyah kuş üzü-
mü kaynattı. Sadece Kuzen Jimmy beni belirli bir ölçüde anladı.

"Kaçmak için dışarı çıktın. Biliyorum," diye fısıldadı kulağıma.

Ben de, "Açık havanın çayırliklarında, beslendi ruhum yıldız-
larla," diye cevap verdim ona.

XII

26 Şubat 19--

Son zamanlarda Shrewsbury'den Jasper Frost, sık sık Yeni Ay'a
uğrar olmuştur ama dün akşamki konuşmamızdan sonra bir daha
geleceğini sanmıyorum. Bana "sonsuzlukta sürececek bir aşkla" beni
sevdiğini söyledi. Ama ben, Jasper ile sonsuzluğun fazla uzun bir
süre olmayacağını düşündüm. Zavallı sevgili Elizabeth Teyzeciğim
yine üzülecek. Jasper'ı seviyor ve Frostların "iyi bir aile" oldukla-
rını düşünüyordu. Ben de Jasper'dan hoşlanıyordum aslında ama
onu fazla ciddi, kuralcı ve terzi elinden çıkmış gibi buluyordum.

"Ne yani, pasaklı bir koca mı isterdin?" diye sordu Elizabeth Teyze.

Bir an ne diyeceğimi bilemedim. Elbette pasaklı bir koca istemezdim.

"Mutlaka ikisinin ortası olmalı," dedim sonunda.

"Bir kız, bu kadar kılı kırk yarmamalı. Hele ki..." Emily onun yirmi dört yaşındaysa diyeceğinden emindi ama Elizabeth Teyze, "Kendisi de tam anlamıyla mükemmel değilse," diyerek tamamladı sözlerini.

Keşke Bay Carpenter hayatta olsaydı da Elizabeth Teyzenin italiklerini duysaydı. Bunlar onu deliye döndürürdü kesin.

XIII

1 Mart 19--

Kibirli John'un arazisinden gelen gecenin müziğini dinliyorum. Hayır, artık Kibirli John'un arazisi değil orası.

Emily Byrd Starr'ın arazisi!

Araziyi son yazdığım yazı dizisinden kazandığım parayla bugün satın aldım. Ve orası benim, benim, sadece benim! İçindeki tüm güzel şeyler, ay ışığındaki manzarası, yıldızların aydınlatığı ulu karaağacın zarafeti, gölgeli kuytulukları, eğrelti otları, haziran böcekleri, billur gibi baharı, üzerinde esen Cremona'nın çan kulesinin çanlarından bile daha güzel olan rüzgârın müziği, hepsi benim. Artık kimse oradaki tek bir ağacı bile kesemez veya orayı değiştiremez.

Çok mutluyum. Rüzgâr yoldaşım, Akşam Yıldızı ise dostum.

XIV

23 Mart 19--

Dünya üzerinde çatı saçaklarında dolaşan ve fırtınalı bir gecede pencere camına çarpan rüzgârın iniltisinden daha hüznü verici bir ses var mıdır? Bu gece rüzgâr, ölmüş ve çoktan unutulmuş mutsuz, kalbi kırık bir kadının çığlıkları gibi yankılanıyor. Bu seste tüm eski acılarım hayat buluyor, sanki onları içinden atmayı başaran ruha yeniden girmek için yalvarır gibi inliyorlar. Pencere dışında haykıran gece rüzgârının içinde türlü farklı sesler duyuyorum. Geçmiş acıların çığlıklarını, eski hayal kırıklıklarının çaresizliklerini, ölmüş ümitlerin hayalî şarkılarını. Gece rüzgârı, geçmişin ruhu gibi esip duruyor. Geleceğe dair hiçbir şey yok içinde ve bu nedenle yaslı.

XV

10 Nisan 19--

Bugün uzun zamandır ilk defa kendimi eski ben gibi hissettim. Nefis Tepe'de yürüyüş yaptım. Gökyüzünün inci grisi olduğu, havada bahar kokusu olan, sakin, sisli bir sabahı. Tepeye giden patikadaki her bir dönemeç, sanki eski bir dostummuş gibiydi. Her şey gençti, canlıydı. Ne de olsa nisan yaşlı olamaz. Genç alaçamlar, iğnelerinin ucundan sarkan inci gibi su damlacıklarıyla yemyeşil ve hayat dolu görünüyorlardı.

"Sen benimsin," diye seslendi Blair Water'in ötesindeki deniz.

"Bir kısmı da bize ait," dedi tepeler.

Genç bir köknar ağacı, "O benim kız kardeşim," dedi neşeyle.

Onları dinlerken şimşek geldi... Zorlu geçen son aylarda ne yazık ki nadiren gelen o eski doğaüstü anı yaşadım. Acaba yaşım

XIV

23 Mart 19--

Dünya üzerinde çatı saçaklarında dolaşan ve fırtınalı bir gecede pencere camına çarpan rüzgârın iniltisinden daha hüznü verici bir ses var mıdır? Bu gece rüzgâr, ölmüş ve çoktan unutulmuş mutsuz, kalbi kırık bir kadının çığlıkları gibi yankılanıyor. Bu seste tüm eski acılarım hayat buluyor, sanki onları içinden atmayı başaran ruha yeniden girmek için yalvarır gibi inliyorlar. Pencereimin dışında haykıran gece rüzgârının içinde türlü farklı sesler duyuyorum. Geçmiş acıların çığlıklarını, eski hayal kırıklıklarının çaresizliklerini, ölmüş ümitlerin hayalî şarkılarını. Gece rüzgârı, geçmişin ruhu gibi esip duruyor. Geleceğe dair hiçbir şey yok içinde ve bu nedenle yaslı.

XV

10 Nisan 19--

Bugün uzun zamandır ilk defa kendimi eski ben gibi hissettim. Nefis Tep'e'de yürüyüş yaptım. Gökyüzünün inci grisi olduğu, havada bahar kokusu olan, sakin, sisli bir sabahı. Tepeye giden patikadaki her bir dönemeç, sanki eski bir dostummuş gibiydi. Her şey gençti, canlıydı. Ne de olsa nisan yaşlı olamaz. Genç alaçamlar, iğnelerinin ucundan sarkan inci gibi su damlacıklarıyla yemyeşil ve hayat dolu görünüyorlardı.

"Sen benimsin," diye seslendi Blair Water'ın ötesindeki deniz.

"Bir kısmı da bize ait," dedi tepeler.

Genç bir köknar ağacı, "O benim kız kardeşim," dedi neşeyle.

Onları dinlerken şimşek geldi... Zorlu geçen son aylarda ne yazık ki nadiren gelen o eski doğaüstü anı yaşadım. Acaba yaşam

ilerledikçe onu tamamen mi kaybedeceğim? Acaba o zaman sadece sıradan gün ışıyla mı yetinmek zorunda kalacağım?

Gelecekte ne olur bilinmez ama en azından bu sabah şimşek geldi ve ben yine ölümsüzlüğü yaşadım. Ölümsüzlük ve özgürlük hissinin tadını çıkardım.

Doğa asla onu seven kalbe ihanet etmez.

Eğer alçak gönüllülükle ona gidersek, her zaman bizi iyileştirecek bir armağanı vardır. Mutsuzlukları, acı veren eski anıları unutturur.

Bir anda, patikadaki dönemecin ardında o eski mutluluğumun beni beklediğini hissettim.

Bu gece kurbağalar şarkı söylüyorlar. Kurbağa neden böyle komik, sevgili, büyüleyici ve saçma sapan bir sözcük acaba?

XVI

15 Mayıs 19--

Öldüğüm zaman, yazın, sonbaharda ve kışın toprağın altında huzur içinde yatacağımı biliyorum ama ilkbahar geldiğinde kalbim çarpmaya başlayacak, uykumda kımıldayacağım ve yukarıdaki ucu bucağı olmayan dünyadan gelen tüm sesleri özlemle dinleyeceğim. Bu sabah, bahar ve sabah birbirlerine kahkaha atıyorlardı ve ben de üçüncü kişi olup aralarına katılmak için dışarı çıktım.

Bugün Ilse'den bir mektup aldım. Sadece birkaç haber verdiği ve eve geleceğini yazdığı kısa bir mektuptu bu.

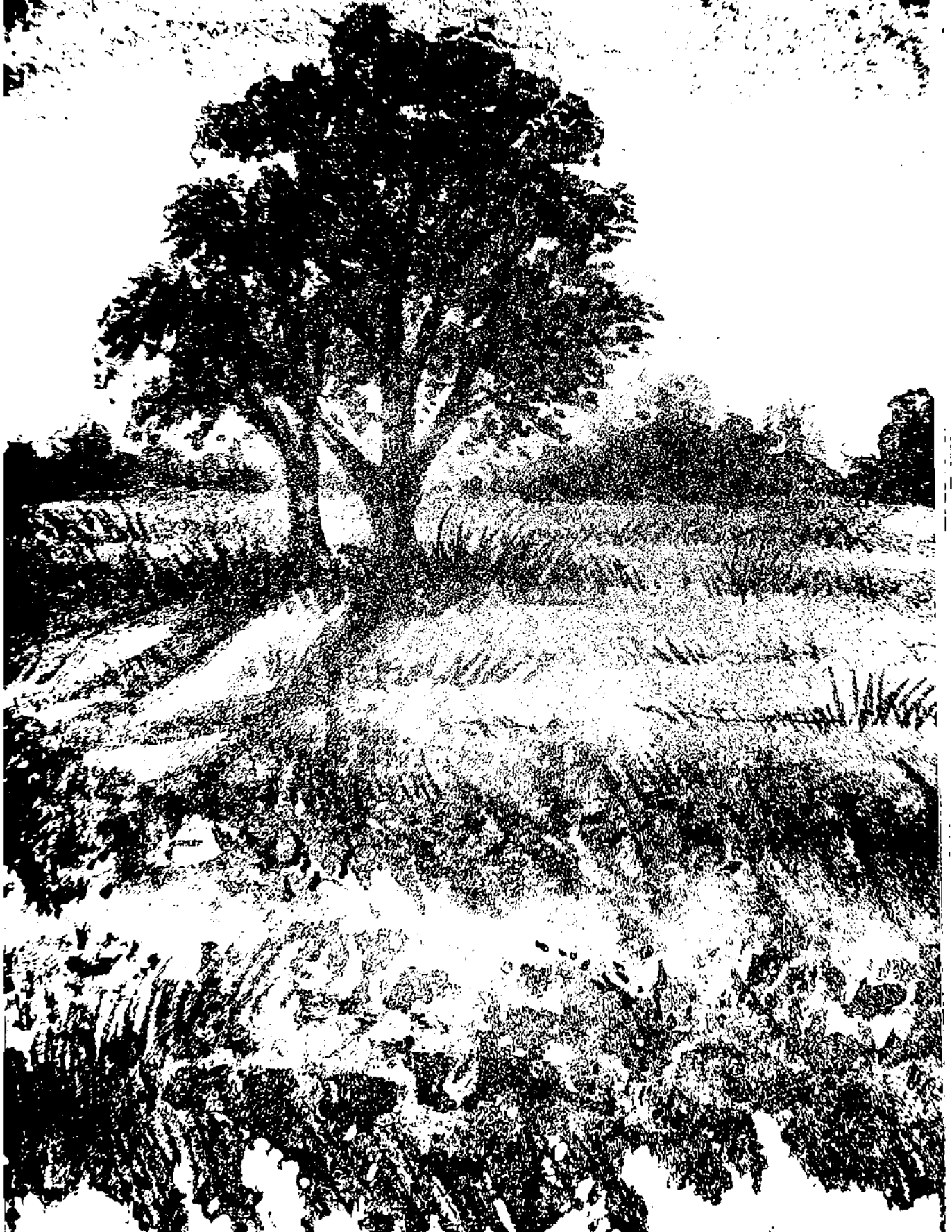
"Sıla özlemi çekiyorum," yazmış. "Blair Water korularında hâlâ yabani kuşlar şarkı söylüyorlar mı? Dalgalar hâlâ kum tepelerinin üzerinden aşıyor mu? Onları istiyorum. Ah, bir de çocuk-

ben yüzlerce kez yaptığımız gibi Ay'ın limanın üzerinde yükselişini izlemek istiyorum. Ayrıca seni de görmek istiyorum. Mektuplar beni tatmin etmiyor. Seninle konuşmak istediğim bir sürü şey var. Biliyor musun, bugün kendimi biraz yaşlanmış gibi hissettim. İlginç bir histi."

İlse, Teddy'den hiç bahsetmemiş ama "Perry Miller'ın Hâkim Elmsley'in kızıyla nişanlandığı doğru mu?" diye sormuş.

Doğru olduğunu sanmıyorum ama bu tür söylentilerin çıkmış olması bile Perry'nin ne kadar yükseldiğinin bir göstergesi.

20. Bölüm

I

Yirmi dördüncü doğum gününde Emily, “on dört yaşındaki Emily’nin, yirmi dört yaşındaki Emily’ye” yazdığı mektubu açıp okumaya karar verdi ama bunu on dört yaşında yazarken bulduğu kadar eğlenceli bulmadı.

Elinde mektup, penceresinin önünde oturup eskiden kalma alışkanlıkla hâlâ sık sık Kibirli John’un arazisi dediği çalılıkta yavaş yavaş gözden kaybolan yıldızları izledi. Mektubu açtığında içinden ne çıkacaktı? İlk gençliğinin hayaleti mi? Hırsı, yok olan aşkı, kaybettiği dostlukları mı? Emily önce mektubu hiç okumadan yakmayı düşündü ama bu korkaklık olurdu. İnsan zorluklarla yüzleşmeli, hayaletlerle bile olsa yüzleşmekten kaçınmamalıydı. Ani bir kararla zarfı açıp mektubu çıkardı.

Zarfı açtığında burnuna tuhaf bir koku geldi. Mektubun içine, şimdi dokunduğunda parça parça olan rengi kahverengiye dönmüş bir gül koymuştu. Evet, o gülü hatırlıyordu. Onu Emily’ye, Doktor Burnley’nin verdiği gül fidanını bir saksıya dikip fidanın verdiği tek kırmızı gülle gurur duyan Teddy vermişti. O gül, o fidanın verdiği yegâne gül olarak kalmıştı. Teddy’nin annesi, oğlanın o fidana duyduğu sevgiye içerliyordu ve bir gece, pencere pervazında duran saksıya yanlışlıkla çarpmış ve devirmişti. Teddy olayın gerçekten kazara olup olmadığını biliyorsa da Emily’ye bu konuda bir şey söylememişti. Emily

uzun süre gülü yazı masasının üzerindeki vazoda saklamış ama o mektubu yazdığı gece solmuş olan gülü bir öpücükle birlikte kâğıtların arasına koymuş ve bunu yaptığını çoktan unutmuştu. Şimdi o gül, bir zamanlar gül rengi olan hayalleri gibi solmuş, cansız ama yine de hüznünlü bir güzellikle avcunun içinde duruyordu. Tıpkı o gül gibi mektup da bütünüyle, duyulan ya da ruhuyla dile getirmekte zorlandığı türden hüznünlü bir güzellik barındırıyordu.

Kendi kendine öfkeyle, on dört yaşın aptalca romantizmi işte, diye söylendi. Kahkahalarla gülünecek bir şey. Hatta Emily bazı bölümlerde kahkaha bile attı. Ne kadar acımasızca, ne kadar aptalca, ne kadar duygusal, ne kadar komik! Gerçekten de o kadar genç ve toy olmuş ve bu çiçek böcek saçmalığını yazmış mıydı? On dört yaşındaki Emily, yirmi dört yaşındaki Emily'nin şimdi olduğundan çok daha farklı bir yerde olacağını düşünmüş olmalıydı.

“Başyapıtını yazdın mı?” diye sormuştu on dördündeki Emily, mektubunu sonlandırırken. “Alp Dağları'nın zirvesine çıktın mı? Ah, yirmi dört yaşım, sana öyle özeniyorum ki. Harika bir hayat yaşıyor olmalısın. Bana hor görerek ve acıyarak mı bakıyorsun? Şimdi bahçe kapılarına asılıp sallanmıyorsundur eminim, yoksa sallanıyor musun hâlâ? Bir sürü çocuğu olan, Bildiğin Kişiyle Kırgın Evde yaşayan, ağırbaşlı, evli kadın mısın? Yalvarırım, sıkıcı ve monoton biri olma sevgili yirmi dört yaşım. Heyecanını kaybetmemiş, coşkulu biri ol. Böyle insanları seviyorum ben. Şimdi Bayan ... misin? Bu boşluğu hangi isim doldurdu? Ah sevgili yirmi dört yaşım, bu mektubun içine senin için bir öpücük, bir avuç dolusu ay ışığı, bir gülün ruhunu, tepenin zirvesindeki arazinin yeşilliklerinden bir demet ve yabancı menekşelerin kokusunu koyuyorum. Umarım mutlu, ünlü, çok sevilen biri olmuşsundur ve umarım on dört yaşındaki saf Emily'yi tamamen unutmamışsındır.”

uzun süre gülü yazı masasının üzerindeki vazoda saklamış ama o mektubu yazdığı gece solmuş olan gülü bir öpücükle birlikte kâğıtların arasına koymuş ve bunu yaptığını çoktan unutmuştu. Şimdi o gül, bir zamanlar gül rengi olan hayalleri gibi solmuş, cansız ama yine de hüzünlü bir güzellikle avcunun içinde duruyordu. Tıpkı o gül gibi mektup da bütünüyle, duyuları ya da ruhuyla dile getirmekte zorlandığı türden hüzünlü bir güzellik barındırıyordu.

Kendi kendine öfkeyle, on dört yaşın aptalca romantizmi işte, diye söylendi. Kahkahalarla gülünecek bir şey. Hatta Emily bazı bölümlerde kahkaha bile attı. Ne kadar acımasızca, ne kadar aptalca, ne kadar duygusal, ne kadar komik! Gerçekten de o kadar genç ve toy olmuş ve bu çiçek böcek saçmalığını yazmış mıydı? On dört yaşındaki Emily, yirmi dört yaşındaki Emily'nin şimdi olduğundan çok daha farklı bir yerde olacağını düşünmüş olmalıydı.

“Başyapıtını yazdın mı?” diye sormuştu on dördündeki Emily, mektubunu sonlandırırken. “Alp Dağları'nın zirvesine çıktın mı? Ah, yirmi dört yaşım, sana öyle özeniyorum ki. Harika bir hayat yaşıyor olmalısın. Bana hor görerek ve acıyarak mı bakıyorsun? Şimdi bahçe kapılarına asılıp sallanmıyorsundur eminim, yoksa sallanıyor musun hâlâ? Bir sürü çocuğu olan, Bildiğin Kişiyle Kırgın Evde yaşayan, ağırbaşlı, evli kadın mısın? Yalvarırım, sıkıcı ve monoton biri olma sevgili yirmi dört yaşım. Heyecanını kaybetmemiş, coşkulu biri ol. Böyle insanları seviyorum ben. Şimdi Bayan ... misin? Bu boşluğu hangi isim doldurdu? Ah sevgili yirmi dört yaşım, bu mektubun içine senin için bir öpücük, bir avuç dolusu ay ışığı, bir gülün ruhunu, tepenin zirvesindeki arazinin yeşilliklerinden bir demet ve yabani menekşelerin kokusunu koyuyorum. Umarım mutlu, ünlü, çok sevilen biri olmuşsundur ve umarım on dört yaşındaki saf Emily'yi tamamen unutmamışsındır.”

Emily mektubu göremeyeceği bir yere koydu.

“Ne saçmalık ama...” dedi dudak büzerek.

Sonra sandalyesine oturup başını masasına yasladı. Ah, on dört yaşındaki küçük, saf, hayalperest, mutlu, cahil Emily! O küçük kız, hep gelecekte kendisini güzel ve harika şeylerin beklediğine inanmıştı. “Dağın zirvesine” ulaşacağından emindi. Rüyaların her zaman gerçek olacağından emindi. Evet, on dört yaşındaki Emily aptalın tekiydi ama en azından mutlu olmayı biliyordu.

“Sana özeniyorum doğrusu,” dedi Emily. “Keşke mektubunu hiç açmasaydım on dört yaşındaki küçük, saf Emily. Gölgelerle dolu geçmişe geri git ve bir daha asla gelip benimle alay etme. Senin yüzünden zorlu bir gece geçireceğim. Gece boyunca yatağında sağa sola dönüp kendime acıyacağım.”

Ama öyle olmadı. Emily, Kuzen Jimmy’nin ayak sesleri olduğunu düşünse de merdivenden çıkan aslında kaderin ayak sesleriydi.

II

Kuzen Jimmy, Emily’ye ince bir zarf getirdi. Emily kendini fazlasıyla on dört yaşındaki Emily’ye kaptırmamış olsaydı Kuzen Jimmy’nin gözlerinin, tüm bedenini saran heyecanı saklamayı başaramayan bir kedinin gözleri kadar parlak olduğunu fark edebilirdi. Dahası, zarfı alıp ona teşekkür ederek yazı masasına oturduğunda, Kuzen Jimmy’nin loş koridorda bekleyip yarı açık kapıdan gizlice kendisini izlediğini de fark edebilirdi. Kuzen Jimmy ilk başta kızın umursamazca masanın üzerine fırlattığı zarfı açmayacağını düşündü. Emily’yi izlerken sabır-

Neyse ki Emily birkaç dakika daha tüm neşesini kaybetmiş gibi oturduktan sonra iç çekerek elini zarfa uzattı.

“Eğer yanılmıyorsam, zarfın içindekini okurken böyle içini çekmeyeceksin sevgili küçük Emily,” diye düşündü sevinçle Kuzen Jimmy.

Emily zarfın sol üst köşesindeki gönderici adresine baktı ve şaşkınlıkla Wareham Yayınevi’nin kendisine niye mektup yazmış olduğunu düşündü. Ünlü Wareham Yayınevi! Amerika’daki en eski ve en büyük yayınevi. Büyük olasılıkla kendisine tanıtım ilanı gibi bir şey göndermiş olmalıydılar. Sonra, Kuzen Jimmy koridorda Elizabeth Teyzenin ördüğü kilimin üzerinde sessizce dans ederken, fal taşı gibi açılmış gözlerinden yansıyan inanmakta güçlük çeken ifadeyle zarfın içindeki daktiloyla yazılmış yazıya baktı.

“Ama... Ama... Ben hiç anlamadım bu işi,” dedi Emily yutkunarak.

Sevgili Bayan Starr,

Okuyucularımızdan, Gülün Erdemi adlı öykünüz konusunda olumlu geri dönüşler aldığımızı ve iki tarafı da tatmin edecek bir anlaşmaya varmamız durumunda romanınızı gelecek dönem basılacak eserler listemize eklemek istediğimizi memnuniyetle bildiririz. Ayrıca gelecekte yazılarınızla ilgili ne tür planlarınız olduğunu duymakla ilgilendiğimizi de bilmenizi isteriz.

Sevgiler,

“Ama hiç anlamıyorum...” diye mırıldandı Emily yine.

Kuzen Jimmy daha fazla kendini tutamayıp bir sevinç çılgılığı atınca Emily kapıya koştu ve onu odaya çekti.

“Bu da ne demek oluyor, Kuzen Jimmy? Sanırım sen bu konuda bir şeyler biliyorsun. Kitabım Wareham Yayınevi’nin eline nasıl geçti?”

“Gerçekten yayımlamayı kabul etmişler mi?” diye sordu Kuzen Jimmy heyecanla.

“Evet. Ama ben kitabımı onlara göndermedim ki. Aslında... Wareham’a göndermemin boşuna olacağını düşündüm. Neler oluyor? Yoksa rüya mı görüyorum?”

“Hayır, rüya görmüyorsun. Olanları sana anlatacağım ama lütfen bana kızma Emily. Elizabeth’in bir ay önce benden tavan arasını düzenlememi istediğini hatırlıyor musun? Senin, içinde bir sürü şey sakladığın o karton kutuyu kaldırdığımda kutunun altı açıldı. İçindeki her şey tavan arasına saçıldı. Onları toparlarken elime *Gülün Erdemi* geçti. Bir sayfasına şöyle bir göz attım, sonra da dinlemiş olmama karşın Elizabeth birkaç saat sonra gelene kadar ara vermeden hepsini okudum. Onu okurken her şeyi unutmuştum. Elizabeth beni orada öylece oturmuş okurken, işleri unutmuşken görünce deliye döndü. Henüz tavan arasının yarısı bile düzenlenmemiştii ve akşam yemeği hazırda. Söylenip durdu ama ben onun söylenmesine aldırmadım. Aklımdan, ‘Eğer bu kitap bana her şeyi unutturacak kadar beni kendimden geçirdiyse gerçekten iyi bir kitap olmalı ve ben onu iyi bir yayınevine göndermeliyim,’ diye geçiyordu. Aklıma Wareham’dan başka bir yer gelmedi. Onların ismini hep duyardım. Olması gerektiği gibi gönderip göndermediğimi bilmiyorum ama daktilo ettiğin kâğıtları o an bulduğum bir kraker kutusuna koydum ve hemen postaneye gidip postaladım.”

“Yani cevap mektubu için içine pul koymadın mı?” diye sordu Emily dehşetle.

“Hayır, pul koymak aklıma bile gelmedi. Belki de o nedenle kabul ettiler. Belki de diğer yayınevleri gönderirken zarfa pul koyduğun için çalışmalarını geri gönderiyorlar.”

“Pek sanmıyorum.” Kahkaha atarken gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

“Emily, bana kızmadın değil mi?”

“Hayır, hayır, elbette kızmadım. Sadece o kadar şaşırdım ki ne diyeceğimi, ne yapacağımı bilemiyorum. Yani şimdi... Wareham Yayınevi benim kitabımı mı basacak?”

Kuzen Jimmy bir kahkaha attı. “Gönderdiğim günden beri her gün postaneye gidiyorum. Elizabeth sonunda aklımı tamamen kaçırdığımı düşünmeye başladı. Eğer öykün geri gelseydi doğruca tavan arasındaki kutuya koyacak ve sana hiçbir şey söylemeyecektim. Ama zarfın ince olduğunu görünce bir zamanlar senin, ince zarfların iyi haber anlamına geldiğini söylediğini anımsadım. Ah, sevgili küçük Emily, ağlama!”

“Elimde değil. Ah, sevgili on dört yaşım, lütfen sana söylediklerim için beni affet. Sen aptal değilsin... İleri görüşlüsün... Her şeyi biliyorsun.”

“Sanırım aklını kaçırıyor,” diye düşündü Kuzen Jimmy. “Ah, yaşadığı onca olumsuzluktan sonra normal bu. Ama eminim bu başarı kısa süre sonra onu kendine getirecektir.”

21. Bölüm

I

Temmuz ayında, Teddy ve Ilse, kısa bir tatil için on günlük eve geliyorlardı. Emily neden ikisinin aynı anda geldiğini düşünmeden edemedi. Bu bir tesadüf olamazdı. Bu ziyaret onu korkutuyor ve içinden bir an önce bitmesini diliyordu. Ilse'yi yeniden görmek hoş olacaktı. Bir şekilde Ilse'yi kendisine eskisi kadar yakın hissediyordu. Ne kadar uzun süre ayrı kalmış olurlarsa olsunlar, buluştukları an Emily, eski Ilse'yi buluyordu. Ama Teddy'yi görmek istemiyordu. Teddy onu unutmamıştı. Son gidişinden beri tek bir mektup bile yazmamıştı. Artık o, güzel bir kadının ressamı olarak bilinen ünlü biriydi. O kadar ünlü ve başarılıydı ki Ilse onun dergiler için çalışmayı bıraktığını yazmıştı. Emily bunu okuduğunda büyük bir rahatlama hissetmişti. Bundan böyle bir dergiyi açıp içinde, altında Frederick Kent imzasıyla, "bu resim bu kızın bana ait olduğunu ifade ediyor" der gibi çizilmiş kendi yüzünün ya da ruhunun resmini görmekten korkmasına gerek kalmayacaktı. Emily, Teddy'nin, yüzünü çizdiği resimlere kıyasla sadece gözlerini çizdiği resimlerden daha da büyük bir rahatsızlık duyuyordu. Gözlerini o şekilde resmedebildiğine göre Teddy onun ruhunun içini görüyor olmalıydı. Bu düşünce onu her zaman öfkeliyor, ona utanç veriyor ve korkunç bir çaresizlik duy-

gusu yaşatıyordu. 'Teddy'ye model olarak kendisini kullanmaktan vazgeçmesini söyleyemezdi. Ona asla resimlerinde kendisiyle ilgili bir benzerlik sezdiğini söyleyecek kadar alçalamazdı.

Ve şimdi Teddy eve geliyordu... Her an gelebilirdi. Ah, keşke bir bahaneyle birkaç hafta oradan uzaklaşabilseydi! Bayan Royal ısrarla New York'a gelip kendisini ziyaret etmesi için onu davet ediyordu. Ama ilse de geleceği için, o an böyle bir şey yapması imkânsızdı.

Pekâlâ... Emily kendini toparlamaya çalıştı. Katıksız bir aptaldı! Teddy görev bilincine sahip bir oğul olarak annesini görmeye geliyordu ve bu arada şüphesiz eski dostlarını karşısında görmek hafızasındaki bazı anıları canlandırıp onu mutlu edecekti. Hepsi buydu. Kendini bu resme dahil etmekten bir an önce vazgeçmesi gerekiyordu ve bunu yapacaktı.

Emily açık penceresinin önünde oturuyordu. Pencerenin dışındaki gece, koyu renk, ağır bir kokusu olan bir çiçek gibiydi. Beklenti dolu bir geceydi... Olaylara gebe bir gece. Son derece sakin ve sessizdi. Sadece ağaçların belli belirsiz fısıltısı, rüzgârın sızlanırcasına iç çekişi ve yarı duyulan yarı hissedilen denizin inlemesi işitiliyordu.

"Ah, güzellik..." diye tutkuyla fısıldayan Emily, ellerini yıldızlara doğru uzattı. "Bu zor yıllarda siz olmasaydınız ne yapardım ben?"

Gecenin güzelliği, havadaki gizem ve parfüm kokusu... Ruhu bunlarla dolmuş ve bunların dışında başka bir şeye yer kalmamıştı. Pencereden başını uzatıp kendinden geçmişçesine bir mutlulukla yüzünü mücevherlerle bezenmiş gökyüzüne kaldırdı.

İşte o an o sesi duydu. Kibirli John'un arazisinden gelen, iki uzun bir kısa sestten oluşan, bir zamanlar uçarcasına kök-

narların gölgelerinin altına koşmasına neden olan o yumuşacık işaret ışığını.

Emily pencerenin etrafında kümelenmiş olan asmaların çerçevelediği bembeyaz yüzüyle taşa dönmüş gibi donup kaldı. Oradaydı... Teddy oradaydı... Kibirli John'un arazisinde o eski çağrıyı yapmış, kendisini bekliyordu. Gelmesini istiyordu!

Neredeyse yerinden fırlayıp uçarcasına aşağı inecek ve güzel, parfüm kokulu gölgelerin arasına, Teddy'nin kendisini beklediği yere gidecekti. Ama...

Acaba Teddy, Emily üzerinde eski etkisinin olup olmadığını anlamaya çalışıyordu?

İki yıl önce tek bir veda sözcüğü bile yazmadan gitmişti. Murray gururu bunu görmezden gelebilecek miydi? Murray gururu, kendisini umursamayan bir erkekle buluşmaya koşarak gitmesine izin verecek miydi? Hayır, elbette vermeyecekti. Loş ışıktaki, Emily'nin yüzünde inatçı kararlılığın neden olduğu çizgiler belirdi. Gitmeyecekti. İsteddiği kadar çağırabilirdi ama Emily gitmeyecekti. "Islık çal ve ben koşarak sana geleyim sevgilim" devri geride kalmıştı. Emily Byrd Starr o sayfayı kapamıştı. Teddy Kent yıllar içinde canı istediği gibi gelip gideceğini ve Emily'nin her çaldığı ısığa uysalca koşacağını boşuna hayal etmemeliydi.

Çağrı yeniden geldi... Bu kez iki defa. Teddy orada, çok yakınındaydı. İsterse birkaç dakika sonra onun yanında olabilir, elleri ellerinde, gözleri gözlerinde, belki de...

Ona hoşça kal bile demeden gitmişti!

Emily sandalyeden kalktı ve Teddy'nin orada olduğunu anlaması için kasten lambayı yaktı. Pencerenin yanındaki masasına oturdu, kalemini aldı ve yazmaya ya da yazar gibi yapmaya

başladı. Durmadan yazdı. Ertesi gün baktığında sayfalara okulda öğrendiği şiirlerden amaçsız dizeler karalamış olduğunu fark edecek olan Emily bir yandan da dinliyordu. Acaba çağrı bir daha gelecek miydi? Sadece bir kez daha gelecek miydi? Hayır, gelmedi. Gelmeyeceğinden emin olduktan sonra lambasını söndürdü, yatağına uzanıp yüzünü yastığa gömdü. Gururu tam anlamıyla tatmin olmuştu. Teddy'ye bir ısıklıkla ayağına gitmeyeceğini ispat etmişti ve bu kadar kararlı davranabildiği için Tanrı'ya şükretti. Ama her nedense yastığı gözyaşlarıyla sırlıslıkla olmuştu.

II

Ertesi akşam Teddy yeni arabasıyla ve yanında Ilse'yle birlikte tekrar geldi. El sıkışıldı, neşceyle sohbet edildi ve bol bol kahkaha atıldı. Ilse geniş kenarlı, kırmızı güllerle süslü sarı şapkasıyla çok hoş görünüyordu. Bu da ancak Ilse'nin taşıyabileceği gösterişli şapkalardan biriydi. Ilse o eski günlerdeki ihmal edilmiş, pasaklı Ilse'den ne kadar da farklıydı. Ama hâlâ eskisi kadar sevimliydi. Kimse Ilse'yi sevme dürtüsüne karşı koyamazdı. Teddy de sıradan bir tanıdığa gösterilecek dozda ilgisi ve uzun yıllar ayrı kaldığı çocukluk evine dönen birinin mesafeli tavrına karşın büyüleyiciydi. Herkesle ve her şeyle ilgileniyormuş gibi davranıyordu. Hem de başarılı bir şekilde: "Ilse, bana yeni bir roman yazdığını söyledi... Ne hakkında? Kesinlikle okuyacağım... Blair Water hiç değişmemiş... Zamanın durmuş olduğu bir yere geri dönmek çok hoş."

Emily önceki gece Kibirli John'un arazisinden gelen ısıklı hayal ettiğini düşünmeye başladı.

Ilse'yle birlikte Teddy'nin arabasıyla Priest Göleti'ne bir gezinti yaptılar ve motorlu araçlar henüz nadir görülen yenilik-

lerden olduğu için etrafta büyük heyecan yarattılar. Ziyaretin kalan birkaç gününde de iyi zaman geçirdiler. Ilse üç hafta kalma niyetiyle gelmişti ama beş gün sonra gitmesi gerekti. Kendi zamanının patronu olan Teddy de daha fazla kalmamaya karar verdi. Birlikte Emily'ye veda etmeye geldiler. Ay ışığı altında kahkahalar atıp birbirlerine sarıldıklarında Ilse, tıpkı eski zamanlardaki gibi bir an yaşadığını söyledi, Teddy de onu onayladı.

“Keşke Perry de burada olsaydı,” dedi Teddy. “Perry’yi görmeyeli çok uzun zaman oldu. Onun hızla yükseldiğini duyuyorum insanlardan.”

Perry iş için Pasifik kıyısına gitmişti. Emily kasıtlı olarak onu ve kazandığı başarıyı göklere çıkardı. Teddy Kent başarıyı yakalayan tek kişinin kendisi olduğunu düşünmemeliydi.

“Acaba tavırları da eskiye kıyasla düzeldi mi?” diye sordu Ilse.

“Tavırları, biz basit Prens Edward Adası’nda yaşayanlar için gayet uygun,” diye cevap verdi Emily hırçın bir biçimde.

“Ah, evet, insanların içinde dişlerinin arasına sıkışan yiyeceği çıkardığını hiç görmedim,” diye kabullendi Ilse. Sonra Emily’nin hemen fark ettiği, kaçamak bir bakışla Teddy’yi süzerek sözlerini sürdürdü. “Biliyor musun, bir zamanlar Perry Miller’a âşık olduğumu düşünüyordum.”

“Bak sen şu şanslı Perry’ye!” diyen Teddy’nin yüzünde anlayışlı bir gülümseme belirdi.

Veda ederken Teddy ve Ilse, Emily’yi öpmediler, sadece samimi bir şekilde elini sıkmakla yetindiler. Emily, eğer Teddy önceki gece gerçekten ısıklık çaldıysa, bu ısıklıkla onunla buluşmaya gitmediği için Tanrı’ya şükretti. Yeni Ay’a doğru yürürken,

birkaç dakika sonra arkasında hızlı ayak sesleri duyan Emily, arkasını döndüğünde kendini Ilse'nin kollarında buldu.

"Emily, sevgili Emily hoşça kal. Seni her zamanki gibi çok seviyorum ama her şey o kadar değişti ki yeniden o büyülü anları yakalamamızın imkânsız olduğunu anladım. Buraya hiç gelmemeliydim... Ama lütfen, sen de beni sevdiğini ve her zaman seveceğini söyle. Bunu duymaya ihtiyacım var."

"Elbette seni her zaman seveceğim Ilse."

Gecenin mis kokuları arasında uzun uzun, hüzünlü bir şekilde sarıldılar. Sonra Ilse, homurtular çıkaran Teddy'nin harikulade arabasına, Emily de iki yaşlı teyzesi ve Kuzen Jimmy'nin kendisini beklediği Yeni Ay'a gitti.

"Ilse ve Teddy evlenecekler mi acaba?" diye sordu Laura Teyze.

"Ah, artık Ilse'nin yuva kurmasının zamanı geldi," dedi Elizabeth Teyze.

"Zavallı Ilse," dedi Kuzen Jimmy, hiçbirinin anlam veremediği bir nedenle.

III

Emily, sonbaharın son günlerinden birinde, kasım ayında, elinde Blair Water Postanesi'nden aldığı Ilse'den gelen bir mektup ve bir paketle eve doğru yürüyordu. Neredeyse mutluluk olarak nitelendirilebilecek bir hisle heyecandan sarhoş gibiydi. Uzaklardaki ağaçlıklarda üzüm gibi morumsu, belli belirsiz yansımalar yaratan, çoraklaşmış tepelere vuran güneş ışığı ve mavi gökyüzündeki, çıkarılıp atılmış giysiler gibi öbekler oluşturan gri bulutlar, gün boyunca Emily'nin içini nedenini bilmediği bir sevinçle doldurmuşlardı. Emily sabah Teddy'yi

gördüğü rüyayla uyanmıştı. Bu eski, dostça davranan sevgili Teddy'ydi ve gördüğü rüya gün boyunca ona Teddy'nin yanında olduğunu hissettirmişti. Kırmızı toprak yolda yürürken, alaçam kümesinin olduğu dönemeci dönünce bir anda karşısına çıkacakmış gibi onun ayak seslerini duyuyor, eğretilerle kaplı güneşli yokuştan indiğinde karşısında, aralarında uzun ayrılık dönemleri ve yabancılaşıma yaşanmamış gibi gülümseyen eski Teddy'yi bulacakmış gibi hissediyordu. Uzun zamandır o gün olduğu kadar çok Teddy'yi düşünmemişti. Yaz ve güz boyunca yeni bir roman yazmak için oldukça sıkı çalışmıştı. Bu süreçte Ilse'den nadiren mektup almıştı. Peki o zaman bu mantıksız yanında hissetme hissinin anlamı neydi? Ilse'den gelen oldukça kalın zarfı aldığı anda içinde Teddy'yle ilgili bir haber olduğundan adı gibi emindi.

Ama onu asıl heyecanlandıran, küçük paketti. Paketin gönderici bölümünde Wareham Yayınevi yazıyordu ve Emily içinde ne olduğunu biliyordu. Romanı, *Gülün Erdemi*.

Eve, işsiz güçsüz kişilerin amaçsızca yürüdüğü, âşıkların sevdiklerine koştuğu, çocukların neşeyle oynadığı, çalışan erkeklerin akşam yorgun argın yuvasına döndüğü, Blair Water'ın her bir çayırına ve Yarının Yolu'na bağlanan eski, dar yoldan gitti. Gri dalların gölgelerinin vurduğu Yarının Yolu'nda bir kaya parçasının üzerine oturdu ve paketi açtı.

Elinde tuttuğu kendi romanıydı! Yayınevinden yeni çıkmış, matbaa kokusu taşıyan romanını tutuyordu elinde! Bu muhteşem, gurur ve heyecan verici bir andı! Sonunda Alp Dağları'nın zirvesine ulaşmış mıydı? Emily yüzünü koyu mavi kasım gökyüzüne kaldırdı ve güneş ışığıyla aydınlanan maviliğe uzun uzun baktı. Her zaman daha yüksek hedefler olacaktı. İnsan asla zirveye ulaşamazdı. Ama en azından böyle güzel bir günde bu seviyeye ulaşmak da büyük bir şeydi. Yıllar süren yoğun

çalışma, çaba, hayal ve cesaret kırıklığının ardından gelen ödül paha biçilmezdi.

Ah, *Rüya Satıcısı*'nın da hayata geçtiğini görebilseydi!

IV

O öğleden sonra Yeni Aylıların yaşadığı heyecan, en az Emily'ninki kadar büyüktü. Kuzen Jimmy hiç düşünmeden o günkü planından, tepedeki tarlayı sürmekten vazgeçti ve evde kalıp Emily'nin romanının tadını çıkardı. Laura Teyze her zamanki gibi gözyaşı döktü, umursamaz görünen Elizabeth Teyze ise ona sadece kapağıyla gerçek bir kitap gibi görünmesinden dolayı yaşadığı şaşkınlığı ifade etti. Anlaşılan Elizabeth Teyze kitabın karton bir kapağı olacağını düşünmüştü. Ardından yaptığı kırk yama yorganda defalarca hata yapıp söktü ve Kuzen Jimmy'ye bir kez olsun neden tarlayı sürmeye gitmediğini sormadı. Akşamüstü Yeni Ay'a ziyaretçiler geldiğinde, Elizabeth Teyze avluya giren arabanın sesini duyduğunda, Emily'nin yazı masasının üzerinde duran *Gülün Erdemi* esrarengiz bir şekilde salondaki yemek masasının üzerine geldi. Elizabeth Teyze konuklara kitapla ilgili bir şey söylemedi, onlar da fark etmediler. Ama onlar gittikten sonra şaşırtıcı bir şekilde zaten sevimsiz biri olan John Angus'un iyice sevimsizleştiğini ve Kuzen Margaret'in yerinde olsa o genç işi giysileri asla giymeyeceğini dile getirdi.

"Kuzu taklidi yapan yaşlı bir koyun gibi," dedi küçümseyerek.

Büyük olasılıkla eğer *Gülün Erdemi* konusundaki beklentilerini yerine getirmiş olsalardı, Elizabeth Teyze, John Angus'un neşeli, iyi huylu biri olduğunu, Kuzen Margaret'in de kendisine çok iyi baktığını söyleyecekti.

V

Fıdve ve Emily'nin iç dünyasında yaşanan büyük heyecana karşın genç kız, Ilse'den gelen mektubu unutmamış ama okumak için heyecanın biraz durulmasını beklemek istemişti. Gün batımında odasına çıktı ve mektubu alıp sandalyesine oturdu. Gün batımıyla rüzgâr yön değiştirmişti, akşam soğuk ve keskindi. Kuzen Jimmy'nin kardan kayıklar olarak adlandırdığı kar taneleri düşmeye başlamış, bir anda dünyayı ve kurumuş, hoş görünmeyen bahçeyi beyaza bürümüştü. Fırtına bulutları dağıldığından, gökyüzü beyaz tepelerin ve koyu renk köknarların üzerinde berrak ve sarımsı bir renk almıştı. Emily zarfı açtığında Ilse'nin kullandığı parfümün kokusu odaya yayıldı. Emily nedense bu kokuyu hiçbir zaman sevmemişti. Ama zaten gerek parfümde gerek diğer konularda Ilse'yle tamamen farklı zevklere sahiptilerdi. Ilse egzotik, doğuya özgü, kışkırtıcı kokulardan hoşlanırdı. Emily'nin ise ölüp kaskatı kesilmeden öyle bir koku sürmesi olanak dışıydı.

"Binlerce kez sana yazmak için plan yaptım," diye yazmıştı Ilse. "Ama insan kendini hızla dönen bir çarka kaptırdığında bir türlü asıl yapmak istediği şeyleri yapma şansı bulamıyor. Tüm bu aylar boyunca koşturup durdum ve kendimi bir köpeğin kovaladığı kedi gibi oradan oraya atlarken buldum. Nefes almak için duracak olsam, peşimdeki köpek beni yakalayacaktı.

Ama bu gece ne olursa olsun sana yazmaya karar verdim. Sana anlatmam gereken şeyler var. Ayrıca bugün senin mektubunu aldım ve bu gece, peşimdeki köpek beni parçalasa da sana yazmaya karar verdim.

İyi ve neşeli olduğunu duyduğuma çok sevindim. Zaman zaman senin yerinde olmayı yürekten diliyorum Emily. Yeni

Ay'ın sessiz, huzurlu, yavaş tempolu ortamında yaşamayı, se'nin gibi yoğun bir şekilde işime odaklanıp tatmin olmayı, se'nin gibi hayatta tek bir amacımın olmasını istiyorum. 'İnsanın tek bir gözü olsa, bedeni ıslıl ıslıl olurdu.' Bu İncil'den ya da Shakeaspeare'den bir alıntı. Hangisinden olduğundan emin değilim ama doğruluğundan eminim. Bir keresinde sık sık yolculuk yapma şansım olduğu için bana özendiğini söylemiştin. Ah Emily, sevgili eski dostum, sürekli telaş içinde bir yerden bir yere koşmak yolculuk yapmak değil. Eğer sevgili aptal Il-se'nin yerinde olup bir kelebeği yakalamaya çalışır gibi sürekli yeni proje ve amaçların peşinden koşsan, sen de pek mutlu olmazdın bence. Bana çocukluğumuzda bile sürekli söylediğin, kimin olduğunu unuttuğum dize hep aklıma geliyor. 'Ruhu bir yıldız gibi parlak ama çok uzaklarda.'

İnsan gerçekten istediği şeyi elde edemediğinde onun kadar değerli olmasa da onun yerini tutabilecek bir şeylerin peşinden koşma isteğine engel olamıyor. Perry Miller'a fazlasıyla değer verdiğim için benim katıksız bir aptal olduğumu düşündüğünü biliyorum. Ama beni tam olarak anlayamadığını da biliyorum. Asla da anlayamazsın. Sen hayatın boyunca hiçbir erkeği az da olsa önemsemedin, değil mi, Emily? Bu nedenle de bir aptal olduğumu düşünüyorsun. İtiraf edeyim, öyleyim. Ama gelecekte daha akıllıca davranacağım ve Teddy Kent'le evleneceğim."

VI

"İşte, uzun zamandır beklediğim şeyi duydum!"

Emily çaresizce mektubu masanın üzerine bıraktı. Acı ya da şaşkınlık hissetmiyordu. Söylenenlere göre kurşun kalbe saplandığı an insan acı ya da şaşkınlık hissetmezmiş. Emily bu-

nun olacağını uzun zamandır biliyordu... En azından Bayan Chidlaw'ın danslı akşam yemeği davetinden beri. Ve şimdi, bununla yüzleşme zamanı geldiğinde, ölüme yakın bir acı duyduğunu ama bunun merhametli bir ölüm acısı olduğunu düşünüyordu.

Alacakaranlığın loşluğunda, önünde duran aynada yüzüne baktı. Aynadaki Emily daha önce hiç böyle bakmış mıydı? Ama odası aynıydı. Aynı olması o an Emily'ye uygunsuz geldi. Birkaç yıl gibi gelen birkaç dakikanın ardından mektubu tekrar alıp okumaya devam etti.

"Teddy'ye âşık değilim elbette. Ama o bende bir çeşit alışkanlığa dönüştü. Onsuz yapamıyorum. Seçeneklerim ya onsuz yaşamak ya da onunla evlenmek. Kararsızlığımın uzaması onu kaybetmeme yol açabilir. Ayrıca o ünlü bir ressam olacak. Ünlü bir adamın karısı olmanın hoşuma gideceğini düşünüyorum. Ah, cüzdanının dolarla dolu olacağı da kesin. Sakın yanlış anlama, paragöz biri değilim, Emily. Daha geçen hafta bir milyonere 'hayır' dedim. İyi bir adamdı aslında ama yüzü iyi huylu bir sansara benziyordu, tabii böyle bir şey mümkünse. Onunla evlenmeyeceğimi söylediğimde bağırıp çağırmaya başladı. Ah, Tanrım, korkunçtu, Emily!

Hayatımın hırstan ibaret olduğunu düşünmeye başladım. Şu son birkaç yılda buna bir çeşit yorgunluk ve sabırsızlık da eklendi. Her şey bana tatsız tuzsuz gelmeye başladı. Ama Teddy'den hoşlanıyorum... Her zaman hoşlandım. İyi bir çocuk ve arkadaşlığından da keyif alıyorum. Espri anlayışımız da birebir aynı. Ayrıca beni hiç sıkıyor. Canımı sıkan insanlara dayanamıyorum artık. Teddy oldukça yakışıklı bir erkek. Bu nedenle hep kafa avcılarının hedefi olacağını biliyorum. Ama ona âşık olmadığımдан kıskançlığın neden olacağı işkenceleri yaşamayacağım. Hayatımın ilkbaharında, yüreğim henüz gençken, se-

nun olacağını uzun zamandır biliyordu... En azından Bayan Chidlaw'un danslı akşam yemeği davetinden beri. Ve şimdi, bununla yüzleşme zamanı geldiğinde, ölüme yakın bir acı duyduğunu ama bunun merhametli bir ölüm acısı olduğunu düşünüyordu.

Alacakaranlığın loşluğunda, önünde duran aynada yüzüne baktı. Aynadaki Emily daha önce hiç böyle bakmış mıydı? Ama odası aynıydı. Aynı olması o an Emily'ye uygunsuz geldi. Birkaç yıl gibi gelen birkaç dakikanın ardından mektubu tekrar alıp okumaya devam etti.

"Teddy'ye âşık değilim elbette. Ama o bende bir çeşit alışkanlığa dönüştü. Onsuz yapamıyorum. Seçeneklerim ya onsuz yaşamak ya da onunla evlenmek. Kararsızlığımın uzaması onu kaybetmeme yol açabilir. Ayrıca o ünlü bir ressam olacak. Ünlü bir adamın karısı olmanın hoşuma gideceğini düşünüyorum. Ah, cüzdanının dolarla dolu olacağı da kesin. Sakın yanlış anlama, paragöz biri değilim, Emily. Daha geçen hafta bir milyonere 'hayır' dedim. İyi bir adamdı aslında ama yüzü iyi huylu bir sansara benziyordu, tabii böyle bir şey mümkünse. Onunla evlenmeyeceğimi söylediğimde bağırıp çağırmaya başladı. Ah, Tanrım, korkunçtu, Emily!

Hayatımın hırstan ibaret olduğunu düşünmeye başladım. Şu son birkaç yılda buna bir çeşit yorgunluk ve sabırsızlık da eklendi. Her şey bana tatsız tuzsuz gelmeye başladı. Ama Teddy'den hoşlanıyorum... Her zaman hoşlandım. İyi bir çocuk ve arkadaşlığından da keyif alıyorum. Espri anlayışımız da birebir aynı. Ayrıca beni hiç sıkırmıyor. Canımı sıkan insanlara dayanmıyorum artık. Teddy oldukça yakışıklı bir erkek. Bu nedenle hep kafa avcılarının hedefi olacağını biliyorum. Ama ona âşık olmadığımın kiskançlığın neden olacağı işkenceleri yaşamayacağım. Hayatımın ilkbaharında, yüreğim henüz gençken, se-

nin dışında Perry Miller'a yan gözle bakacak birini bile kızgın yağa atabilirdim oysa.

Teddy'yle evlenme konusunu yıllardır zaman zaman düşünüyordum ve birkaç aydır da bunun bir gün olacağından emin oldum. Ama uzun süre Teddy'yi geçiştirerek bizi gerçekten birbirimize bağlayacak sözleri söylemesine izin vermedim. Bilmiyorum, belki de ondan bu sözleri duyacak cesaretim yoktu ama sonra bir anda kader devreye girdi. İki hafta önce bir akşam arabayla turlamaya çıktığımızda, zamansız, korkunç gök gürültülü bir fırtına koptu. Geri dönebilecek gibi değildik. O ıssız, tek bir canlının bile olmadığı tepeye çıkan yolda kalmıştık. Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyor, şimşekler çakıyor, gök ürkütücü bir biçimde gürlüyordu. Dayanılacak gibi değildi ve biz de dayanamadık zaten. Fırtınaya saydırıp lanetler okuduk. Bir süre sonra yağmur başladığı gibi bir anda kesildi ama bu arada benim sinirlerim çok bozulmuştu ve korkudan aptal bir bebek gibi ağlamaya başlamıştım. Sonra bir anda Teddy'nin kollarının sıcaklığını hissettim. Onunla evlenmemi, beni korumasına izin vermemi söylüyordu. Sanırım ona evleneceğimi söylemiş olmalıyım ki o akşamdan sonra nişanlıymışız gibi davranmaya başladı. Bana bir mavi çov çov köpek yavrusu ve safir bir yüzük hediye etti. Safiri Avrupa'da bir yerlerden almış ve uğruna bir keresinde bir cinayet işlenmiş, tarihi değeri olan bir taşmış.

Sanırım birilerinin beni koruması, bana bakması hoş olacak. Biliyorsun, bu hissi hiçbir zaman tam anlamıyla yaşamadım ben. Sen annem hakkındaki gerçeği ortaya çıkarmadan önce babam yüzüme bile bakmıyordu. Sonrasında da beni fazlasıyla şımarttı. Ama o dönemde de bana bakma ve koruma anlamında eskisinden farksızdı.

Haziran ayında evlenmeyi planlıyoruz. Sanırım babam bu habere memnun olacak. Her zaman Teddy'nin zeki ve yete-

nekle biri olduğunu düşündü. Ayrıca asla bir koca bulamaya-
cağımdan endişelenmeye başlamıştı sanırım. Babam radikal
olduğunu iddia etse de aslında tam bir Viktorya devri insanı.

Ve elbette senin nedimem olmanı istiyorum. Ah sevgili
Emily, şimdi yanında olmayı, seninle yüz yüze eskisi gibi ko-
nuşmayı, yabancı otların bürüdüğü, donmuş ağaçlıklardan ge-
çip Nefis Tepe'ye yürüyüş yapmayı, kırmızı gelinciklerin açtı-
ğı deniz kenarındaki o bahçede takılmayı, tüm sevdiğimiz o
eski, bildik yerlerde olmayı öyle çok isterdim ki. İnan bana o
eski yalınayak, pasaklı, vahşi Ilse Burnley olmayı çok isterdim.
Yaşam güzel aslında... Öyle olmadığını söyleyemem. Pek çok
açıdan oldukça güzel aslında. Ama artık 'paha biçilmez tasa-
sız sevinçler' çok eskilerde kaldı ve bir daha yaşanmayacaklar.
Emily, eski dostum, elinde olsa sen de zamanı geri almak ister
miydin?"

VII

Emily mektubu baştan sona tam üç kez okudu. Sonra uzun
süre penceresinin önünde oturup kendisine alaycı bakışlar
atıyormuş gibi görünen, yıldızlarla kaplı gökyüzünün altında
uzanan bembeyaz, loş dünyayı izledi. Çatı saçaklarında dola-
şan rüzgâr, geçmişten gelen sesler barındırıyordu. Ilse'nin mek-
tubundan bölümler parça parça zihnine akın ediyor, her bir
satırı ölümcül, zehirli bir yılan gibi onu sokuyordu adeta.

Hayatta tek bir amacının olması... Kimseyi umursamadın
sen... Senin nedimem olmanı istiyorum... Teddy'den hoşlanı-
yorum... Kararsızlığımın uzaması...

Dünya üzerindeki tek bir kız Teddy Kent'i kabul etmekte
kararsızlık yaşayabilir miydi? Emily'nin kulağına acı bir kah-
kaha geldi. Bu kahkahayı kendisi mi atmıştı yoksa gün boyu

aklından çıkmayan Teddy'nin hayali mi? Yoksa eski, inatçı bir umudun son nefesini vermeden önce attığı son kahkaha mıydı bu?

Ve o an büyük olasılıkla Ilse ile Teddy beraberlerdi.

“Geçen yaz, o gece beni çağırdığında gitseydim... Bu bir şeyi değiştirir miydi?” Emily defalarca, defalarca bu soruyu sorup durdu kendine.

“Keşke Ilse'den nefret edebilsem. Bu, durumu kolaylaştırırdı,” diye düşündü acıyla. “Eğer Teddy'ye âşık olsaydı sanırım ondan nefret edebilirdim. Âşık olmadığı için olayı kabullenmek biraz daha kolay geliyor bana. Âşık olsa, dayanamazdım sanırım. Teddy'nin ona âşık olması düşüncesini dayanılabilir, Ilse'nin Teddy'ye âşık olması düşüncesini dayanılmaz bulmam çok tuhaf.”

Bir anda büyük bir yorgunluk hissetti. Hayatında ilk defa ölüm ona güzel görünmeye başladı. Sonunda yatağa gittiğinde saat oldukça ilerlemişti. Ancak sabaha karşı biraz uyuyabildi ve şafak sökerken gözlerini açtı. Bu duyduğu da neydi?

Hatırlamıştı.

Hemen yataktan kalkıp giyindi... Tıpkı sonsuz gibi görünen yıllar boyunca her sabah yataktan kalkıp giyinmek zorunda kaldığı gibi.

“Pekâlâ...” dedi Aynadaki Emily'ye. “Ben bir şekilde hayatın bana verdiği şarap kadehini devirdim ve şarap yerlere dököldü. Artık hayat bana başka şarap vermeyecek. Bu nedenle susuzluğa alışmam gerek. Ama acaba beni çağırdığı gece yanıma gitseydim bir şeyler değişir miydi? Keşke bilebilsem bunu.” Dean'in alaycı, şefkatli bakışlarını gözünün önüne getirebiliyordu.

Bir kahkaha attı.

“İlse’nin de diyeceği gibi... Nasıl da her şeyi karman çorman ettim!”

22. Bölüm

I

Tüm zorluğuna karşın hayat elbette devam etti. Sadece bir insan üzüntülü diye evrenin düzeni bozulacak değil ya. Hatta Emily'nin kendini çok kötü hissetmediği anlar bile oluyordu. Acıya karşı bütün gücüyle mücadele vermiş ve yine zafer kazanmıştı. Murray gururu ve Starrlara has duygularını saklama özelliği sayesinde Ilse'ye kimsenin en ufak bir şüpheyeye kapılmayacağı, iyi dileklerini bildiren bir mektup bile yazmıştı. Keşke tüm yapmak zorunda oldukları bu kadar olabilseydi! Keşke herkes onunla sürekli Ilse ve Teddy hakkında konuşmasaydı!

Nişan hem Montreal hem de Prens Edward Adası gazetelelerinde duyuruldu.

"Evet, nişanlandılar ve bu işle ilgisi olan herkesin Tanrı yardımcısı olsun," dedi Doktor Burnley. Ama bu nişan nedeniyle duyduğu mutluluğu saklamayı başaramıyordu.

"Aslında ben hep Teddy'yle senin evleneceğini düşünmüştüm," dedi neşeyle Emily'ye ve kız da gülümseyerek hayatın sürprizlerle dolu olduğunu söyledi.

"Her neyse, sonuç olarak bir düğünümüz var," dedi doktor. "Tanrı bilir ne zamandır ailede bir düğün olmamıştı. Sanırım nasıl düğün yapıldığını bile unutmuş olmalı Burnleyler. Ah, ben onlara gösteririm. Ilse bana senin nedimesi olacağını yazdı

ve ben de düğünle ilgili her şeyle senin ilgilenmeni istiyorum. Düğün konusunda evdeki hizmetçiye güvenemiyor insan.”

“Elimden geleni yaparım elbette,” dedi Emily. Hiç kimse bu işin kendisi için ölümden beter bir şey olduğundan kuşku kulanmamalıydı. Kimseyi kuşkulandırmamak için nedime de olacaktı.

Teddy ve Ilse konusundaki haberleri almamış olsam kış oldukça mutlu geçebilirdi, diye düşündü Emily. Çünkü *Gülün Erdemi*, ilk günden beri büyük bir başarı yakalamıştı. İlk baskı on gün içinde tükenmiş, üç diğer baskı iki haftada ve sonraki beş baskı da sekiz haftada satılmıştı. Emily’nin kitaptan kazandığı para, abartılarak dilden dile dolaşmaya başlamıştı. Wallace Dayı ilk defa Emily’ye saygıyla bakıyor ve Addie Teyze içten içe Andrew’un kızıdan bu kadar çabuk vazgeçmemiş olmasını diliyordu. Derry Göleti’nden yaşlı Kuzen Charlotte, bu kadar çok baskı yapıldığını duyunca, Emily’nin tüm o sayfaları bir araya getirip dikmekten başını kaşıyacak zamanı olmayacağını söylüyordu. Shrewsbury halkı öfkeliydi çünkü kitaptaki karakterlerin kendileri olduğunu sanıyorlardı. Shrewsbury’deki her bir aile, ısrarla Applegathlerin kendileri olduklarını söylüyordu.

“New York’a gelmemekle doğru karar verdin,” diye yazdı Bayan Royal. “*Gülün Erdemi*’ni burada asla yazamazdın. Öykün gerçekten de zekâ pırıltıları ve hicivden küçük dikenleri olan, vahşi, güzel ve cezbedici yabani bir güle benziyor. Bu romanda güç, anlayış ve duyarlılık var. Sadece hikâye anlatmak değil yaptığın. Romanın kelimenin tam anlamıyla büyüleyici. Emily Byrd Starr, seni ufaklık, insan doğası hakkında bu derin anlayışa nasıl sahip oldun sen?”

Dean de yazdı. “Güzel bir yaratıcılık örneği Emily. Karakterlerin doğal, insani ve eğlenceli. Ayrıca kitabın başından sonuna kadar sezilen gençlik ruhunun pırıltıları da çok hoşuma gitti.”

II

"Roman hakkındaki yorumlardan bir şeyler öğrenmeyi ummuştum ama öyle çelişikliler ki," dedi Emily. "Eleştirmenlerden biri romanı müthiş bir yeteneğin göstergesi olarak değerlendirirken, bir diğeri berbat bir başarısızlık örneği olarak değerlendiriyor. Şunu dinleyin: 'Bayan Starr, gerçekçi karakterler kurgulamakta yetersiz,' bir diğeri ise 'İnsan, yazarın yarattığı karakterlerin gerçek hayattan alındığını düşünüyor. O kadar gerçekçiler ki hayal ürünü olduklarını düşünmek imkânsız.'"

"İnsanların yaşlı Douglas Courcy'yi tanıyacaklarını söylemiştim sana," diye Emily'nin sözünü kesti Elizabeth Teyze.

"'Sıkıcı bir kitap', 'çok akıcı bir kitap', 'sıradan bir kurgu', 'her sayfada yazarın üstün sanatçı kişiliği göze çarpıyor', 'ucuz ve basit bir aşk romanı', 'klasikler arasında yer alacak bir eser', 'edebi sanatın üst sıralarında yer almaya değer eşsiz bir hikâye', 'saçma sapan, değersiz, renksiz, tutarsız bir hikâye', 'kısa ömürlü bir roman' ve 'uzun yıllar gündemde kalacak bir eser...' Hangisine inanmalıyım?"

"Ben olsam olumlu yorumlara inanırdım," dedi Laura Teyze.

Emily içini çekti.

"Ben olumsuzlara inanma eğilimindeyim nedense. Olumsuz yorumların gerçek olduğuna ve olumluların konu hakkında hiçbir bilgisi olmayan kişilerce yazıldıklarına inanma eğilimindeyim. Aslında roman hakkında söylenenler çok da umurumda değil. Sadece kadın kahramanımı eleştirdiklerinde incinip öfkeleniyorum. Sevgili Peggy hakkında yapılan olumsuz eleştiriler beni deli ediyor. 'Su katılmamış bir aptal', 'kadın kahraman sadece kendini düşünen bir tip...'"

"Doğrusu ben de onun flört etmeyi seven bir kız olduğunu düşünüyorum," dedi Kuzen Jimmy.

“‘Zayıf kişilikli, tatlı bir kadın kahraman’, ‘kadın kahraman son derece sıkıcı’, ‘tuhaf, hele kurguyla bir araya geldiğinde tam anlamıyla tuhaflaşıyor...’”

“Sana onun yeşil gözlü olmaması gerektiğini söylemiştim,” diye homurdandı Kuzen Jimmy. “Bir kadın kahramanın gözleri her zaman mavi olmalı.”

“Ah ama bir de bunları dinle,” dedi Emily sevinçle. “Peg Applegath, tek kelimeyle karşı konulmaz bir karakter’, ‘Peg, belirgin bir şekilde hayat dolu bir kişilik’, ‘büyüleyici bir kadın kahraman’, ‘Peg öylesine muhteşem ki onun büyüüne kapılmamak imkânsız’, ‘edebiyatın ölümsüz kadın karakterlerinden biri olmaya aday...’ Şimdi ne diyeceksin yeşil gözler hakkında Kuzen Jimmy?”

Kuzen Jimmy başını iki yana salladı. Anlaşılan ikna olmamıştı.

“Bak bir yorum daha,” dedi gözleri parlayan Emily. “Köklerindeki, bilinçaltının derinliklerine uzanan psikolojik sorun, kitabın özünün anlaşılması durumunda esere ağırlık ve değer kazandıran türden.”

“Birkaçı dışında kullandığın tüm sözcüklerin anlamını biliyorum ama bir araya geldiklerinde ne ifade ettiklerini hiç anlamadım,” dedi Kuzen Jimmy, kederli bir tavırla.

“Genel cazibesi ve heyecan uyandırmasının altında karakter yaratılışındaki müthiş beceri yatıyor.”

“Bunu da tam olarak anlamadım ama kulağa olumlu bir şey gibi geliyor.”

“Doğaçlama yazılmış, hayatın içinden bir kitap.”

“Doğaçlama ne demek?” diye sordu Elizabeth Teyze.

“Çok güzel yazılmış, her gün karşılaştığımız türden ince esprilerle dolu demek. Bayan Starr edebiyat alanında gerçek bir sanatçı demek.”

“Ah, işte sonunda aklı başında bir eleştirmen!” diye mırıldandı Kuzen Jimmy.

“Kitabın bıraktığı genel izlenim vasat ama çok daha kötü olabilirdi.”

Büyük olasılıkla aynı şeyi kendisinin de söylediğini unutmuş olan Elizabeth Teyze, “Eleştirmen akıllıca bir şeyler söylemeye çalışmış sanırım,” dedi.

“Kitap doğallıktan çok uzak. Fazla tatlı, aşırı duygusal, sıkıcı ve acemice yazılmış.”

“Acaba bu söylediklerinden bir şey anlamamamın nedeni kuyuya düşmüş olmam mı?” diye sordu Kuzen Jimmy.

“Bak burada kolayca anlayabileceğin bir şey buldum. ‘Bayan Starr’ın yeşil gözlü kadın kahramanının ve Applegath meyve bahçesinin gerçek dışılığı göze çarpıyor. Prens Edward Adası’nda meyve bahçesi yoktur. Kumsaldan esen tuzlu ve sert rüzgârlar, bu bölgede meyve yetiştirilmesine izin vermez.”

“Bir daha oku lütfen Emily.”

Emily, Kuzen Jimmy’nin isteğini yerine getirdi. Kuzen Jimmy kafasını önce kaşıyıp sonra iki yana sallayarak, “Bu eleştirmenlerin böyle canlarının istediğini söylemelerine izin veriliyor mu?” diye sordu.

“Kurgu büyüleyici, anlatım muhteşem. Karakterler ve diyaloglar ustaca kurgulanmış, betimleme paragrafları şaşırtıcı biçimde etkileyici. Dingin mizahi unsurlar, tek kelimeyle harikulade...”

“Umarım bu yorum, kibirli birine dönüşmene neden olmaz Emily,” diye uyardı Elizabeth Teyze.

“Olsa bile panzehri işte burada. ‘Bu, zayıf, zorlama ve ucuz duygusallıktan oluşan hikâye –eğer hikâye olarak adlandırılabilirse tabii– sıradanlık ve fasa fısodan ibaret. Birbiriyle çelişen olaylar ve tutarsız diyaloglar, uzun ve sıkıcı felsefi öz analiz bölümleriyle harmanlanmış.”

“Bunu yazan kişinin ne dediğini bildiğini hiç sanmıyorum,” dedi Laura Teyze.

“Hikâyenin mekânı, Newfoundland kıyısı açıklarındaki Prens Edward Adası.”

“Bu Yankiler hiç coğrafya dersi almamışlar mı?” diye sordu öfkeyle Kuzen Jimmy.

“Okuyucularını yozlaştırmayacak bir hikâye.”

“Ah, işte gerçek bir övgü,” dedi Elizabeth Teyze.

Kuzen Jimmy’nin bu konuda şüphesi vardı. Tamam, kulağa hoş geliyordu, elbette sevgili küçük Emily’nin yazdıkları kimseyi yozlaştırmazdı ama...

“Böyle bir kitabı değerlendirmeye, özündeki gizemi keşfetmeye çalışmak, bir kelebeğin kanadını kesmeye ya da bir gülün yapraklarını koparmaya kalkışmak gibi.”

“Fazla şatafatlı,” dedi Elizabeth Teyze, burun kıvrarak.

“Yazarın sanatsal olduğunu düşündüğü aşırı duygusallık...”

“Bu adamın ağzına bir tane patlatmak lazım,” dedi Kuzen Jimmy.

“Zararsız, okuması kolay bir kitap.”

“Neden bilmiyorum ama bu yorum kulağıma pek hoş gelmedi,” diye yorum yaptı Laura Teyze.

“Bu hikâye, nahifliğiyle gerek dudaklarınızın gerekse kalbinizin gülümsemesine neden olacak.”

“İşte bu! Sonunda İngilizce konuşan biri. Ne dediğini gayet iyi anladım,” diyen Kuzen Jimmy’nin gözleri parlıyordu.

“Başladığım bu sıkıcı ve üstünkörü kitabı bitirmek mümkün olmadı.”

“Bu konuda tek söyleyebileceğim şey, *Gülün Erdemi*’ni okudukça daha çok sevdiğim,” dedi Kuzen Jimmy, öfkeyle. “Dün romanı dördüncü kez okurken, öyle kendimi kaptırdım ki akşam yemeği zamanı geldiğinde temizlik yapmamış olduğumu fark ettim.”

Emily gülümsedi. Yeni Aylıların beğenisini kazanmak, dünyanın geri kalanının beğenisini kazanmaktan çok daha önemliydi. Elizabeth Teyze, son noktayı koyarmış gibi bir tavırla, “Bir dizi yalanın, bu kitapta olduğu gibi salt gerçekmiş gibi görünebileceğine asla inanmazdım,” dediğinde ise dünyanın tüm eleştirmenlerinin yorumları bir anda önemini yitirmişti.

23. Bölüm

I

Emily, ocak ayında bir akşam bir ziyaretten dönerken, Solucanotu Arazisi'nin önünden geçen kestirme yolu kullanmaya karar verdi. Kışın neredeyse hiç kar yağmamıştı ve toprak çorak, kupkuruydu. Gecenin karanlığında, çevrede Emily'den başka tek bir canlı varlık görünmüyordu. Emily sessiz koruların, çiçeksiz çayırların hoş ama ürkütücü güzelliğinin ve köknarların tepesinde, kara bulutların arasından bir anda çıkan ayın tadını çıkararak yavaş adımlarla yürürken, elinden geldiğince o gün Ilse'den gelen, Ilse'nin her zamanki neşeli ve tutarsız mektuplarından biri olan fakat gerçeği bir tokat gibi yüzüne vuran mektubu düşünmemeye çalışıyordu. Düğün günü 15 Haziran olarak kararlaştırılmıştı.

"Senin nedimem olarak fildişi rengi taftadan şalıyla çan çiçeği mavisi bir elbise giymeni istiyorum, bir tanem. Düşünsene, ipek gibi siyah saçların nasıl da göz kamaştıracak bu renklerin üzerinde!

Benim gelinliğim fildişi kadife olacak ve İskoçya'da yaşayan büyük teyzem Edith bana elle işlenmiş gül desenli tülden uzun duvağını gönderecek. Yine o tarih için bölgede yaşayan büyük teyzem Theresa, bir zamanlar kocasının İstanbul'dan getirdiği başlık ve gümüş tel kırma işi kısa duvağını gönderecek. Uzun tül duvağın üzerine bunu takmayı düşünüyorum. Göz kamaş-

tırıcı olacağım, sence de öyle değil mi? Babam onlara 'yaklaşan düğünümü' yazana kadar bu yaşlı kadınların varlığımdan bile haberdar olduklarını sanmıyorum. Babam, düğün konusunda benden çok daha heyecanlı.

Teddy ve ben, balayımızı Vallambroso gibi kimsenin gitmek istemediği, Avrupa'nın ücra köşelerindeki adı sanı duyulmamış eski hanlarda geçirmeyi planlıyoruz. Milton'ın 'Vallambroso'daki nehirlerle dökülen güz yaprakları kadar yoğun,' dizesi her zaman hoşuma gitmiştir. Bu dizeyi Vallambroso'nun gerçek hayatta benim için ne anlama geleceğinden ayrı tutuyorum ve geriye salt mutluluk veren bir resim kalıyor.

Mayıs ayında son hazırlıkları tamamlamak için eve geçeceğim ve Teddy de annesiyle biraz zaman geçirmek için 1 Haziran'da gelecek. Annesi bu haberi nasıl karşıladı Emily? Bu konuda bilgin var mı? Teddy bu konuda hiçbir şey söylemediği için, annesinin evlenmemize pek sıcak bakmadığını düşünüyorum. O kadın her zaman benden nefret etti. Aslına bakarsan herkesten nefret ediyor gibiydi ve sana karşı nefreti herkese duyduğu nefretten daha büyüktü. Sonuç olarak annesinden yana şanssızım. İçimde hep, sürekli bana lanetler savurduğuna dair rahatsız edici bir his var. Ama Teddy bana karşı o kadar iyi ki annesinin neden olduğu huzursuzluğu unutturuyor. Gerçekten çok iyi biri o. Bu kadar hoş biri olabileceği hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu ve ona olan sevgim her geçen gün biraz daha artıyor. Gerçekten. Ona her baktığımda, ne kadar yakışıklı ve büyüleyici olduğunu gördüğümde neden ona deli gibi âşık olamıyorum diye düşünüyorum. Ama bir taraftan da deli gibi âşık olmamam güzel bir şey. Eğer olsaydım her tartışmamızın ardından kalp kırıklığı yaşırdım. Sürekli tartışıyoruz... Beni bilirsin işte. Ve her zaman da tartışacağız. Her harika anı, bir tartışmayla bozacağız. Ama en azından hayatımız monoton ve sıkıcı olmayacak."

Emily ürperdi. Bir anda kendi hayatı ona son derece sıkıcı ve kasvetli göründü.

Ah şu düğün bir an önce olup bitse! Gelinin nedimesi olacaktı ve insanlar bir sürü şey söyleyeceklerdi. "Çan çiçeği mavisi üzerine fildişi tafta!" Aslında Emily bunun yerine yas giysisi giymeyi tercih ederdi.

II

"Emily! Emily Starr!"

Düşüncelere dalmış olan Emily bu sesi duyunca irkildi. Karanlıkta, Solucanotu Arazisi'ne çıkan patikada yüz yüze gelene kadar Bayan Kent'i fark etmemişti. Kadın dondurucu soğukta şapkasız halde orada durmuş ellerini sallıyordu.

"Seninle konuşmak istiyorum Emily. Gün batımında buradan geçtiğini gördüm ve o zamandan beri burada dönmeni bekliyorum. Eve gel, orada konuşalım."

Aslında Emily'nin içinden bu teklifi reddetmek geldi ama Bayan Kent rüzgârda sürüklenen kuru bir yaprak gibi önden ilerlerken, dönüp sessizce onun ardından dik patikayı tırmanmaya başladı. Bakımsız bahçede solucan otundan başka tek bir yeşillik bile yoktu ve küçük evin içi de hâlâ eskiden olduğu kadar kötü ve bakımsızdı. İnsanlar, Teddy Kent söylendiği kadar çok para kazanıyorsa annesinin evini tamir ettirmeli diyorlardı. Ama Emily, Teddy bunu teklif ettiyse bile Bayan Kent'in hiçbir şeyin değişmesine izin vermeyeceğini biliyordu.

Eve girince, meraklı bakışlarla etrafına göz gezdirdi. Yıllardır, çok uzun yıllardır, çocukluk günlerinden beri buraya gelmemişti. Ev hiç değişmemiş gibi görünüyordu. Eskilerin deyişle, kahkaha atmaktan korkar gibi görünen bir evdi hâlâ.

İçeride, sanki birileri orada sürekli dua ediyormuş gibi bir ibadet atmosferi vardı. Evin batı kısmındaki yaşlı söğüt hâlâ her rüzgâr esişinde hayalî parmak uçlarıyla pencereyi tıklatıyordu. Şömine rafında Teddy'nin yeni çekilmiş, hoş bir fotoğrafı vardı. Bir şey söyleyecekmiş, bir sevinç, zafer konuşması yapacakmış gibi görünüyordu.

“Emily, ben gökkuşağının başlangıç noktasındaki altın külçesini buldum. Üne ve aşka kavuştum.”

Emily fotoğrafa arkasını dönüp oturdu. Bayan Kent, bir zamanlar oldukça güzel olduğu belli olan yüzündeki kırışıklıklar ve gülmeyi hiç bilmezmiş gibi görünen dudaklarının yanından başlayan eğimli, uzun yara iziyle erimiş bitmiş bir figür gibi onun karşısına oturdu. Gözlerini ayırmadan, dikkatle Emily'ye bakıyordu. Emily, gözleri onunkilerle buluştuğu an, bir zamanlar büyük olasılıkla genç, hevesli ve neşeyle parlayan o yorgun gözlerdeki eski, için için yanan nefretin kaybolmuş olduğunu fark etti. Bayan Kent öne doğru eğildi ve incecik, pençeye benzeyen parmaklarıyla Emily'nin koluna dokundu.

“Teddy'nin Ilse Burnley ile evleneceğini biliyor olmalısın,” dedi.

“Evet.”

“Peki bu konuda ne hissediyorsun?”

Emily huzursuzca kıpırdandı.

“Benim ne hissettiğimin ne önemi var Bayan Kent? Teddy, Ilse'ye âşık. O güzel, sıcakkanlı, pırlanta gibi bir kız. Çok mutlu olacaklarından eminim.”

“Teddy'ye hala âşık mısın?”

Emily bu soru karşısında öfke duymamasına şaşırdı. Ama Bayan Kent alışıldık görgü kurallarına göre değerlendirilecek

biri değildi. Ayrıca bu soru küçük bir yalanla ve umursamaz birkaç sözle gururunu kurtarma şansı veriyordu ona. "Hayır, artık değilim Bayan Kent. Ah, evet bir zamanlar ona âşık olduğumu düşündüğüm doğru. Sanırım benim zayıf noktalarımın biri de böyle asılsız şeyler düşünüp bunlara inanmam. Ama sonradan, dediğim gibi bunun asılsız olduğunu anladım."

Neden bunları söyleyemedi? Sadece söyleyemedi işte, hepsi bu. Asla, hiçbir sözcükle Teddy'ye olan aşkını inkâr edemezdi. Bu aşk, onun bir parçasıydı. Bu nedenle gerçekliğini kutsal bir şey gibi korumak zorunda hissediyordu kendini. Ayrıca en azından bir kişinin yanında rol yapmaya, duygularını saklamaya gerek görmeden kendi olabilmek içten içe ona huzur veriyordu.

"Bana böyle bir soru sormaya hakkınız olduğunu sanmıyorum Bayan Kent. Ama evet âşığım."

Bayan Kent sessizce gülümsedi.

"Senden hep nefret ettim ama artık etmiyorum. Sen ve ben, biriz artık. İkimiz de onu çok seviyoruz. Ama o bizi unuttu, bizi hiç umursamıyor, ona gitti."

"Elbette sizi umursuyor Bayan Kent. Siz her zaman onun için çok değerliydiniz. Bana kalırsa birden fazla türde aşk olduğunu anlamanız gerek. Ve umarım İlse'den nefret etmezsiniz çünkü Teddy onu seviyor."

"Hayır, ondan nefret etmiyorum. O senden daha güzel ama gizemi yok o kızın. Teddy'yi asla senin sahipleneceğin gibi sahiplenemez o. Senden çok farklı biri. Ama şunu bilmek istiyorum... Evlenecekleri için mutsuz musun?"

"Hayır. Sadece ara sıra yüreğimin acıdığını hissediyorum. Ama genel olarak, benim olmayacak birini takıntılı bir şekilde düşünüp durmaktansa işime odaklanmayı tercih ediyorum."

Bayan Kent onu dikkatle dinledi. “Evet, evet, anlıyorum. Murrayler her zaman mantıklı davranırlar. Günün birinde, bir gün, bu yaşadıkların nedeniyle Teddy seninle ilgilenmediği için memnun olacaksın. Sen de böyle düşünmüyor musun?”

“Belki de.”

“Ah, ben bundan eminim. Böylesi senin için çok daha iyi. Ah, ne büyük bir perişanlık ve çileden kurtulduğunu bilemezsin. Bir şeyi, birini çok sevmek delilik. Tanrı kıskançtır. Eğer Teddy’yle evlenecek olsaydın o senin kalbini kıracaktı, erkekler hep böyle yapar. Böylesi daha iyi. Yaşayacak ve bana hak vereceksin.”

Yaşlı söğüt durmadan pencerenin camına hafifçe vuruyordu.

“Bu konuda daha fazla konuşmasak olmaz mı Bayan Kent?”

“Teddy ile seni kilisenin yanındaki mezarlıkta bulduğum geceyi hatırlıyor musun?” diye sordu, Emily’nin sorusunu duymazdan gelen Bayan Kent.

“Evet.” Teddy’nin kendisini deli Bay Morrison’dan kurtardığı ve kendisine çok tatlı, unutulmaz şeyler söylediği o güzel gece tüm canlılığıyla zihninde belirdi.

“Ah, o gece senden nasıl nefret ettiğimi bilemezsin!” dedi Bayan Kent. “Ama sana o sözleri söylememeliydim. Zaten ben, hayatım boyunca hep söylememem gereken şeyler söyledim. Hatta bir keresinde korkunç bir şey söylemiştim, hem de çok korkunç. O sözlerin yankıları bir türlü kulaklarımdan gitmiyor. O gece bana ne söylediğini hatırlıyor musun? Teddy’nin uzaklara gitmesine izin vermemin nedeni senin sözlerindi. Sen neden oldun buna. Eğer gitmeseydi sen de onu kaybetmeyecektin. O gece o sözleri söylediğin için pişman mısın?”

“Hayır. Eğer onun yolunu açmaya yardımcı olacak bir şey yaptıysam bu beni ancak sevindirir.”

“Yine olsa yine söyler miydin?”

“Söyledim.”

“Peki, Ilse'den nefret etmiyor musun? O senin çok istediğin bir şeyi aldı. Ondan nefret ediyor olmalısın.”

“Etmiyorum. Ilse'yi yine eskisi kadar çok seviyorum. O, bana hiç ait olmamış bir şeyi aldı.”

“Hiç anlamıyorum, anlamıyorum seni,” diye mırıldandı Bayan Kent. “Benim sevgim seninkinden çok farklı. Belki de bu nedenle sevmek beni hep mutsuz etti. Hayır, kesinlikle artık senden nefret etmiyorum. Ama bir zamanlar etmiştim. Teddy'nin seni benden çok önemsedğini bildiğim için nefret etmiştim senden. Siz ikiniz benim hakkımda konuştunuz mu? Beni eleştirdiniz mi?”

“Asla.”

“Ben konuştuğunuzu düşünmüştüm. İnsanlar hep yaparlar bunu, her zaman.”

Bayan Kent bir deri bir kemik ellerini hızla masaya indirdi.

“Neden bana artık onu sevmediğini söylemedin? Bu bir yalan bile olsa neden yapmadın bunu? Benim duymak istediğim şey buydu. Ne desen sana inanacaktım. Ne de olsa Murrayler asla yalan söylemezler.”

“Bu neyi değiştirirdi ki?” diye bağırdı, artık bu konuşmaya dayanamayan Emily. “Benim onu sevip sevmem onun umurunda bile değil. O, Ilse'ye ait. Artık beni kıskanmanıza gerek kalmadı Bayan Kent.”

“Kıskanmıyorum, kıskanmıyorum, sorun bu değil.” Bayan Kent gözlerinde anlaşılmaz bir ifadeyle Emily'ye baktı. “Ah,

keşke cesaret edebilsem ama hayır, hayır, artık çok geç. Artık bir işe yaramaz. Ben ne dediğimi bilmiyorum. Sadece... Emily... Ara sıra beni görmeye gelir misin? Kendimi çok yalnız hissediyorum burada, hem de çok yalnız. Özellikle onun Ilse'ye ait olduğunu bilirken daha da kötü hissediyorum kendimi. Fotoğrafı çarşamba günü geldi, pardon perşembe. Burada beni hayata bağlayan öyle az şey var ki günleri birbirinden ayırt etmekte zorlanıyorum. Bu fotoğrafı çektirirken onu düşündüğü nasıl da belli. Âşık olduğu kadını düşündüğü gözlerinden belli değil mi? Artık benim onun için hiçbir önemim yok. Hayatta kimse için bir önemim yok."

"Sizi ziyarete geldiğimde, lütfen ondan ya da onlardan bahsetmeyin, olur mu?" dedi Emily sevecen bir sesle.

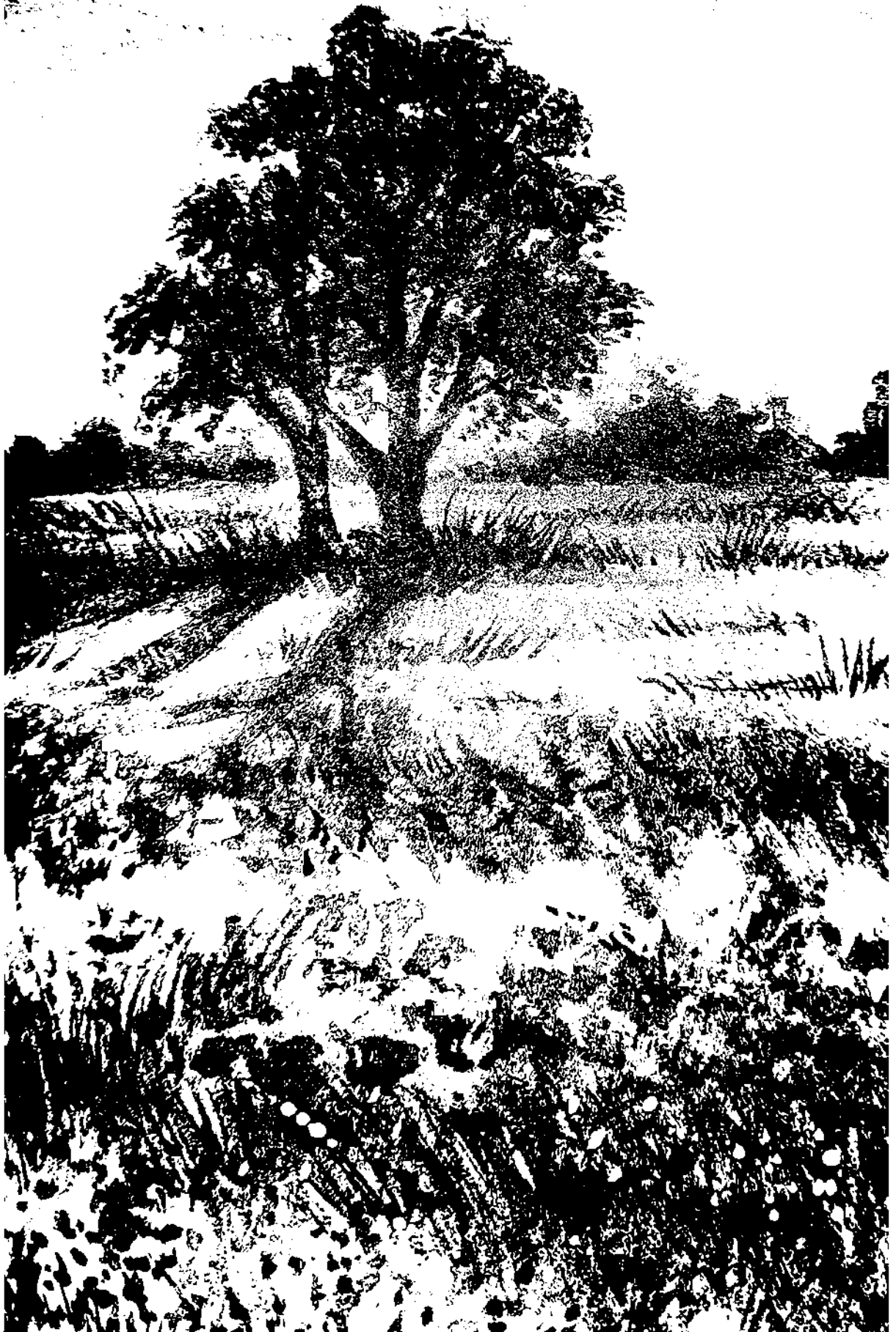
"Bahsetmem. Ah, kesinlikle bahsetmem. Ama bahsetmemem onları düşünmemizi engellemeyecek, değil mi? Sen orada oturacaksın, ben de burada. Havadan sudan konuşacağız ama onu düşünüyor olacağız. Ne kadar da eğlenceli! Ama onu gerçekten unuttuğunda, artık onu umursamadığında bana bunu söyle, olur mu?"

Emily başını salladı ve gitmek için ayağa kalktı. Bu duruma daha fazla dayanamayacağını hissediyordu. "Eğer sizin için yapmamı istediğiniz bir şey olursa Bayan Kent..."

"Ben huzur istiyorum, sadece huzur." Bayan Kent bir kahkaha attı. "Bana bunu verebilir misin? Biliyorsun değil mi, ben aslında bir hayaletim Emily. Uzun yıllar önce öldüm ben. Bilinmezliklerde yürüyorum."

Emily dışarı çıkıp kapıyı arkasından çektiğinde Bayan Kent'in hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladığını duydu. İçini çekip rüzgâr ve gecenin ayazına, gölgelere ve buz tutmuş gibi görünen Ay'a döndü yüzünü. Ah, insan burada nefes alabiliyordu.

24. Bölüm

I

Ilse, mayıs ayında, o her zamanki neşeli, kahkahalar atan Ilse olarak geldi. Hatta Emily, onun gereğinden fazla neşeli olduğunu düşündü. Ilse hep neşeli, tasasız biri olmuştu ama şimdiki kadar ölçüsüz bir neşe ve tasasızlık sergilememişti hiç. Tek bir ciddi anı bile olmuyordu. Her şeyi, hatta evliliğini bile şakaya vuruyordu. Elizabeth ve Laura Teyze kızın bu tavrı karşısında şaşkına döndüler. Kısa bir süre sonra evlilik hayatının sorumluluklarını üstlenecek olan bir kızın daha düşünceli ve akli başında olması gerekirdi onlara göre. Bu yorumları tahmin eden Ilse, Emily'ye Viktorya dönemi zihniyetinden yükselen çığlıkları duyar gibi olduğunu söyledi. Emily ile baş başa kaldıklarında hiç durmadan konuşuyordu ama mektubunda eski dostluklarını sonsuza dek koruma isteğini dile getirmiş olmasına karşın konuşmaları eskisi kadar candan değildi. Belki de bunun tüm suçunu Ilse'ye yüklemek haksızlıktı. Emily, her ne kadar eskisi gibi olmaya karar vermiş olsa da herkesten gizlediği acısından ve bunu gizleme konusundaki kararlılığından kaynaklanan gerginlik ve çekingenliğe engel olamıyordu. Ilse, nedeni hakkında en ufak bir fikri olmasa da Emily'deki gerginliği hissediyordu. Bunu Emily'nin Yeni Ay'daki sevgili geri kafalılarla yaşamaktan ötürü biraz fazla Yeni Aylı olmuş olmasına bağlıyordu.

“Teddy ve ben, balayından dönüp Montreal’deki evimizi düzenledikten sonra kışları bizimle geçirmeni istiyorum tatlım. Yeni Ay yazın çok güzel bir yer ama insan kışın burada diri diri gömülmüş gibi hisseder kendini.”

Emily bu konuda söz vermedi. Kendini Teddy’nin evinde bir konuk olarak göremiyordu. Gece olup yatağına uzandığında yaşadığı işkenceye bir gün daha dayanamayacağını söylüyordu kendi kendine ama ertesi gün, yine bir şekilde yaşanıp gidiyordu. Hatta giysiler ve diğer düğün hazırlıklarıyla ilgili Ilse’yle sakince konuşmayı bile başarıyordu. Çan çiçeği mavisi elbise hayali, hayata geçirilmişti ve Emily bu elbiseyi Teddy’nin gelmesinin beklendiği günün iki gün öncesinde denedi. Düğüne sadece iki hafta kalmıştı.

“Bu elbisenin içinde rüya gibisin,” dedi, zarafetle uzanmış olduğu Emily’nin yatağından doğrulan, parmağında Teddy’nin safır yüzüğünü taşıyan Ilse. “Benim kadife ve dantellerden oluşan muhteşem gelinlik içindeki görüntüm sönük kalacak senin yanında. Teddy’nin sağdıcı olarak Lorne Halsey’yi getireceğini söylemiş miydin sana? Bu beni çok heyecanlandırıyor. Ne de olsa o muhteşem Halsey. Annesi çok hasta olduğundan gele-meyecekti aslında ama nazik yaşlı hanımefendi iyileşti ve gele-bilecek. Yeni romanı büyük ses getirdi. Montreal’de herkes bu romandan hayranlıkla söz ediyor ve Bay Halsey şu an dünyanın en ilgi çekici ve olağanüstü kişisi olarak görülüyor. İkiniz birbirinize âşık olsanız bu harika olmaz mı Emily?”

“Lütfen çöpçatanlık yapma Ilse,” dedi, elbisesini çıkarırken yüzünde belli belirsiz bir gülümseme beliren Emily. “Yaşlı bir kız kurusu olacağımı iliklerime kadar hissediyorum ki bu beni rahatsız eden bir şey değil aslında.”

“Doğrusunu istersen Bay Halsey, hilkat garibesine benziyor,” dedi Ilse, düşünceli bir tavırla. “Dış görünüşü öyle olmasa

sanırım onunla evlenirdim. Hatta eminim evlenirdim. Sürekli her konuda kadınların fikrini alan biri o. Bence bu çok hoş bir şey. Ama evlendikten sonra da böyle yapmaya devam eder mi onu bilemiyorum. Devam etmezse hiç hoş olmaz bence. Ayrıca insan onun aslında ne düşündüğünü hiç bilemiyor. Sana hayranlık dolu bir ifadeyle bakarken, göz kenarlarında kaza-yağı çizgileri olduğunu düşünüyor olabilir mesela. Bu arada sence de Teddy, dünyanın en yakışıklı erkeği değil mi?”

“O her zaman hoş görünümlü bir çocuktur.”

“Hoş görünümlü bir çocuk,” diyerek Emily’yi taklit etti Ilse, yüzünde alaycı bir gülümsemeyle. “Emily Starr, eğer günün birinde evlenecek olursan umarım kocan boynuna köpek tasma-sı takar. Şu an seni Emily Teyze diye çağırmak geldi içimden. Montreal’dekiler de senin dediklerini söylüyorlar. İçyüzüne de bir mum tutayım diyen biri yok. Ben de onun dış görünüşünü seviyorum aslında, onu değil. Bazen beni çok sıkıyor. Oysa hiç sıkılmayacağını düşünüyordum. Nişanlanmadan önce hiç sıkılmamıştım ondan. Sanırım günün birinde kafasına demliği fırlatacağım. İnsanın iki kocası olamaması çok tatsız, değil mi? Birini zevkle seyredeceğim, diğeriyle zevkle konuşacağım iki kocam olsun isterdim. Bu arada Teddy ve ben çok çarpıcı bir çift olacağız, değil mi tatlım? O esmer, ben sarışın. İdeal çift olacağız. Ben aslında hep senin gibi siyah saçlı olmayı istedim ama bunu Teddy’ye söylediğimde bana o eski şiirden bir alıntıyla cevap verdi.

Antik dönem şairleri,

Dile getirirken gerçekleri,

Sirenlerin kuzguni siyah saçları olduğunu söylerlerdi.

Ama doğuşuyla dünyada sanatın,

Melekler çizilmeye başladı sarışın.

“Bu Teddy’nin benim melek olduğumu ima ettiği ilk ve son sefer olacak sanırım. Aslına bakarsan... Kapının kapalı olduğundan eminsin değil mi? Laura Teyzenin, duyduklarından sonra şuracıkta düşüp bayılmasını istemem... Ben bir melek olsaktansa Siren olmayı tercih ederdim. Sen ne düşünüyorsun bu konuda?”

“Hadi davetiyeleri kontrol edelim ve kimsenin unutulmadığından emin olalım,” diye cevap verdi Emily, bu laf kalabalığına.

“Seninki gibi bir aileye sahip olmak korkunç olmalı,” dedi, ciddiye alınmadığı için öfkelenen Ilse. “Böyle ailelerde özel günler, demode kıyafetli bir sürü yaşlı kadın ve kuralcılığın sıkıcılığıyla geçmeye mahkûm. Günün birinde kendimi şu akrabalık denen saçma sapan şeyin olmadığı bir yerde bulmayı hayal ediyorum. Keşke şu lanet olası akrabalık ilişkilerinden kurtulabilsem. Bu arada Perry’ye davetiye yollamayı unutmadın değil mi?”

“Unutmadım.”

“Gelecek mi diye çok merak ediyorum. Umarım gelir. Bir zamanlar ona âşık olduğumu düşünmem ne büyük saçmalıktı! Onun senin için deli olduğunu bile bile saçma sapan hayaller kurup duruyordum. Ama Bayan Chidlaw’un davetinden sonra onunla ilgili hayal kurmayı bıraktım. O daveti hatırlıyor musun, Emily?”

Evet, Emily o daveti çok iyi hatırlıyordu.

“O akşama kadar hep içimde bir ümit vardı. Bir gün seni elde edemeyeceğini anlayacağını ve kalbi yere çarpıp geri sıçradığında –ne hoş bir Viktorya dönemi deyimi, değil mi?– onun aşkını kazanabileceğimi düşünüyordum. O geceye davetli olduğunu biliyordum ve geleceğini düşünmüştüm. Teddy’ye Perry’nin ge-

lip gelmeyeceğini sordum. O da anlamlı bakışlarla gözlerimin içine bakıp, 'Perry gelmeyecek. Yarın savunacağı dava üzerinde çalışıyor. Onun hayattaki tek hedefi başarıma tutkusunu tatmin etmek. Perry'nin aşka ayıracak zamanı yok,' dedi.

"Beni uyarmaya çalıştığının farkındaydım ve Perry'yle ilgili hayaller kurmanın boşuna olduğunu anlamıştım. Böylece o gece ondan vazgeçtim. Neyse ki bu kararım olumlu sonuçlandı. Sence de her şeyin sihirli bir değnek değmişçesine böyle muhteşem olması harika değil mi? İnsanın, gücünü kullanıp insanların kararlarını değiştiren ilahi bir varlığa inanası geliyor. İnsanların her konuda suçlayabileceği bir Tanrı olması da ayrı güzel."

Emily robot gibi çan çiçeği mavisi elbisesini dolaba asıp üzerine spor yeşil bir elbise giyerken Ilse'nin söylediklerini hayal meyal duyuyordu. Demek yıllar önceki o gece, Teddy'nin Ilse'ye söylediğinden emin olduğu "aşk" sözcüğü bu bağlamda söylenmişti. Ve kendisi farklı yorumlayıp Teddy'ye çok soğuk davranmıştı. Aslında bu fazla bir şey değiştirmiyordu. Şüphesiz Ilse'yi uyarmasının nedeni, onun romantik düşüncelerini Perry'den uzaklaştırıp kendisine yöneltmesini sağlamaktı. Sonunda Ilse eve gittiğinde Emily, kendini çok rahatlamış hissetti. Her ne kadar bunu itiraf etmekten utanıyor olsa da Ilse'nin neşesi, canlılığı, sürekli konuşması sinirlerini bozuyordu. Ama belki de sinirlerinin bozulmasının nedeni Ilse değildi. Bu uzun süren işkence gibi dönem sinirlerini çok yıpratmıştı. İki hafta daha dayanması gerekiyordu. Sonra Tanrı'nın izniyle en azından biraz huzura kavuşabilecekti.

II

Gün batımında Emily, önceki akşam Bayan Kent'in okuması için kendisine verdiği kitabı iade etmek için Solucanotu

Arazisi'ne gitti. Bu ziyaret, Teddy gelmeden önce yapılmalıydı. O ilk akşamın ardından defalarca Bayan Kent'i ziyarete gitmiş ve aralarında hiç beklenmedik bir yakınlık oluşmuştu. Birbirlerine kitap ödünç veriyorlar, aslında ikisini de en çok ilgilendiren konu dışında her şeyden konuşuyorlardı. Emily'nin o akşamüstü iade ettiği kitap *Güney Afrika Çiftliği* adlı kitaptı. Emily bu kitabı okumak istediğini söylemiş ve Bayan Kent, her zamankinden daha beyaz yüzüyle ve yoğun duygusallık yaşadığı dönemlerde hep olduğu gibi yüzündeki yara izi daha da kızarmış olarak üst kata çıkıp elinde kitapla geri gelmişti.

"İşte okumak istediğin kitap," demişti. "Üst katta bir kutuda saklıyordum onu."

Emily o gece kitabı bitirip öyle uyumuştı. Bir süredir pek iyi uyuyamıyordu ve geceler oldukça uzun geliyordu ona. O gece yalnızlığını paylaşan kitabın, havasızlığın ve nemin neden olduğu bir kokusu vardı. Anlaşılan Bayan Kent'in bahsettiği kutu uzun süredir açılmamıştı. Emily odaklanmaya çalışarak kitabı okurken, içinde, üzerine pul yapıştırılmamış, alıcı adı olarak Bayan David Kent yazan ince bir zarf bulmuştu.

Bu zarfın en merak uyandırıcı yanı açılmamış olmasıydı. Ama elbette alıcıların zarfı yırtarak açmadıkları durumlarda, zarfların baskı altında hiç açılmamış gibi yeniden yapışmaları da görülmemiş bir şey değildi. Üzerinde duran kitapların ağırlığı zarfın yeniden yapışmasına neden olmuş olabilirdi. Emily kitabı geri verirken zarftan bahsetmesi gerektiğini düşündü.

"Kitabın içinde bir mektup vardı, biliyorsunuz değil mi Bayan Kent?"

"Mektup mu? Mektup mu dedin?"

"Evet. Zarfın üzerinde sizin adınız yazıyordu."

Emily zarfı, üzerindeki el yazısına baktığında beti benzi atan Bayan Kent'e uzattı.

"Sen bunu o kitabın içinde mi buldun?" diye mırıldandı Bayan Kent. "Bunu yirmi beş yıldan uzun süredir açılmamış o kitabın içinde mi buldun? Bu mektubu kimin yazdığını biliyor musun? Kocam yazdı ve ben hiç okumadım... Varlığından bile haberim olmadı."

Emily bir trajedinin yaşanmakta olduğunu, belki de bunun Bayan Kent'in hayatındaki gizli acı olduğunu düşündü.

"Ben gideyim. Gideyim de siz rahatça okuyun mektubu," dedi ve evden çıkarak Bayan Kent'i loş odada, bir yılanı tutuyormuş gibi elinde tuttuğu zarfla baş başa bıraktı.

III

"Sana anlatmak istediğim bir şey var. Bu akşam seni çağırmanın nedeni bu," dedi Bayan Kent.

Serin gün batımının turunculuğunda, pencerenin yanındaki koltukta küçük, dimdik ve kararlı bir figür gibi görünüyordu. Haziran ayı olmasına karşın hava hâlâ soğuktu. Güzden kalma, kasvetli bir gökyüzü vardı. Emily kestirme patikadan geçerken soğuktan titremiş ve bir an önce eve ulaşmayı dilemişti. Bayan Kent'in yolladığı adeta emreder tondaki not, durumun acil olduğunu gösteriyordu. Bayan Kent neden onu böyle acilen çağırmış olabilirdi? Konunun Teddy'yle ilgisi olmadığından emindi. Ama başka hangi konuda Bayan Kent onu böyle acilen çağırmış olabilirdi ki?

Emily, Bayan Kent'i gördüğü an, onda tanımlanması mümkün olmayan büyük bir değişiklik olduğunu fark etmişti. Her zamanki gibi kırılgan ve acınası bir görünümdeydi, hatta göz-

lerinde aynı meydan okuyan ifade vardı, buna karşın Emily tanıdığı günden beri ilk defa karşısındaki kadının mutsuz biri olduğunu düşünmedi. Huzur bulmuş gibiydi... Tuhaf, hüzünlü, uzun zamandır beklenen bir huzur. Keder içindeki ruhu, sonunda kelepçelerinden kurtulmuş gibiydi.

“Ben bir ölüydüm. Cehennemde yaşıyordum... Ama şimdi yeniden hayata döndüm,” dedi Bayan Kent. “Bunu sağlayan sensin. O mektubu sen buldun ve ben kendimi sana her şeyi anlatmak zorunda hissediyorum. Duydukların benden nefret etmene neden olacak, biliyorum ve bu beni üzüyor ama anlatmam gerek.”

Emily, Bayan Kent’in anlatacağı şey her neyse bunu duymak istemediğini hissetti. Bu, Teddy’yle ilgili bir şey olmalıydı. Ve Teddy iki hafta sonra Ilse’nin kocası olacakken, onunla ilgili hiçbir şey, hiçbir şey duymak istemiyordu.

“Belki de anlatmasanız daha iyi olur.”

“Anlatmam gerek. Ben çok büyük bir hata yaptım ve bunu itiraf etmeliyim. Geri dönüşü olmayacak. Biliyorum geri dönüşü olamayacak kadar geç kaldım ama anlatmalıyım. Ama öncesinde anlatmam gereken başka şeyler var. Bunlar asla dile getirmediğim, bana bazı geceler duyduğum acıdan çığlıklar atıracak kadar keder veren şeyler. Beni affetmeyeceksin, biliyorum ama sanırım benim için biraz da olsa üzüleceksin.”

“Ben her zaman sizin için üzüldüm Bayan Kent.”

“Evet, biliyorum ama gerçeği bilmeden üzüldün. Emily, ben genç bir kızken böyle biri değildim. O zamanlar ben de diğer insanlar gibiydim. Hoş bir kızdım, evet, gerçekten hoş bir kızdım. David Kent gelip beni kendine âşık ettiğinde oldukça hoş bir kızdım. O da bana âşıktı ve her zaman sevmiş beni. Mektubunda öyle diyor.” Göğsünden mektubu çıkardı

ve büyük bir tutkuyla öptü. "Mektubu okumana izin vermem Emily. Ona benim gözlerimden başka göz değmemeli. Ama içinde yazanları sana anlatabilirim. Ah, onu ne kadar çok sevdiğimi bilemezsin, anlayamazsın Emily. Sen Teddy'ye âşık olduğunu düşünüyorsun ama onu asla, asla benim babasını sevdiğim kadar çok sevemezsin."

Emily bu konuda Bayan Kent'le aynı fikirde değildi ama bunu söylemedi.

"Evlendik ve beni ailesinin yaşadığı Malton'a götürdü. Başlarda mutluyduk, çok mutluyduk. Ama sana Tanrı'nın kıskanç olduğunu söylemiştim. Ailesi beni ilk gördüğü andan itibaren sevmeyi. David'in kendisine uygun olmayan biriyle evlendiğini, onun için yeterince iyi olmadığını düşündüler. Sürekli aramıza girmeye çalıştılar. Ah, neyin peşinde olduklarını biliyordum. Annesi benden nefret ediyordu. Asla bana isimle hitap etmedi, hep 'sen' veya 'David'in karısı' diye çağırırdı. Ben de ondan nefret ediyordum çünkü bir şey yapmasa da bir şey söylemese de sürekli gözü üzerimdeydi. Sürekli beni izliyordu. Asla onlardan biri olamadım. Yaptıkları esprileri hiç anlayamadım. Sürekli bir şeylere gülüp duruyorlar, ben de çoğu zaman bana güldüklerini düşünüyordum. David'e mektuplar yazıyorlar ve asla benden bahsetmiyorlardı. Bazıları bana buz gibi bir nezaketle davranırken, bazıları sürekli iğneleyici sözler söylüyordu. Bir keresinde kız kardeşlerinden biri bana görgü kuralları konusunda bir kitap gönderdi. Bu beni çok yaraladı ama öç almaya kalkışmadım. Benim yaralandığım gibi bir başkasının yaralanmasını istemedim. David hep onların tarafını tutuyordu ve benden gizledikleri pek çok ortak sırları vardı. Ama her şeye rağmen mutluydum. Ta ki... Gaz lambasını düşürdüğüm, elbisemin alev aldığı ve yüzümde bu yaranın oluştuğu geceye kadar. Ondan sonra David'in artık beni seymeyeceğini

düşündüm. Çok çirkinleşmişim ve sinirlerim o kadar bozulmuştu ki basit konularda bile sürekli tartışma çıkarıyordum. Fakat o bana karşı sabırlıydı. Beni defalarca affetti. Yine de ben yüzümdeki yara nedeniyle beni sevemeyeceğini takıntı haline getirmiştım. Bir bebeğim olacağını biliyordum ama bunu ona söylemeyi sürekli erteliyordum. David'in bebeği benden daha çok sevmesinden korkuyordum. Sonra korkunç bir şey yaptım. Bunu söylemeye bile utanıyorum aslında ama söyleyeceğim. David'in bir köpeği vardı. Onu öyle çok seviyordu ki hayvandan nefret ediyordum. Ve bir gün, bir gün onu zehirledim. Bana bunu yaptıranın ne olduğunu hiç bilemedim. Ben öyle biri değildim... Yüzümün yandığı o geceye kadar. Belki de bunu yapmamın nedeni bir bebek bekliyor olmamdı."

Bayan Kent sustu ve bir anda açıkça dile getirdiği duyguların etkisiyle acı çeken bir kadından aşırı ciddi bir Viktorya dönemi kadınına dönüştü.

"Böyle şeyleri genç bir kıza anlatmamalıydım," dedi endişeli bir tavırla.

"Merak etmeyin Bayan Kent, bebeklerin Doktor Burnley'nin siyah çantasından çıkmadığını yıllar önce öğrendim."

"Pekâlâ." Bayan Kent bir dönüşüm daha geçirip yeniden hüzünlü ama tutkulu Aileen Kent oldu. "David köpeğini benim zehirlediğimi öğrendi. Ah, o anki yüzü gözlerimin önünden hiç gitmiyor! Büyük bir kavgaya tutuştuk. Bu olay onun Winnipeg'e yapacağı iş gezisinden önceki gece yaşandı. Bana söylediklerine o kadar öfkelenmişim ki –ah, Emily!– bir daha onun yüzünü görmek istemediğimi söyledim. Ve görmedim. Tanrı, bu sözlerimi duymuş olmalı. David, Winnipeg'de tüberkülozdan öldü. Ölüm haberi gelene kadar hasta olduğunu bilmiyordum. Ölürken başında duran hemşire, onun bir za-

manlar ilgi duyduğu ve ona âşık olan bir kızmış. Düşünebilir misun, ben evde ondan nefret ederken, o kız onun başında beklemiş ve onunla ilgilenmiş! Bu benim 'Tanrı'yı asla affetmememe neden oldu. Hemşire onun eşyalarını toplayıp eve gönderdi ve o kitap da o eşyaların arasındaydı. Winnipeg'den almış olmalı. Kitabı hiç açmadım, ona dokunmaya bile dayanamadım. Mektubu ölüm döşegindeyken yazmış ve benim bulmam için kitabın arasına koymuş sanırım. Sanırım mektuptan bahsetmeye zaman bulamadan ölmüş. Ya da belki hemşire bunu biliyordu ama bana söylemedi. Ve yıllar boyunca, uzun yıllar boyunca, ben hep David'in bana kızgın ve beni affetmeden öldüğünü düşündüm Emily. Geceler boyunca onu rüyamda gördüm, her seferinde bana arkasını dönüyordu. Tam yirmi yedi yıl bu acıyı yaşadım ben. Düşün Emily, tam yirmi yedi yıl. İşlediğim günahın bedelini ödemeye yetmez mi? Ve dün gece zarfı açıp onun bana yazdığı mektubu okudum. Elinde derman kalmamış olmalı ki kargacık bürgacık bir yazıyla, kurşun kalemle birkaç satır yazmış bana. Sevgili küçük karım demiş, onu affetmemi istemiş. Son gecemizde bana karşı çok sert davrandığı, çok öfkелendiğı için onu affetmemi yazmış. Bana söyledikleri ve benim bir daha yüzünü görmek istemediğimi söylemem konusunda artık endişelenmememi yazmış. Benim o sözleri yürekten söylemediğimi biliyormuş. Artık her şeye farklı bir gözle baktığını, beni hep çok sevdiğini ve seveceğini yazmış. Ayrıca hiç kimseye söyleyemeyeceğim çok güzel, çok anlamlı bir şey daha yazmış. Ah Emily, onun bana kızgın olmadığını, son nefesini beni severek ve beni düşünerek verdiğini bilmenin, benim için ne demek olduğunu biliyor musun? Ama bu uzun yıllar boyunca, ben bunları bilmiyordum. Ve sanırım o zamandan beri pek de düzgün biri olamadım. Ailesinin benim deli olduğumu düşündüklerini biliyordum. Ben de Teddy'yi aldım ve onlardan uzağa, buraya geldim. Teddy'nin

aklını çelip benden uzaklaştıramayacakları bir yerde kurmalıydım hayatımı. Onlardan tek bir kuruş bile almadım. David'in hayat sigortası vardı ve bunca yıl o parayla geçindik. Teddy sahip olduğum tek şeydi. Sonra sen geldin. Onu benden alacağını biliyordum. Onun sana âşık olduğunu biliyordum, her zaman âşıktı sana. Evet, inan bana doğru söylüyorum. Buradan gittikten sonra mektuplarımda özellikle senin flörtlerinden bahsettim ona. İki yıl önce, hani acilen Montreal'e gitmesi gerektiğinde, sen burada olmadığından sana veda edememişti. Ama bir mektup bırakmıştı."

Emily'nin dudaklarından engel olamadığı bir çığlık koptu.

"Evet, sana bir mektup yazmıştı. Teddy bir gün dışarı çıktığında masanın üzerinde duran zarfı gördüm. Buhara tutarak açtım ve okudum. Endişelenme Emily, o mektupta neler yazdığını sana kelimesi kelimesine söyleyebilirim. Nasıl unutabilirim o mektubu? Sana gitmeden önce seni ne kadar çok sevdiğini söylemek istediğini yazmış ve eğer sen de onu seviyorsan bunu ona yazmanı istemiş. Eğer sevmiyorsan mektubuna hiç cevap vermemeni yazmış. Ah, senden öyle nefret ediyordum ki! Mektubu yaktım ve sadece içinde bulunan şiiri bırakıp zarfı yeniden kapadım. Teddy bunun farkında olmadığından zarfı postaya verdi. Bu yaptığımdan hiç pişmanlık duymadım, hatta bana Ilse'yle evleneceğini yazdığında bile pişman olmadım. Ama geçen akşam, sen bana mektubu getirdiğinde, yüreğimde yeniden huzur hissettiğimde, korkunç bir hata yaptığımı düşündüm. Senin hayatını mahvettim ben, hatta belki Teddy'ninkini de. Beni affedebilecek misin, Emily?"

IV

Bayan Kent'in anlattıklarından ötürü duygusal bir girdabın içine düşen Emily, tek bir şeyin net olarak farkındaydı. Hisset-

tiği acı, küçük düşmüşlük ve utanç yok olmuştu. Teddy ona âşıkı. En azından o an için bu farkındalığın verdiği sevinç, diğer kötü hisleri yok etmişti. Ruhunda öfke ve kırgınlığa yer kalmamıştı. Yeniden doğmuş gibi hissediyordu.

“Affediyorum, affediyorum. Sizi anlıyorum...” derken kalbinde ve ses tonunda içtenlik dışında hiçbir şey yoktu.

Bayan Kent ellerini kenetledi.

“Emily, sence çok mu geç? Çok mu geç kaldık? Onlar henüz evlenmediler. Teddy’nin Ilse’yi, seni sevdiği gibi sevmediğini biliyorum. Eğer ona anlattırsan ya da ben anlattırsam...”

“Hayır, hayır, hayır!” diye bağırdı Emily. “Artık çok geç. Bunu asla bilmemeli, ona asla söylememelisiniz. O artık Ilse’yi seviyor. Bundan eminim. Şimdi bunu ona anlatmaya kalkarsak iyilikten çok kötülük etmiş oluruz. Söz verin bana sevgili Bayan Kent, eğer bana borçlu olduğunuzu düşünüyorsanız, Teddy’ye asla bu konu hakkında hiçbir şey söylemeyeceğinize söz verin.”

“Ama sen, sen mutsuz olacaksın.”

“Hayır olmayacağım. Artık mutsuz olamam. Bu söylediklerinizin bende yarattığı farka inanamazsınız. Yüreğimi acıtan duygular yok oldu. Mutlu, yoğun, üretken bir yaşamım olacak ve zaman zaman bu yaşamın bir parçası olmayan eski hayallerime özlem duyacağım. Ama bu söylediklerinizden sonra yüreğimdeki yaranın iyileşeceğine inanıyorum.”

“Bu yaptığım, korkunç bir şeydi,” diye mırıldandı Bayan Kent. “Şimdi, sonunda bunu anlayabiliyorum.”

“Aslında doğru söylüyorsunuz ama ben artık bunu düşünmüyorum. Öz saygımı geri kazandım sayenizde.”

“Murray gururu...” diye mırıldandı Bayan Kent, Emily’nin

gözlerinin içine bakarak. "Emily Starr, sanırım gurur senin için aşktan daha güçlü bir tutku."

"Belki de," dedi Emily gülümseyerek.

V

Emily eve döndüğünde öyle büyük bir duygusal çalkantı içindeydi ki sonradan hep utanç duyacağı bir şey yaptı.

Yeni Ay'ın bahçesinde, Perry Miller onu bekliyordu. Emily onu uzun zamandır görmemişti ve böyle büyük bir duygu yoğunluğu yaşamıyor olsa onu görmekten mutluluk duyabilirdi. Sonunda romantik anlamda kendisinden ümidini kesmiş olan Perry'nin dostluğu, Emily'nin hayatının önemli ve hoş bir parçasıydı. Perry son birkaç yılda kendini oldukça geliştirmiş, kendisiyle daha az övünen, esprili, olgun birine dönüşmüştü. Temel görgü kuralları konusunda da oldukça yol katetmiş, konuşurken sürekli ellerini kullanmaktan vazgeçmişti. Yoğun bir çalışma hayatı olduğundan Yeni Ay'a pek sık gelemiyordu ve o gece dışındaki tüm ziyaretlerini Emily hep sevinçle karşılıyordu. O gece ise Emily yalnız kalmak, uzun uzun düşünmek, duygularını sınıflandırmak ve onarılan öz saygısının tadını çıkarmak istiyordu. Perry'yle birlikte bahçede, parlak renkli gelinciklerin arasında bir aşağı bir yukarı yürüdüğünü hayal etmek bile imkânsız gibi geliyordu ona. Perry'den bir an önce kurtulabilmenin sabırsızlığı içindeydi ama Perry bunun farkında değildi. Emily'yi görmeyeli uzun bir süre olmuş, Ilse'nin düğünü başta olmak üzere konuşacak bir sürü şey birikmişti. Emily nasıl cevaplayacağını bilemeyene kadar soru üstüne soru sordu. Perry damadın sağdıçı olması önerilmediği için biraz kırgındı. Teddy'yle çok eski dost oldukları için bunun kendi hakkı olduğunu düşünüyordu.

“Teddy’nin beni böyle elinin tersiyle itmesine hâlâ inanamıyorum,” dedi öfkeyle. “Sanırım kendini çok üstün gördüğünden Stovepipeli bir sağdııcı kendine yakıştıramamış olmalı.”

Bu sözler Emily’nin sonrasında hep pişman olacağı şeyi yapmasına neden oldu. Perry’nin Teddy’yi bu şekilde suçlamasının verdiği öfkeyle istemsizce dudaklarından şu sözler döküldü: “Seni ahmak! Bunun Terry’nin kararı olduğunu mu sanıyorsun? Yıllarca senin eşi olmanı hayal eden Ilse, Teddy’nin sağdııcı olmana izin verir miydi sence?”

Sözcükler dudaklarından döküldüğü an büyük bir utanç ve pişmanlıkla donakaldı. Ne yapmıştı böyle? Dostluğa ihanet etmek, kendisine duyulan güveni sarsmak affedilmez bir şeydi. Gerçekten o, Yeni Aylı Emily Byrd Starr böyle bir şey yapmış olabilir miydi?

Güneş saatine dayanmış olan Perry ne diyeceğini bilemeyip birkaç saniye şaşkın bir ifadeyle Emily’ye baktı.

Sonra, “Yanlış anlamış olmalıyım Emily. Ilse, benimle ilgili böyle şeyler düşünmüş olamaz, değil mi?” dedi.

Emily çaresizlik içinde ağızdan çıkan sözlerin geri alınamayacağını ve yaptığı büyük gafın saçma sapan yalanlarla düzeltilemeyeceğini fark etti.

“Düşünüyordu, bir zamanlar yani. Tabii çok uzun zaman önce bu düşüncelerinden vazgeçti.”

“Beni seviyordu yani! Emily, o sürekli beni aşağılar, sürekli bir neden bulup bana öfkelenirdi. Onu hiç memnun edemedim, sen de biliyorsun.”

“Ah, evet, biliyorum,” dedi Emily yorgun bir şekilde. “Seni o kadar önemsiyordu ki onun standartlarının altına düştüğünü görmekten nefret ediyordu. Eğer senden hoşlanıyor olmasaydı,

yaptığın dilbilgisi hatalarını, uymadığın görgü kurallarını bu kadar büyütür müydü? Bunu seninle paylaşmamam gerekirdi Perry. Hayatım boyunca yaptığım bu hatanın utancını taşıyacağım. Sakın onun bildiğinden şüphelenmesine neden olacak bir şey yapma, yalvarırım sana.”

“Elbette yapmam. Zaten o bu hisleri yüreğinden uzun zaman önce silmiş.”

“Evet, kesinlikle. Sanırım şimdi neden onun düğününde sağdıç olmanın uygun olmayacağını anlıyorsundur. Teddy’nin burnu büyük biri olduğunu düşünmen beni çok rahatsız etti. Ve şimdi, senden gitmeni istesem, bana kırılmazsın değil mi Perry? Çok yorgunum ve şu gelecek iki hafta boyunca yapmam gereken bir sürü şey var.”

“Haklısın, şimdi çoktan yatağında olmalıydın,” diye kabul etti Perry. “Bu saatte seni oyaladığım için ahmağın tekiyim ben. Ama buraya her gelişimde eski günleri yaşar gibi oluyorum ve hiç gitmek istemiyorum. Ne çocuklardık ama! Ve şimdi ilse ve Teddy evleniyorlar. Geriye biz kalıyoruz.”

“Onların ardından sen de durmuş oturmuş, evli bir adam olacaksın,” dedi Emily gülümsemeye çalışarak. “Kulağıma bir sürü şey geldi seninle ilgili.”

“Saçmalama! Ben evlenme fikrinden çoktan vazgeçtim. Bunun nedeni aklımın sende kalmış olması değil, sadece senden sonra kimsenin bana aynı hisleri yaşatamayacağını bilmem. Denedim ama olmadı. Benim kaderim, bekâr bir erkek olarak ölmek. Zaten etrafımdaki pek çok kişi de bunun kolay ölüm olduğunu söylüyor. Ben de kariyerime odaklanmaya karar verdim. Ama bu arada hayatın tadını çıkarmayacağımı söyleyemem. Hoşça kal canım. Düğünde görüşürüz artık. Öğleden sonraydı, değil mi?”

"Evet." Emily düğün hakkında konuşurken sakin olabilmek için elinden geleni yaptı. "Saat üçte, sonrasında akşam yemeği olacak, ardından akşam vapurunu yakalamak için arabayla Shrewsbury'ye gidilecek. Ah, Perry, sana Ilse'nin duygularından bahsetmemiş olsaydım keşke. Bu çok yanlış oldu. Okulda da dediğimiz gibi böyle bir şey yapabileceğimi hiç düşünmezdim."

"Artık bunun için endişelenme. Ilse bir zamanlar benim hakkımda böyle şeyler düşündüğü için kuyruğunu sevinçle sallayan bir köpek kadar memnunum. Bunun benim için ne büyük bir iltifat olduğunu anlamayacak kadar aptal mıyım sence? Ayrıca siz ikinizin bana ne kadar iyi dost olduğunuzun ve arkadaşınız olmam için bana izin vermenizden dolayı size ne çok şey borçlu olduğumun farkında değil miyim sence? Her zaman Stovepipe Town'dan geldiğimin ve sizinle aramda çok büyük bir fark olduğunun bilincindeydim. Bunu anlamayacak kadar aptal değildim. Evet, yükseldim ve daha da yükseleceğim ama sen ve Ilse, benim çaba harcayarak kazandığım hayatın içine doğdunuz. Buna karşın bazı kızların yaptığı gibi sizden çok aşağı olduğumu bana hiç hissettirmediniz. Rhoda Stuart denen kızın hakaretlerini hiç unutamam. Umarım Ilse bir zamanlar benden hoşlandığı için sağda solda övünecek ya da Ilse'ye bildiğimi belli edecek kadar aşağılık biri olduğumu düşünmüyordur. Stovepipe'tan gelen, gereksiz övünme ve olmadık yerde olmadık şeyler söyleme huylarımı geride bıraktım artık ben. Ama yine de yemek davetlerinde önce hangi çatalı kullanmam gerektiği konusunda bocaladığımı itiraf edeyim. Emily, seni öptüğüm gece Ruth Teyzenin bizi yakaladığını hatırlıyor musun?" (Bu noktada *serinin ikinci kitabına* bakabilirsiniz.)

"Hatırlıyorum."

"O seni ilk ve son öpüşümdü," dedi Perry, duygusallıktan uzak bir sesle. "Ama olması gerektiği gibi baş döndürücü değil-

di, değil mi? Ah, aklıma elinde mumu, üzerinde geceliğiyle bir anda karşımıza çıkan yaşlı hanımefendi geldiğinde hiç de baş döndürücü olmadığını düşünüyorum doğrusu.”

Perry kahkahalar atarak uzaklaşırken Emily de odasına çıktı.

“Aynadaki Emily,” dedi neşeyle. “Artık yine gözlerimi kaçırmadan gözlerinin içine bakabilirim. Artık utanç duymuyorum. O bana âşıkmiş.”

Birkaç dakika gülümseyerek aynaya baktı. Sonra birden yüzündeki gülümseme kayboldu.

“Ah, keşke o mektup elime geçseydi!” diye mırıldandı hüznünlü bir sesle.

25. Bölüm

I

Düğüne sadece iki hafta kalmıştı. Her dakikası gerek evde gerek dışarıda yapması gereken bir sürü işle dolu olmasına karşın bu iki hafta Emily'ye çok uzun geldi. Her yerde insanlar Teddy ve Ilse'den bahsediyorlardı. Emily konuşmaları duyunca dişlerini sıkıyor ve bununla baş etmeye çalışıyordu. Ilse, orada, burada, her yerdeydi. Hiçbir şey yapmıyor, durmadan konuşuyordu.

"Etrafta pire gibi dolaşıp duruyor," diye homurdandı Doktor Burnley.

"Ilse bir türlü yerinde duramıyor," diye şikâyet etti Elizabeth Teyze. "Sanki bir an hareketsiz kalsa insanların onun canlı olduğunu unutmasından korkar gibi."

"Elimde deniz tutmasına karşı tam kırk dokuz reçete var," dedi Ilse. "Kate Mitchell Teyze de buraya gelirse elli olacak. İnsanın böyle düşünceli akrabaları olması ne kadar hoş, değil mi Emily?"

Emily ve Ilse, Ilse'nin odasında yalnızdılar. Teddy'nin gelmesinin beklendiği akşamdı. Ilse en az bir düzine elbise giyip çıkarmış, hiçbirini beğenmeyip bir kenara fırlatmıştı.

"Ne giyeyim, Emily? Sen karar ver benim için."

“Olmaz. Ayrıca ne giyeceğinin ne önemi var ki?”

“Doğru, çok haklısın. Teddy üzerimde ne olduğunu hiç fark etmiyor zaten. Ben kadınların giysilerini fark eden ve bunu dile getiren erkeklerden hoşlanıyorum. Pamuklu değil de ipek bir elbise giydiğimde benden daha çok hoşlanan erkeklerden.”

Emily pencereden dışarıya, göğsünde gelinciklerden oluşan bir ordu barındırıyormuş gibi görünen, ay ışığının sakın gümüşü bir deniz oluşturduğu bakımsız bahçeye baktı.

“Ben Teddy’nin, üzerindeki elbiseyi değil sadece seni önemseyeceğini kastetmiştim.”

“Emily, neden Teddy ve benim birbirimize deli gibi âşık olduğumuzu düşünmekte inat ediyorsun? Yoksa delicesine aşk senin Viktorya dönemi kompleksin mi?”

“Tanrı aşkına, bırak artık şu Viktorya dönemini!” Emily, Murraylerin hiç yapmadığı, alışılmadık bir şiddetle bağırdı. “Bıktım artık bundan! Her hoş, sıradan, doğal duyguyu Viktorya devrinden kalma diye eleştiriyorsun. Bütün dünya Viktorya devrini küçük görme yarışına girmiş gibi. Acaba insanlar Viktorya dönemi hakkında bilgi sahibi mi? Evet, itiraf edeyim, ben akla yatkın, düzgün şeyleri seviyorum. Eğer bu Viktorya döneminden kalmaksa, Viktorya döneminden kaldım ve bundan çok memnunum.”

“Emily, sence Elizabeth Teyzen deli gibi âşık olmayı akla yatkın, düzgün bir şey olarak mı görüyor?”

İkisi de kahkahalara boğuldu ve gerginlik sona erdi.

“Gitmiyorsun, değil mi, Emily?”

“Elbette gidiyorum. Baş başa kalmak isteyen iki kişinin yanındaki üçüncü kişi fazlalıktır.”

“Bak yine başladın. Koca bir akşam boyunca Teddy’yle baş başa kalmak istediğimi mi düşünüyorsun? Emin ol yarım saatte kalmaz bir tartışma çıkar. Tartışmalar eğlenceli tabii, hayatı renklendiriyorlar. Ben haftada en az bir tartışma yapmadan yaşayamıyorum. Bilirsin, güzel bir kavga her zaman hoşuma gitmiştir. Seninle ben nasıl kavga ederdik, hatırlıyor musun? Aslında sen ağız dalaşlarında hiç de iyi değildin. Teddy de isteksizce giriyor tartışmalara. Perry’ye gelince... İşte o tek kelimeyle kavgacı. Hatırlasana onunla ne güzel kavga ederdik. Teddy yerine Perry’yle evlensem ne harika tartışmalar yaşardık. Öyle küçük, tartışma kurallarına uygun kavgalar olmazdı bunlar. Ve o tartışmaların arasında birbirimizi nasıl da severdik! Aşkımızı bilerdi bu tartışmalar!”

“Senin aklın hâlâ Perry de mi yoksa?” diye sordu Emily endişeyle.

“Hayır, sevgili ufaklık. Ama Teddy için de deli olmuyorum. Ne de olsa biliyorsun bu ikimiz için de ikinci el bir aşk. Dumanı tüten çorbanın ılıklaşması gibi bir şey. Endişelenme, onun için iyi bir eş olacağım. Aslında onun melekten biraz daha kötü olduğunu düşünebilsem, ona her konuda daha faydalı olabilirdim. Şu an benim yaptığım gibi bir erkeğin mükemmel olduğunu düşünmek işe yaramıyor çünkü o zaten öyle olduğunu düşünüyor. Bir de her konuda onun her kararını onaylayan biriyle beraber olduğunda iyice gevşeme eğiliminde oluyor. Ben de elimden geldiğince onunla aynı fikirde olmuyorum ve bu hayatımızı renklendiriyor. Biliyor musun Emily, herkesin Teddy kocam olacağı için çok şanslı olduğumu düşünmesi beni deli ediyor. Mesela Ida Mitchell Teyze, ‘Harika bir kocan olacak Ilse,’ diyor. Ev işlerine yardım etmek için Stovepipe Town’dan gelen Bridget Mooney de, ‘Tanrım, kocan gurur duyulacak bir adam,’ diyor. Gördüğün gibi çok farklı ortam-

larda yaşayan apayrı tipler ama aynı fikirdeler. Teddy yeterince iyi, özellikle dünyadaki tek erkek olmadığını anladığından beri. Kadın erkek ilişkileri konusunda yaşadığı deneyim ona bunu öğretmiş neyse ki. Ona bunu öğreten kızı tanımayı çok isterdim doğrusu. Önceki ilişkileri hakkında fazla bir şey anlatmaktan hoşlanmıyor ama bir kızdan bahsetmişti bana. Kız ona güzelce haddini bildirmiş. Önce Teddy'yi onu sevdiğine inandırmış, sonra da ona sırtını dönmüş. Hatta Teddy'nin onu sevdiğini yazdığı mektuba cevap bile vermemiş. O kızdan nefret ediyorum Emily. Tanımadığım ama aslında bana iyilik etmiş olan bir kızdan nefret etmem tuhaf değil mi?"

"Ondan nefret etme..." diye mırıldandı Emily. "Belki de ne yaptığını bilmiyordu."

"Teddy'yi böyle kullandığı için ondan nefret ediyorum. Gerçi dediğim gibi bu olay onun ayaklarının yere basmasını sağlamış. Sence neden o kızdan nefret ediyorum Emily? Hadi şu ünlü psikolojik analiz yeteneğini kullan ve bu gizemi açığa çıkar."

"Ondan nefret ediyorsun çünkü –üzgünüm ama hep duyduğum biraz kabaca bir ifadeyi kullanacağım– onun artığıyla yetinmek zorunda kaldığını hissediyorsun."

"Seni iblis! Sanırım haklısın. Ortaya çıkarılan, farkında olmadığın bazı şeyler ne kadar tatsız oluyor! Ben de bunun soylu bir nefret olduğunu, Teddy'nin acı çekmesine neden olduğu için ondan nefret ettiğimi sanıyordum. İtiraf edeyim, Viktorya devrinden kalma insanlar, bazı şeylerin üzerini örtmekte haklılar. Tatsız şeyler, hiç açığa çıkarılmamalı. Şimdi eğer gerçekten gitmek zorundaysan git ve ben de Tanrı'nın lütfuna erişmiş biri gibi görünmeye çalışayım."

II

Lorne Halsey, hilkat garibesi gibi görünmesine karşın Emily'nin çok hoşuna giden muhteşem Halsey, Teddy'yle birlikte geldi. Canlı, alaycı bakışları olan komik görünümlü adam, genel olarak her şeye, özellikle Frederick Kent'in düğününe müthiş bir şakaymış gibi bakıyordu. Nedense, onun bu tavrı Emily için hayatı kolaylaştırıyordu. Hep birlikte geçirdikleri akşamlarda Emily son derece neşeli ve konuşkandı. Teddy'nin bulunduğu ortamlara çöken sessizliklerden ise çok rahatsız oluyordu. "Âşık olduğun, bir de güvenmediğin insanların yanında asla sessiz kalma," demişti bir keresinde Bay Carpenter. "Sessizlik hislerini ele verir."

Teddy son derece dostça davranıyordu ama bakışlarını Emily'den kaçırmaya özen gösteriyordu. Bir keresinde, hep birlikte, yabani otların kapladığı, çevresi söğüt ağaçlarıyla sınırlandırılmış Burnley arazisinde yürüyüş yaparlarken, Ilse herkesin en sevdiği yıldızın adını söylemesini istedi.

"Benimki Akyıldız. Seninki ne Lorne?"

"Güneyin kızıl yıldızı, Akrep Takımyıldızı'nın Antares'i," dedi Halsey.

"Oriyon Takımyıldızı'ndan Belatrik," diye atıldı Emily. Daha önce Belatrik aklına bile gelmemişti ama Teddy'nin önünde bu konuda duraksama yaşamaya cesaret edemezdi.

"Benim özellikle sevdiğim bir yıldız yok ama nefret ettiğim bir tane var. Çalgı Takımyıldızı'nın Vega'sı," dedi Teddy sakın bir sesle. Sesinde, Ilse ve Halsey neden olduğunu bilmeseler de oradaki herkesi huzursuz eden bir tını vardı. Yıldızlar hakkında daha fazla konuşmadılar. Ama Emily şafak vakti hepsi birer birer yok olana dek penceresinden yıldızları izledi.

III

Düğünden üç gün önce, Derry Göleti bölgesi ve Blair Water'da, Ilse'nin uygunsuz bir saatte Perry Miller'la birlikte, onun yeni arabasıyla dolaşırken görülmesi üzerine büyük bir skandal patlak verdi. Emily öfkeyle bunu yapıp yapmadığını sorduğunda, Ilse gayet sakin bir şekilde yaptığını söyledi.

"Elbette yaptım. Teddy'yle çok sıkıcı bir akşam geçirmiştik. Akşam mavi çov çovum yüzünden çıkan bir tartışma nedeniyle güzel başlamıştı aslında. Teddy o köpeği kendisinden daha çok sevdiğimi söyledi. Ben de, 'Elbette öyle,' diye cevap verdim. Her ne kadar doğruluğuna inanmasa da cevabım onu öfkelen-dirdi. Bütün erkekler gibi Teddy de ona taptığımı düşünmek istiyor. 'Hayatında bir kedi bile kovalamamış bir köpek o,' diye söylendi huysuzca. Gecenin kalanında ikimiz de suratımızı asıp oturduk. On bir gibi beni öpmeden evine gitti. Ben de son bir kez aptalca ve güzel bir şey yapmaya karar verdim. Bu nedenle tek başıma, kum tepelerine doğru güzel biri yürüyüş yapmak için evden çıktım. O sırada karşıdan arabasıyla gelen Perry'yi gördüm ve ay ışığında biraz arabayla dolaşmanın iyi olacağını düşündüm. Bana öyle bakmayı kes! Henüz evli bir kadın değildim. Sadece saat bire kadar arabayla dolaştık ve gerçekten harika zaman geçirdik. Hatta aklımdan ona bir anda, 'Perry, sevgilim, benim gerçekten sevdiğim tek erkek sensin. Neden evlenmiyoruz?' desem ne olur bile geçti. Seksen yaşıma geldiğimde, keşke söyleseydim diye düşünüp düşünmeyeceğimi çok merak ediyorum."

"Bana artık Perry'nin senin için bir şey ifade etmediğini söylemiştin."

"Ve sen de bana inandın mı? Ah Emily, Tanrı'ya şükür bir Burnley değilsin."

Emily üzüntüyle bir Murray olmanın da daha iyi bir şey olmadığını düşündü. Eğer ünlü Murray gururu olmasa 'Teddy'nin onu çağırdığı gece ona gider ve yarınki gelin ilse değil kendisi olurdu.

Yarın. Yarın, Teddy'nin yanında durup onun bir başka kadına edeceği sonsuza dek sadakat yeminini duyacaktı. Her şey hazırды.

"Eski moda, güzel bir düğün yemeği olmalı, sizin o modern bir lokma ondan bir lokma bundan saçmalığınız değil. Gelin ve damat, fazla bir şey yemek istemeyebilir ama geri kalanların iştahları yerinde olacak. Ayrıca bu yıllardır ailedeki ilk düğün. Yani bu bizim için sadece evlenmek ve evlendirmek değil, çok daha büyük bir mutluluk. Güzel bir sofraya olsun istiyorum. Ayrıca Tanrı aşkına, Laura'ya düğünde ağlamamasını söyle," diyen Doktor Burnley'yi bile memnun eden bir düğün yemeği hazırlanmıştı.

Elizabeth ve Laura Teyze, Burnleylerin evinin yirmi yıldan beri ilk defa köşe bucak temizlenmesine yardımcı oldular. Doktor Burnley temizlik boyunca sürekli, "Tanrı'ya şükür bu işkenceyi sadece bir kez çekeceğim," diye söylenip durdu ama kimse ona aldırmadı. Elizabeth ve Laura, bu düğün için kendilerine yeni saten elbiseler diktirdiler. Yeni bir saten elbise diktirmelerini gerektirecek bir olay olmayalı çok uzun yıllar olmuştu.

Elizabeth Teyze düğün pastasını yaptı, tavuk ve domuz butlarının pişmesiyle ilgilendi. Laura krema, jöle ve salataları hazırladı. Emily yiyecekleri Burnleylerin evine taşırken bunun bir rüya olduğunu ve...

"Bu patırtı bittiğinde çok mutlu olacağım," diye homurdandı Kuzen Jimmy. "Emily, yorgunluktan bir yerde düşüp kalacak. Şu gözlerine baksanıza!"

IV

“Bu gece benimle kal, Emily,” diye yalvardı Ilse. “Yemin ederim seni bayılıta kadar konuşmayacağım ve ağlamayacağım da. Jean Askew, Milly Hyslop’un nedimesiydi ve düğünden önceki son geceyi birlikte geçirip gece boyunca ağlamışlar. O gözyaşlarının nedenini tahmin edebiliyorum aslında. Milly evleneceği için ve sanırım Jean de evlenmeyeceği için ağladı. Tanrı’ya şükür biz onlar gibi sulu göz tipler değiliz. Ağlamaktansa kavga etme olasılığımız daha yüksek bence. Yarın Bayan Kent’in gelip gelmeyeceğini çok merak ediyorum. Geleceğini sanmıyorum. Teddy onun evde düğünden hiç bahsetmediğini söylüyor. Çok değişmiş bulmuş onu. Daha sakın, daha yumuşak, daha çok diğer kadınlar gibiymiş artık. Emily, yarın bu saatlerde Ilse Kent olacağımın farkında mısın?”

Evet, Emily bunun farkındaydı.

Başka bir şey konuşmadılar. Ama iki saat sonra, gözüne uyku girmeyen Emily, hareketsiz yatan Ilse’nin uyuduğunu düşünürken Ilse bir anda yatakta doğruldu ve Emily’nin elini yakaladı.

“Emily, insan bekâr olarak uykuya dalıp evli olarak uyansa ne güzel oldurdu.’

V

Şafak vaktiydi. Ilse’nin düğün gününün şafak vakti. Emily yataktan çıkıp pencereye gittiğinde Ilse uyuyordu. Şafak. Aşağıda, Blair Water’da bir küme çam ağacı, huzur verici bir transa geçmiş gibi görünüyordu. Havada gizem dolu bir müzik vardı. Rüzgâr, kum tepelerindeki kumları savuruyor, amber rengi dalgalar limanda dans ediyor, doğuda yükselen güneş, gökyü-

zünde adeta çiçekler açtırıyordu. Limandaki fener kulesinin inci beyazı rengi, mavi gökyüzüne tezat oluşturunuyordu. Deniz mavi bir tarla, köpüklü dalgalar bu tarlanın çiçekleri gibiydi. Solucanotu Arazisi'nin bulunduğu tepeyi sarıp sarmalayan alının rengi siste Teddy, uyanmış, yüreğinin arzusunu gerçekleştirecek günü karşılıyordu. Emily'nin iç dünyası ise o günün bir an önce bitmesi dışındaki tüm arzu, dilek ve ümitlerden arınmış gibiydi. Değiştirilmesi mümkün olmayan bir şey olduğunda böylesi çok daha iyi, diye düşündü Emily.

"Emily... Emily..."

Emily, Ilse'ye döndü.

"Çok güzel bir gün Ilse. Güneş, senin için doğuyor bugün. Ilse... Sorun nedir? Ilse... Sen ağlıyorsun!"

"Elimde değil," diyen Ilse burnunu çekti. "Ağlamak şu an bana en doğru ve kaçınılmaz şey gibi geliyor. Milly beni affetsin, ona haksızlık etmişim. Ben... Ben çok korkuyorum Emily. Berbat bir his bu. Kendimi yerlere atıp çığlık çığlığa ağlasam işe yarar mı sence?"

"Neden korkuyorsun Ilse?" diye sordu Emily endişeyle.

"Ah, papaza dil çıkarırım diye korkuyorum," dedi, yataktan kalkan Ilse. "Başka neden olacak ki?"

VI

Ne sabahtı ama! O sabah Emily'nin zihninde kâbus gibi bir anı olarak kaldı. Davetliler erkenden geldiler ve Emily dudaklarının donup kalacağını hissedene dek gülümseyerek onları karşıladı. Paket açılıp düzenlenmesi gereken, sonu gelmeyen düğün hediyeleri vardı. Ilse, gelinliğini giymeden önce gelip kayıtsız bir ifadeyle hediyelere baktı.

“Şu çay takımı kimin hediyesi?” diye sordu.

“Perry’nin,” dedi Emily. Çay takımını seçerken Perry’ye o yardım etmişti. Üzerinde eski moda gül resimleri olan, oldukça zarif bir takımdı. Perry’nin belirgin el yazısıyla yazılmış not ise dikkat çekiciydi. “Eski dostu Perry’den Ilse’ye, en iyi dileklerle.”

Ilse, Emily kendisini durdurana dek, takımın parçalarını birer birer alıp tuzla buz olacak şekilde yere fırlattı.

“Ilse! Delirdin mi sen?”

“Ah! Nasıl da paramparça oldu ama! Kırıkları süpür istersen Emily. Bu bana kendimi yere atıp hıçkıra hıçkıra ağlamak kadar iyi geldi. Hatta daha iyi. Şimdi bu düğüne dayanabilirim.”

Emily kırık çay takımının parçalarını süpürmeyi bitirdiği an Bayan Clarinda Mitchell, dalgalanan açık mavi şifon elbisesi ve vişne rengi şalıyla içeri girdi. Zamanlaması harikaydı çünkü evlilik yoluyla kuzen olan, iyi kalpli, güler yüzlü, cıvılcıvıl Bayan Mitchell her konuda çok meraklıydı. “Bunu kim verdi?”, “Şunu kim yolladı?” şeklinde sayısız soru sordu.

“Eminim çok tatlı bir gelin olacak,” diye cıvıldadı Bayan Mitchell. “Ve Teddy Kent, muhteşem bir genç adam. Bu gerçekten ideal bir evlilik, değil mi? İnsanın aşk romanlarında okuduğu türden bir şey! Bu tür evliliklere bayılıyorum. Gençliğimi kaybetmiş olsam da gençliğe has duygularımı kaybetmediğim için her zaman Tanrı’ya şükrediyorum. O duygular içimde hâlâ yaşıyor ve ben bunu göstermekten çekinmiyorum. Bayan Starr, söylesenize Ilse’nin çorapları gerçekten on dört dolar mıymış?”

Isabella Hyslop Teyze ise Bayan Mitchell’in aksine oldukça huysuzdu. Düğün hediyesi olarak aldığı, oldukça pahalı kesme kristal su bardakları, Kuzen Annabel’in hediyesi olan eski

moda, tığ işi bardak altlıklarının yanına konduğu için öfkelenmişti. Bu ruh hali içinde, her şeye karamsar bakıyordu.

“Umarım her şey yolunda gider. Ama içimde bir şeylerin ters gideceğine dair bir his var, bir önsezi de diyebilirim buna. Sen işaretlere inanır mısın? Yamaçtan inerken, önümüzden koşarak bir kara kedi geçti. Buraya gelen patikaya döndüğümüzde de ilk ağacın üzerinde eski bir seçim posterinin parçasını gördük. Üzerinde on santim uzunluğunda, simsiyah harflerle ‘intikam’ yazıyordu.”

“Bunlar sizin için kötü şans olabilir ama Ilse için olacıklarını hiç sanmıyorum.”

Isabelle Teyze başını salladı ama hâlâ huzursuz olduğu yüzünden belliydi.

“Herkes Ilse’nin gelinliğinin daha önce Prens Edward Adası’nda görülmemiş türden bir gelinlik olduğunu konuşuyor. Böyle bir müsriflik sizce doğru mu Bayan Starr?”

“Gelinliğin pahalı kısmını, Ilse’nin İskoçya’da yaşayan büyük teyzesi düğün hediyesi olarak gönderdi Bayan Mitchell. Ve unutmayalım ki insanların çoğu sadece bir kez evleniyor.”

Bu sözler ağzından çıktığı an Emily, Isabella Teyzenin üç kez evlendiğini hatırladı ve kara kedi ona gerçekten uğursuzluk getirmiş diye düşündü.

Isabella Teyze soğuk bir tavırla yanlarından uzaklaştı ve sonradan yanındakilere, “Şu Starr denen kız, kitabı basıldığından beri gerçekten dayanılmaz biri oldu. Herkese hakaret etme özgürlüğü olduğunu sanıyor,” dediği duyuldu.

Emily tam biraz özgür kalabileceği için kaderine şükredecekken, Mitchell ailesinin bir diğer üyesi tarafından yakalandı. Bu teyze, bir diğer teyzenin hediyesi olan bir çift altın yaldızlı Bohemya kristalinden vazoyu beğenmemişti.

“Şu Bessie Jane, çok zevksiz biri. Ne kadar yanlış bir seçim yapmış. Çocuklar bu vazoları anında kıracaklar.”

“Hangi çocuklar?”

“E günün birinde çocuk sahibi olacaklar elbet.”

Kocası bir kahkaha atıp, “Dikkat et Mathilda, Bayan Starr, bir gün bu sözlerini bir kitabında kullanabilir,” diyerek onu uyardı. Sonra bir kahkaha daha atıp Emily’nin kulağına, “Neden bugün sen gelin olmadın? İlse seni nasıl devre dışı bıraktı?” diye fısıldadı.

Emily –her ne kadar orada da insanın dikkatini dağıtan bir kuzen ordusu olsa da– sonunda İlse’nin gelinliğini giymesine yardım etmek için yukarı çağırıldığında derin bir oh çekti.

“Emily, ilk tanıştığımız yıl, yazın bir oyun sahnelemeye karar verdiğimiz ve kimin gelin olacağı konusunda seninle ciddi bir tartışma yaşadığımızı hatırlıyor musun? İşte şimdi ben kendimi o gelini oynuyor gibi hissediyorum. Tüm bu yaşananlar gerçek değilmiş gibi geliyor bana.”

Emily de öyle hissediyordu. Ama neyse ki her şeyin bitmesine çok az kalmıştı ve sonra tek başına kalabilecekti. İlse gelinliğini giydiğinde öylesine göz kamaştırıcı bir gelin oldu ki düğün hazırlıklarının verdiği yorgunluğa değdiğini düşündü Emily. Teddy onu ne kadar beğenecekti kim bilir.

Laura Teyze sesinde belirgin bir hayranlıkla, “Bir kraliçe gibi görünmüyor mu?” dedi.

Emily de aceleyle mavi elbisesini giydi ve duvağı kaldırıp gelinin pembe yanaklarını öptü.

“İlse, lütfen Viktorya döneminde kaldığımı düşünme ama umarım ömür boyu mutlu olursun demek istiyorum sana.”

İlse onun elini okşadı ve olması gerekenden çok daha yüksek sesle bir kahkaha attı.

“Umarım Laura Teyzenin beni benzettiği kraliçe, Kraliçe Viktorya değildir,” diye fısıldadı Emily’nin kulağına. “Ayrıca içimde Janie Milburn Teyzenin benim için dua ettiğine dair korkunç bir his var. Beni tebrik etmeye geldiğinde yüzünden anladım bunu. İnsanların benim için dua etmeleri beni oldum olası öfkeliendirir. Şimdi, bana son bir iyilik daha yap Emily ve tüm bu insanları odadan çıkar, hepsini. Yalnız kalmak istiyorum, birkaç dakika kendimle baş başa kalmak istiyorum.”

Emily bir şekilde herkesi odadan çıkarmayı başardı. Teyzeler ve kuzenler aşağı inerlerken Doktor Burnley sabırsızca koridorda bir aşağı bir yukarı yürüyordu.

“Hazırlanmadı mı hâlâ? Teddy ve Halsey salona geçmek için onun hazır olduğunu haber vermemi bekliyorlar.”

“İlse birkaç dakika yalnız kalmak istiyor,” diyen Emily’nin gözüne, nefes nefese merdivenden çıkan şişman kadın ilişti. “Ah, Ida Teyze, gelmenize çok sevindim! Gelememenize neden olacak bir şey oldu diye korkmaya başlamıştım.”

“Evet, bir şey oldu,” dedi, ikinci kuşaktan kuzen olan Ida Teyze nefes nefese. Yorgun ama mutlu görünüyordu. Her zaman önemli haberleri, özellikle de bunlar kötü haberlerse, ilk kendisinin vermesi onu mutlu ederdi. “Ah, Bill gelemeydi... Ben buraya kendim geldim. Zavallı Perry Miller... Onu tanıyorsun, değil mi? O akıllı genç adam... Bir saat önce bir kazada hayatını kaybetti.”

Donakalan Emily istemsizce bakışlarını İlse’nin odasına çevirdi. Kapı yarı aralıktı. Doktor Burnley, “Ne? Ne dedin sen? Perry Miller öldü mü? Tanrım, olamaz! Korkunç bir şey bu!” diye bağıırıyordu.

“Kaza anında ölmemiş aslında ama sanırım artık ölmüştür. Onu hurdaya dönen arabadan çıkarırlarken bilinci yerinde değilmiş. Charlottetown Hastanesi’ne götürmüşler. O arada Bill’i aradılar... O da hemen koştu tabii. Ah, iyi ki Ilse bir doktorla evlenmedi. Bu arada tören öncesi üstümü başımı düzeltebileceğim bir yer var mı?”

Emily aldığı haberin verdiği acıyı bastırmaya çalışarak Ida Teyzeyi boş bir odaya götürüp Doktor Burnley’nin yanına döndü.

Doktor Burnley, “Sakın Ilse’nin bunu duymasına izin verme,” diye Emily’yi gereksiz yere uyardı. “Bu haberi duyması, düğününün mahvolmasına neden olur. O ve Perry, eski dostlardı. Hadi sen de kıpırda biraz, zaman geldi.”

Emily canlı bir ölü gibi koridoru geçti ve Ilse’nin kapısını çaldı. İçeriden cevap gelmeyince kapıyı açtı. Yerde, halının üzerinde Ilse’nin duvağı ve Teddy’ye büyük olasılıkla daha önceki hiçbir Murray ya da Burnley düğününde ödenmemiş kadar büyük paraya mal olmuş muhteşem orkide buketi duruyordu fakat Ilse odada değildi. Bakışlarıyla odayı tarayan Emily mutfak sundurmasının üzerindeki pencerenin açık olduğunu fark etti.

O sırada, arkasından gelmiş olan Doktor Burnley’nin sabırsızca, “Neler oluyor?” diye sorduğunu duydu. “Ilse nerede?”

“O... Gitmiş,” dedi Emily, şaşkın şaşkın.

“Gitmiş mi? Nereye gitmiş?”

“Perry Miller’a.” Emily bundan emindi. Ilse, Ida Teyzenin söylediklerini duymuş ve...

“Lanet olsun!” diye bağırdı Doktor Burnley.

VII

Ev birkaç dakika içinde düğün evinden adeta dehşet evine dönmüştü. Davetliler şaşkınlıkla bağışıyorlar, durmadan sorular soruyorlardı. Doktor Burnley kendini kaybetmiş, hanım davetlileri umursamadan bildiği bütün küfürleri sıralıyordu. Elizabeth Teyze bile şoke olmuştu. Hayatı boyunca, böyle bir olaya şahit olmamıştı. Evet, Juliet Murray kaçarak evlenmişti ama en azından evlenmişti. Tanıdığı hiçbir gelin adayı böyle bir şey yapmamıştı. Evdekilerin arasında aklı başında olan ve yapılması gerekenleri yapan sadece Emily'ydi. Ilse'nin gittiğini Rob Mitchell'dan öğrenen de o oldu. Rob arabasını ambarın yanındaki avluya park ederken...

“Duvağını omuzlarına sarmış halde şu pencereden deli gibi fırladığını gördüm. Sundurmanın ucuna doğru kaydı ve bir kedi gibi aşağı zıpladı. Bahçeyi uçar gibi geçti ve Ken Mitchell'ın arabasına atlayıp arkasından şeytan kovalıyormuş gibi uzaklaştı. Aklını kaçırdığını düşündüm.”

“Doğru... Bir bakıma aklını kaçırdı. Rob, onun arkasından gitmelisin. Bekle... Doktor Burnley'ye seninle gelmesini söyleyeceğim. Ben burada kalıp konuklarla ilgilenmeliyim. Lütfen elinden geldiğince hızlı git. Buradan Charlottetown, aşağı yukarı dört kilometre. Bir saat içinde gidip gelebilirsin. Onu geri getirmen gerek... Ben konuklara beklemelerini söyleyeceğim.”

“Bence geri geleceğinden pek emin olma, Emily,” diye kehanette bulundu Rob.

VIII

Gitmelerinin üzerinden bir saat geçtikten sonra Rob ve Doktor Burnley geri döndüler ama Ilse yanlarında değildi.

Perry Miller ölmemişti, hatta ciddi bir yarası da yoktu ama live dönmeyi reddetmiş, babasına, Perry Miller dışında kimseyle evlenmeyeceğini söylemişti.

Üst kattaki koridora çıkan doktorun çevresini, bir grup hayal kırıklığına uğramış, gözü yaşlı kadın sarmıştı. Elizabeth Teyze, Laura Teyze, Ruth Teyze ve Emily de onların arasındaydı.

“Sanırım annesi hayatta olsaydı bunlar olmazdı,” dedi doktor, şaşkın şaşkın. “Perry Miller’ı seveceği aklımın ucundan bile geçmezdi. Ah, birilerinin çok geç olmadan şu Ida Mitchell denen kadının boynunu kırmasını dilerdim! Ah, ağla sen, ağla, ağla!” dedi öfkeyle Laura Teyzeye. “Ne işe yarayacak bu göz yaşların? Şu rezalete bak! Birinin gidip Kent’e haber vermesi gerek ve sanırım bu kişi ben olmalıyım. Ayrıca şu aşağıdaki şaşkına dönen sersemlerin karınlarının doyurulması da gerek. Ne de olsa yarısından çoğu karnını doyurmak için geldi buraya. Emily, şu an buradaki aklını kaçırmamış tek kişi sensin. İyi bir kız ol ve konuklarla ilgilen.”

Evet, Emily histeri krizi geçirmiyordu belki ama hayatında ikinci kez çığlık çığlığa bağırmaktan başka bir şey yapmak istemiyordu. Evin havası ancak böyle çığlıklarla temizlenebilecek kadar ağırdı. Ama kendini kontrol edip konukları masalara yerleştirdi. Yemekler servis edilip konuklar en azından bu konuda kandırılmadıklarını anladıklarında heyecan biraz olsun yatıştı. Ama tabii düğün yemeğinin başarılı olduğu söylenemezdi.

Karınları son derece aç olanlar bile bu şartlar altında iştahla yemek yemenin uygunsuz olacağını düşündüler. Düğünlere sadece yemek yemek için giden, tören olup olmaması umurunda bile olmayan yaşlı Tom Mitchell Amca dışında kimse ağız tadıyla yemek yiyemedi. Tom Amca, gelinlerin gelip gittiğini ama lezzetli yemeklerin her zaman insan hayatında kaldığını

düşünürdü. Bu nedenle adeta nefes almadan yedi. Sadece zaman zaman başını sallayıp, "Bu kadınların hali ne böyle?" demek için ara verdi.

Kuzen Isabella karşısına çıkan herkese böyle olacağını bildiğini, kara kediyle ağacın üzerindeki posterin işaret olduğunu söyledi ama kimse onu dinlemedi. Konukların çoğu yanlış bir şey söylemekten korktuğu için susmayı tercih ediyordu. Oliver Amca bundan çok daha neşeli cenaze törenleri gördüğünü düşünüyordu. Garsonluk yapmaları için kiralanan gençler telaş ve aceleden bir sürü hata yapıyorlardı. Yeni papazın genç ve güzel karısı Bayan Derwent ağladı ağlayacak gibi duruyordu, gözlerinde yaşlar birikmişti. Belki de papaza verilecek dolgun düğün bahşişini alamayacakları için bu kadar üzgündü. Büyük olasılıkla bu parayı alacağı yeni bir şapka için kullanılmayı hayal etmişti. Ona jöle servisi yaparken gözleri kadına takılan Emily, az önce nasıl deli gibi çılgılık atmak istediye o anda da deli gibi kahkaha atmak istedi. Ama bu isteği, bembeyaz ve ifadesiz yüzüne yansımadı. Shrewsburyliler onun her zaman ki gibi kayıtsız ve kibirli olduğunu söylediler. Dünya üzerinde bu kızın duygularını harekete geçirebilecek bir şey var mıydı acaba?

Dıştan soğuk ve kayıtsız görünen Emily içten içe "Teddy nerede? Ne hissediyor, ne düşünüyor ve ne yapıyor?" sorularıyla boğuşuyordu. O an, Teddy'yi incittiği ve utandırdığı için Ilse'den nefret ediyordu. Bundan böyle neler olacağını kestirmek güçtü. Bu, zamanı durduran olaylardan biriydi.

IX

"Ne gündü ama!" dedi Laura Teyze, gün batımında eve dönerlerken. "Ne büyük bir utanç! Ne büyük bir skandal!"

“Bu olayın tek suçlusu Allan Burnley’nin ta kendisi!” diye söylendi Elizabeth Teyze. “Hayatı boyunca Ilse’yi dilediğini yapması için özgür bıraktı. Duygularını, isteklerini kontrol etmeyi öğretmedi ona. Kız, geçici heveslerinin onu sürüklediği her yere özgürce gitti hep. Sağduyu ve sorumluluk nedir bilmedi hiç.”

“Aslında ona kızmamalıyız belki de. Baksana Perry Miller’a âşıkmiş kızcağız,” dedi Laura Teyze.

“Neden Teddy Kent’le evlenmeye söz verdi o zaman? Ona bu şekilde davranmaya ne hakkı vardı? Hayır, sakın bana Ilse’yi savunmaya kalkma! Ayrıca bir Burnley’nin Stovepipeli birini kocası olarak istemesi olacak şey mi?”

“Birilerinin düğün hediyelerini yeniden paketleyip geri göndermesi gerekecek,” diye sızlandı Laura Teyze. “Hediyelerin olduğu odanın kapısını kilitledim. Bilinmez ki... Belki de...”

Emily sonunda odasında tek başına kaldı. Hiçbir şey hissedemeyecek kadar şaşkın, üzgün ve yorgundu. Sanki üzerinden koca bir kamyon geçmiş gibiydi.

“Nergis,” dedi yorgun argın. “Sen dünya üzerinde insanı hayal kırıklığına uğratmayan tek şeysin.”

Emily zorlu ve uykusuz bir gece geçirdi. Ancak şafak sökerken kısa bir süre uyukladı ve gözlerini karşısında her anlamda yeniden düzenlenmesi gereken bir dünyaya açtı. Kendini bu düzenlemeyi yapamayacak kadar yorgun hissediyordu.

26. Bölüm

I

Ilse iki gün sonra bir anda Emily'nin odasına girdiğinde, kendini affettirmek için bir şeyler söylemesi gerektiğini düşünüyormuş gibi değildi. Yanakları pespembeydi, son derece mutlu ve zafer kazanmış gibi görünüyordu.

Emily hiçbir şey söylemeden ona baktı.

"Pekâlâ, şiddetli sarsıntının etkisi geçmiş olmalı. Geriye ne kaldı bu sarsıntıdan?"

"Ilse! Bunu nasıl yapabildin?"

Ilse çantasından bir not defteri çıkardı ve Emily'nin sorusunun cevabını bu defterde arıyormuş gibi sayfaları çevirdi.

"Buraya bana söyleyeceğini bildiğim şeyleri liste halinde yazmıştım. İlkini söyledin zaten. İkincisi: 'Kendinden utanmıyor musun?' Hemen cevap vereyim, hayır, utanmıyorum," dedi Ilse, küstahça.

"Utanmadığını biliyorum zaten. O nedenle sormadım."

"Utanmıyorum ve üzgün de değilim. Sadece pişmanlık hissetmediğim için birazcık üzgünüm, o kadar. Onun dışında, inan bana mutluluktan uçuyorum. Sanırım partiyi mahvettim ama o yaşlı bunaklar, hayatlarının düğün davetini yaşadılar. Onlara uzun süre konuşacakları bir sürü şey verdim."

“Peki, sence Teddy nasıl hissediyordur kendini?” diye sordu Emily sertçe.

“Dean’dan daha mı kötü hissediyordur acaba? Bilirsin, iğne ve çuvaldız hakkında eski bir deyiş var.”

Emily kıpkırmızı oldu.

“Biliyorum... Dean’i çok üzdüm ama...”

“Onu mihrabın önünde terk etmedin! İnan bana, Ida Teyzenin Perry’nin öldüğünü söylediğini duyunca Teddy aklıma bile gelmedi. Deliye döndüm. Tek düşüncem, son nefesini vermeden önce Perry’yi bir kez olsun görebilmektir. Bunu yapmak zorundaydım. Oraya vardığımda, Mark Twain’in dediği gibi, ölüm haberinin fazlasıyla abartılmış olduğunu anladım. Hatta kötü bir şekilde yaralanmamıştı bile. Yatakta, mosmor ve sarılgılar içindeki yüzüyle otururken bir iblise benziyordu. Sonrasında neler olduğunu bilmek ister misin Emily?”

İlse yere, Emily’nin ayaklarının dibine oturdu ve gönlünü almak istercesine ona baktı.

“Tatlım, insanın alnına yazılmış olan bir şeyi onaylamamanın ne faydası var? Senin onaylamaman hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Sessizce buraya çıkarken, gözüme oturma odasında oturan Laura Teyze ilişti. Sanki akşamdan kalmış gibi görünüyordu zavallı. Ama ne de olsa sen safkan bir Murray değilsin. Bu nedenle beni anlayacağını biliyorum. Sempati duygunu hiç Teddy için boşa harcama. O bana âşık değildi ve ben bunu biliyordum. Bu nedenle eğer yara aldıysa sadece gururu yara almıştır, kalbi değil. Al lütfen... Bu safır yüzüğü ona sen geri ver. Benim için bunu yapar mısın?” Emily’nin yüzünde bu durumdan hiç hoşlanmamış gibi bir ifade belirince, Ilse onu ikna etmek için ekledi: “O da Dean’in zümrütünün yanına gidebilir.”

“Teddy, Montreal’e döndü. Şeyden sonra... Şeyden...”

“Gerçekleşmeyen düğünden sonra,” diyerek Emily’nin cümlesini tamamladı Ilse. “Sen onu gördün mü, Emily?”

“Hayır.”

“Merak etme, gidip bir süre Afrika’da safari yapar ve çabucak üstesinden gelir. Ben Perry’yle evleneceğim Emily. Gelecek yıl evlenmeye karar verdik. Her şeyi kararlaştırdık. Onu hastanede gördüğüm an boynuna sarıldım ve onu öptüm. Başımdaya duvağım vardı ve neredeyse oda boyunca yerde uzanıyordu. Hemşirenin beni gördüğünde, Doktor Percy’nin akıl hastanesinden kaçtığımı düşündüğünden eminim. Gerçi içeri girmeyle çıkması bir oldu. Ben çıkardım onu dışarıya. Ve Perry’ye ona âşık olduğumu, ne olursa olsun asla Teddy Kent’le evlenmeyeceğimi söyledim. Sonra bana evlenme teklif etti ya da ben ona evlenmemiz gerektiğini söyledim ya da ikimiz de bir şey söylemedik, hatırlamıyorum. Ama ikimiz de evlenmemiz gerektiğini anladık. Emily, eğer ben ölmüş olsam ve Perry başucuma gelip yüzüme baksa inan ki yeniden canlanırım. Onun hep seni sevdiğini biliyorum ama inan, seni hiç sevmediği kadar çok sevecek beni. Biz birbirimiz için yaratılmışız.”

“Perry bana âşık değildi aslında,” dedi Emily. “Benden hoşlanıyordu, hepsi bu. O zamanlar, âşık olmakla hoşlanmak arasındaki farkı bilmiyordu.” Ilse’nin mutlulukla parlayan yüzüne baktı ve bildiğini okuyan, sevimli Ilse için eski hisleri gözlerinde, dudaklarında yeniden canlandı.

“En sevdiğim, umarım mutlu olursun, sonsuza dek.”

“Nasıl da Viktorya dönemi kokuyor bu sözler!” dedi Ilse, dudak büzerek. “Ah, sonunda sakinleştim Emily. Haftalardır, bir an sakin dursam boğulacağım diye korkuyordum. Ve artık Janie Teyzenin benim için dua etmesine de aldırımıyorum. Hatta umarım ediyordur.”

“Baban ne diyor tüm bu olanlara?”

“Ah, babam.” Ilse omuz silkti. “Hâlâ atalarından aldığı huy-suzluğun pençesinde o. Benimle konuşmuyor ama bir gün konuşacak elbet. Eğer yaptığım bir hataysa, o da en az benim kadar suçlu. Biliyorsun, hayatım boyunca bir şey yapıp yapamayacağımı sorabileceğim kimsem olmadı benim. Babam hiçbir konuda beni engellemedi. Önceleri benden nefret ettiği için... Sonra da benden nefret ettiği yılları telafi edebilmek için.”

“Bana sorarsan, bundan böyle bir şey yapmaya karar verdiğinde Perry’ye sorsan iyi olur.”

“Biliyor musun, bu beni hiç rahatsız etmez. Öyle saygılı, sorumluluğunu bilen bir eş olacağım ki sen bile şaşıracaksın. Artık burada daha fazla zaman kaybetmeden Montreal’e gidip işime dönmeyi düşünüyorum. Bir yıl içinde insanlar yaşananları unutacaklar ve biz de Perry’yle sessizce bir yerde evleneceğiz. El işi ve doğuya özgü duvaklar, kalabalık düğün töreni falan olmayacak. Tanrım, nasıl da kaçtım ama? Birkaç dakika daha dursaydım Teddy’yle evlenmiş olacaktım. Sonra Ida Teyze gelecekti ve asıl skandal o zaman patlak verecekti. Çünkü inan bana Teddy’yle evlenmiş olsam bile yine aynı şeyi yapardım.”

II

O yaz, Emily için oldukça zor geçti. Hayatı çektiği acıyla öylesine doluydu ki o acı dinince içinde büyük bir boşluk kalmıştı. Gitmek zorunda olduğu yerlere gittiğinde de dayanılmaz dakikalar geçiriyordu. Nereye gitse, insanlar Teddy ve Ilse’nin gerçekleşmeyen evliliği hakkında konuşuyorlar, sorular soruyorlar, tahminler yürütüyorlardı. Neyse ki zaman geçtikçe insanlar, Ilse’nin yarattığı skandal konusunda dedikodu yapmaktan ve yaygara koparmaktan vazgeçip konuşacak başka şeyler buldular ve Emily’yi yalnız bıraktılar.

Yalnız mı? Evet, kesinlikle yalnızdı. Her zaman yalnızdı. Aşk, dostluğu sonsuza dek kaybetmiş, elinde sadece kariyeri kalmıştı. Emily kararlı bir şekilde kendini işine verdi ve hayat yine alışıldık uğraşlarla akıp gitmeye başladı. Yıllar yılları, mevsimler mevsimleri kovaladı. Menekşelerin vadileri süslediği ilkbaharlar, göz alıcı çiçek öbekleriyle dolu yazlar, ulu köknarlarıyla güzler, Samanyolu'nun belli belirsiz seçildiği kış geceleri, yeni ayın zarafetle yükseldiği nisan göğü, Ay yükselirken kavakların büyüleyici güzelliği, derin denizlerin güçlü rüzgârlara seslenişleri, sarı yaprakların ekim gün batımlarındaki hüzünlü görünüşleri, bahçelerde ay ışığının yarattığı dokumalar hep birbirini izledi. Hayat yine güzelliklerle doluydu... Her zaman öyle olacaktı. Ölümlülerin kirlı ve değışken tutkularının çok ötesinde, ölümsüz, yok edilmesi mümkün olmayan bir güzellik vardı. Emily'nin ilhamla kendinden geçtiği, başarının tadını çıkardığı güzel zamanları oldu. Ama bir zamanlar ruhunu tatmin eden o ölümsüz güzellik, artık ona o eski kendinden geçmesine mutluluğu vermiyordu. Yeni Ay, diğer her yerde hayata geçirilen değışikliklerden etkilenmemiş, hiç değışmemişti. Bayan Kent, Teddy'yle birlikte yaşamak için gitmişti. Solucanotu Arazisi, orayı yazlık ev olarak kullanmayı düşünen Halifaxlı bir adama satılmıştı. Sonbaharda Perry, Montreal'e gitmiş ve Ilse'yi de alarak Charlottetown'a dönmüştü. Çok mutluydular. Sık sık onları ziyarete giden Emily kararlı bir şekilde Ilse'nin kendisi için yaptığı çöpçatanlıkları ustaca savuşturuyordu. Öylesine kararlı davranıyordu ki sonunda herkes Emily'nin evlenmeyeceğini kabullenmişti.

"Yeni Ay'da hiç evlenmemiş yaşlı bir kız daha olacak anlaşılın," dedi Wallace Dayı.

"Evlenebileceği erkekleri düşündükçe içim acıyor," dedi Elizabeth Teyze üzüntüyle. "Bay Wallace, Aylmer Vincent, Andrew..."

“Ama onların hiçbirine âşık değil,” diyerek araya girdi Laura Teyze.

“Biraz daha nazik olmalısın bence Laura!”

Hâlâ gezgin satıcılığa devam eden ve büyük olasılıkla kıyamet kopana dek de devam edecek olan Yaşlı Kelly artık Emily’ye evlilik ve aşk konularında takılmaktan vazgeçmişti ama nadiren de olsa kurbağa merhemiyle ilgili üstü kapalı imalarda bulunuyordu. Artık o eski anlamlı göz kırpmalarından ve baş sallamalarından da vazgeçmişti. Emily’ye sadece üzerinde çalıştığı romanının nasıl gittiğini soruyor ve gri, çalı gibi saçlarla kaplı başını sallayıp yoluna devam ediyordu. “Ne düşüneceğim ben şimdi uzun yollar boyunca? Hadi, kafa ütüleme de yola koyul Kelly!”

Görünen o ki bazı erkekler hâlâ Emily’yle ilgili hayaller kuruyorlardı. Örneğin, genç yaşında dul kalan Andrew’un, Emily elini sallasa ona koşacağını herkes biliyordu . Shrewsbury’den Graham Mitchell’in da Emily’yle ilgili şüpheye yer bırakmayan niyetleri vardı. Ama Emily onu istemezdi çünkü bir gözü hafif şaşıydı. En azından Murrayler böyle düşünüyorlardı. Akıllarına böylesine iyi bir talibi reddetmek için başka bir neden gelmiyordu. Shrewsburyliler Emily’nin “onu ayarttığını” ve sadece sonraki romanında kullanmak için kandırdığını konuşuyorlardı. Klondikeli bir “milyoner” de kış boyunca Emily’nin peşinden koşmuş, ilkbaharda ise ortadan kaybolmuştu.

Blair Waterlilar, “Kitapları yayınlandığından beri kimsenin kendisi için yeterince iyi olmadığını düşünüyor,” diyorlardı.

Elizabeth Teyze, Klondikeli adamın ardından üzülmedi. Ne de olsa o sadece Derry Göleti’nde yaşayan Butterworthlerdendi ve bu Butterworthler kim oluyordu ki? Elizabeth Teyze, hen Butterworthleri yok saydığı izlenimi yaratmaya özen

gösteriyordu. Onlar belki adı sanı duyulmuş, soylu bir aile olduklarını düşünüyor olabilirlerdi ama Murraylerden iyi bilecek değillerdi herhalde. Yine de Emily'nin Charlottetown'daki Mooresby ve Parker Şirketi'nin ortağı olan Mooresby'ı neden istemediğine anlam veremedi. Emily'nin onu neden istemediği konusundaki, Bay Mooresby'ın bir zamanlar Perkins Bebek Mamaları reklamında çıktığını hiç unutturmadığı şeklindeki açıklaması, Elizabeth Teyzeye anlamsız geldi ve Elizabeth Murray sonunda yeni nesli hiç anlamadığını itiraf etti.

III

Emily, Teddy'den, zaman zaman gazetelerde karşısına çıkan ve onun kariyerinde hızla yükseldiğinin göstergesi olan haberler dışında hiç haber almadı. Portre ressamı olarak uluslararası bir ün edinmeye başlamıştı Teddy. Artık o eski günler, dergilere resim çizdiği dönem sona ermişti. Emily artık herhangi bir derginin herhangi bir sayfasında karşısına kendi yüzünün, kendi gülümsemesinin, kendi gözlerinin çıkmasından endişelenmiyordu.

Bir kış günü, Bayan Kent öldü. Ölmeden önce Emily'ye gönderdiği kısa mektup, kızın ondan aldığı ilk ve son haberdı.

"Ben ölüyorum. Öldüğümde senden Teddy'ye mektuptan bahsetmeni istiyorum Emily. Defalarca bunu ona söylemeyi denedim ama yapamadım. Oğluma ona yaptığım kötülüğü söyleyemedim. Bunu ona benim için sen söyle."

Mektubu masanın üzerine bırakırken Emily'nin yüzünde hüznü bir gülümseme vardı. Artık Teddy'ye bunu anlatmak için çok geçti. Teddy uzun zaman önce kendisini sevmekten vazgeçmişti. Ama Emily onu sonsuza dek sevecekti. Teddy bunu bilmesede kuşkusuz böyle bir aşk, hayatı boyunca bir

dua gibi onu sarıp sarmalayacaktı. Ne olduğunu bilmeseyse de onu hastalıklardan ve tüm kötülüklerden koruyan ilahi bir şeyin olduğunu hissedecekti.

IV

Yine aynı kış, Derry Göleti'nden Jim Butterworth'ün Kırgın Evi satın aldığı ya da almak üzere olduğu dedikodusu yayıldı. Her yerde evi yıkıp, genişleterek yeniden inşa ettireceği ve içine Derry Pond'da "Mabel Geordie" olarak bilinen balıkçılık küçük hanımı yerleştireceği konuşuluyordu. Emily ise dedikoduları yüreği acıyarak dinliyordu. Bir akşamüstü, bahar serinliğinin gün batımında, yabancı otların bürüdüğü, alaçamlarla dolu tepeye giden loş patikayı tırmanıp huzursuz bir ruh gibi küçük evin ön kapısına ulaştı. Dean'ın bu evi sattığı söylentileri gerçek olamazdı. O ev, bu tepeye aitti. Tepe, o evsiz düşünülemezdi.

Emily, Laura Teyzeden gidip o evde bulunan, yanardöner küre dışında kendisine ait eşyaları almasını rica etmişti. O küreyi görmeye dayanamayacağını hissediyordu. Küre tıpkı Dean'le birlikte o kapıdan son kez çıktıklarında olduğu gibi hâlâ salonda, panjurların arasından giren loş ışıktaki kasvetli gümüş rengi yansımalar saçmaya devam ediyor olmalıydı. İnsanlar Dean'ın Kırgın Evden hiçbir eşyasını almamış olduğunu söylüyorlardı. O eve getirdiği her şey hâlâ yerli yerinde duruyordu.

Uzun zamandır şömine yakılmadığından küçük ev çok soğuk olmalıydı. Ne kadar da ihmal edilmiş, yalnız ve kalbi kırık görünüyordu. Pencerelelerinden ışık sızılmıyordu, bahçesini yabancı otlar bürümüştü. Uzun zamandır açılmamış kapının etrafında neredeyse diz boyu yabancı otlar vardı.

Emily eve sarılmak ister gibi kollarını açtı. Nergis, bileklerine sürünüyor ve yalvarır gibi mırılıyordu. Böyle nemli ve

dondurucu gezintilerden hoşlanmıyordu Nergis. Artık genç olmayan kendisi gibi bir kedi için en uygun yer, Yeni Ay'ın şöminesinin önüydü. Emily yaşlı kediyi kucağına aldı ve boyası dökülmüş kapı dikmesinin üzerine koydu.

"Nergis," dedi. "O evde bir şömine var. İçinde sönmüş ateşin küllerinin durduğu, kedi yavrularının önünde ateşin tadını çıkaracağı, çocukların içindeki alevlere bakarak hayaller kuraacağı bir şömine. Ama elbette böyle bir şey olmayacak Nergis... Çünkü Mabel Geordie sürekli temizlenmesi gereken, külleri etrafa saçılan şöminelerden hoşlanmıyor. O, Kanada'ya özgü bir ısıtıcının çok daha verimli ve ekonomik olduğunu düşünüyor. Sen de, ikimizin de mantıklı varlıklar olarak doğmuş olmamızı, Kanada'ya özgü ısıtıcıların avantajlarının tadını çıkararak yaşamamızı istemez miydin Nergis?"

27 Bolm

I

Bir haziran akşamı, Emily ısıklı net bir şekilde ve hiç beklenmedik bir anda duydu. İki uzun ve bir kısa sestten oluşan, o eski, çok eski çağrıydı bu. Penceresinden dışarı bakarak hayaller kurmakta olan Emily Starr, bu sesi duyunca sandalyesinden hızla kalktı. Yüzü bembeyaz olmuştu. Acaba ısıklı duyduğunu hayal mi etmişti? Büyük olasılıkla öyle olmalıydı. Teddy Kent binlerce kilometre ötede, Doğu'daydı. Bir Montreal gazetesinde okumuştı bunu. Evet, kesinlikle hayal etmiş olmalıydı ya da sadece duyduğunu sanmıştı.

Isıklık bir kez daha duyuldu. Ve Emily, Teddy'nin orada olduğundan, yıllar sonra yine Kibirli John'un arazisinde kendisini beklediğinden ve çağırdığından emin oldu. Yavaş adımlarla aşağı indi, bahçeyi geçti. Evet, Teddy oradaydı, köknarların altında kendisini bekliyordu. Eski zamanlarda donup kalmışçasına, hâlâ üç karakavağın bekçilik yaptığı bahçede Teddy'nin onu bekliyor olması Emily'ye dünyanın en doğal şeyiymiş gibi göründü. Onca yılın ardından arayı kapamak için hiçbir şey yapmaya gerek yoktu çünkü öyle bir ara yoktu. Teddy görgü kurallarına uygun bir selamlamaya gerek görmeden ellerini uzattı ve Emily'yi kendine doğru çekti. Aralarında başka anılar, yıllar yokmuş gibi konuşmaya başladı.

“Sakın bana beni sevemeyeceğini söyleme. Sevebilirsin, sevmelisin Emily.” Sonra gözleri, ay ışığı gibi parlayan Emily’nin gözleriyle buluştuğunda, “Seviyorsun,” dedi sevinçle.

II

Birkaç dakika, belki de birkaç saat sonra Emily, “Küçücük şeylerin insanların birbirlerini yanlış anlamalarına yol açması korkunç bir şey,” dedi.

“Ben hayatım boyunca seni sevdiğimi söylemeye çalıştım,” dedi Teddy. “Uzun zaman önce, liseyi bitirdiğimiz yıl, Yarı-nın Yolu’nda yürüyüş yaptığımız akşamı hatırlıyor musun? Tam sana, beni bekler misin, diye soracak cesareti toplamış-tım ki sen, akşam havasının sağlığına iyi gelmediğini söyleyip eve gittin. Bunun benden kurtulmak için inandırıcılıktan uzak bir bahane olduğunu düşündüm, akşam havasının seni endişelendirmediğini biliyordum. İşte bu olay, yıllarca senden uzak durmama neden oldu. Aylmer Vincent’le ilgili haberleri duyduğumda, annem mektubunda nişanlandığınızı yazmıştı, bu benim için büyük bir şok etkisi yarattı. İlk defa, aslında düşündüğüm gibi bana ait olmadığını anladım. Ve hasta olduğun o kış çok zor günler geçirdim. Uzaklarda, Fransa’daydım ve seni görme şansım yoktu. Bu arada insanlar bana, Dean Priest’in sürekli yanında olduğunu ve iyileştiğinde büyük olasılıkla evleneceğinizi yazıyorlardı. Sonra onunla evleneceğin haberi geldi. Bu konuda konuşmak istemiyorum. Ardından bunu bilerek yapmış olsan da olmasan da Flavian’a binmeme engel olup beni ölmekten kurtardığında, bana ait olduğundan emin oldum. Sonra o sabah Blair Water’da bir kez daha şansımı denedim ama sen beni acımasızca geri çevirdin. Sanki elim zehirli bir yılanmış gibi davrandın. Dahası mektubuma cevap

vermedin. Neden yaptın bunu Emily? Her zaman beni sevdiğini söylüyorsun ama...”

“Ben o mektubu almadım.”

“Almadın mı? Ama ben onu kendi elimle postaya verdim.”

“Evet, biliyorum. Sana anlatmam gerek... O, sana anlatmamı istedi.” Sonra olanları kısaca Teddy’ye anlattı.

“Annem mi? O mu yaptı bunu?”

“Onu acımasızca yargılamamalısın Teddy. Biliyorsun, o diğer kadınlardan farklıydı. Babanla kavga etmişler... Biliyor musun yaşananları?”

“Evet. Montreal’e yanıma geldiğinde bana her şeyi anlattı. Ama bu yaptığı... Emily...”

“Bence bunu unutamam ve onu affedelim. Ne yaptığını bilemeyecek kadar mutsuzdu ve yanlış düşüncelere saplanmıştı. Ve sen beni son kez çağırdığında, ben sadece gururumun esiri olduğum için gelmedim. Gelmek istedim, çok istedim ama beni sadece kendini eğlendirmek istediğin için çağırdığını düşündüm.”

“İşte o gün bütün ümidimi kaybettim ben. Sonradan kendi kendime o günü çok düşündüm. Seni pencerenin önünde otururken izledim ve buz gibi pırıltılar saçarak parlayan, bir kış yıldızı gibi göründün bana. Islıgımı duyduğunu biliyordum ve çağrıma ilk kez cevap vermemiştin. Seni unutmaktan başka yapacak bir şey olmadığını düşündüm, unutulabilirsem tabii. Bunu asla başaramadım ama Çalgı Takımyıldızı’nın Vega’sını gördüğüm zamanlar dışında, başardığım konusunda kendimi kandırdım. Kendimi çok yalnız hissediyordum ve İlse iyi bir dosttu. Ayrıca zaman zaman onunla senin hakkında konuşabileceğimi, çok sevdiğin birinin kocası olarak hayatında ufak da

olsa bir yerim olabileceğini düşündüm. Ilse'nin bana âşık olmadığını biliyordum. Ben onun için teselli ödülüydüm sadece. Ama hayat yolunda birlikte yürüyebileceğimizi ve yaşadığımız korkunç yalnızlıktan kurtulmak için birbirimize destek olabileceğimizi düşündüm. Ve sonra..." Teddy bir kahkaha attı. "Sonra Bertha M. Clay'in romanındaki gibi 'beni mihrapta terk ettiğinde' çok öfkelen dim. Ben dünyada tanınmış, saygın biri olduğumu hayal ederken o beni aptal durumuna düşürdü. İnan bana, uzun bir süre bütün kadınlardan nefret ettim! Ayrıca kalbim de çok kırılmıştı. Çünkü Ilse'den hoşlanıyordum, hatta bir bakıma onu seviyordum."

"Bir bakıma." Yine de bu sözler Emily'nin kıskançlık duymasına neden olmadı.

III

"Ben Ilse'nin artığını ister miydim, hiç bilemiyorum," dedi Elizabeth Teyze.

Emily öfkeyle teyzesine baktı.

"Ilse'nin artığı mı? Teddy her zaman bana aitti, ben de ona. Kalbimiz, ruhumuz ve bedenimizle her zaman birbirimize ait tik biz," dedi.

Elizabeth Teyze rahatsız bir tavırla yerinde kıpırdandı. İnsan bu tür şeyler hissediyorsa bile bunları söylemesi hiç yakışık almazdı.

"Her zamanki sinsiliği işte," diye yorum yaptı Ruth Teyze.

"Bence bir an önce, Emily yine fikrini değiştirmeden önce evlenseler iyi olur," dedi Addie Teyze.

"Sanırım bu kez, kendisini öptüğünde yanağını silmeyi düşünmeyeceği birini buldu," dedi Wallace Dayı.

Ama genel olarak, ailedeki herkes bu karardan memnundu. Emily'nin aşk ilişkilerinin kendilerine yaşattığı endişelerin ardından onun saygın bir şekilde, iyi tanıdıkları ve o ana dek kötü bir alışkanlığı ya da utanç verici ataları olduğuna dair hiçbir şey duymadıkları bir "oğlanla" yuva kurduğunu görmek hepsini mutlu edecekti. Ayrıca "oğlan" resim yapma konusunda oldukça başarılıydı ve bu işten iyi para kazanıyordu. Elbette Murraylerin bunları dile getirmesi düşünülemezdi ama Yaşlı Kelly onların adına elbette dile getirdi.

"Ah, sonunda iyi bir şey yaptın!" diye onay verdi yaşlı adam.

IV

Yeni Ay'da düzenlenen küçük düğün töreninden hemen önce Dean'den bir mektup geldi. Bu, kalın bir zarftı. Zarfın içinde Kırgın Evin tapusu ve evdeki tüm eşyaların Emily'ye ait olduğunu gösteren bir de belge vardı.

"Bunları düğün hediyesi olarak kabul etmeni istiyorum Yıldız. O ev artık kırgın olmamalı. Sonunda yaşayan bir eve dönüşmesini istiyorum. Sen ve Teddy, dilerseniz evi, yazlık eviniz olarak kullanabilirsiniz. Ve günün birinde ben de gelir, sizi o evde ziyaret ederim. Ruhundaki dostluk evinin köşesindeki yerime de ara sıra sahip çıkarım böylece."

"Dean ne kadar tatlı biri. Kalbindeki yaranın iyileşmiş olması beni çok mutlu etti."

Emily, Yarının Yolu'nun Blair Water Vadisi'ne açıldığı yerde duruyordu. Arkasından, Teddy'nin kendisine doğru yaklaşan hevesli ayak sesleri geliyordu. Önünde ise gün batımıyla belirginleşen koyu renk tepenin üzerinde, bundan böyle artık kırgın olmayacak olan o sevgili, küçük gri ev vardı.